

[16th February 1959]

(3) THE MADRAS AGRICULTURISTS RELIEF (AMENDMENT) BILL, 1958
(L.A. BILL NO. 23 OF 1958).

MR. SPEAKER : As the hon. Member Sri K. Ramachandran is not in his seat, this Bill will also be taken up later.

B. Resolutions.

CONSTITUTION OF A COMMITTEE TO SUGGEST WAYS AND MEANS FOR
BRINGING DOWN PRICES OF FOODGRAINS AND ESSENTIAL ARTICLES.

SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIYAR : Mr. Speaker, Sir, I move the following Resolution—

“That this House is of opinion that the steps taken by the Government so far to bring down the soaring prices of foodgrains and essential articles are inadequate and recommends that a Committee consisting of members of all political parties and specialists may be constituted for suggesting ways and means of bringing down the prices.”

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : Sir, I second it.

MR. SPEAKER : Resolution moved—

“That this House is of opinion that the steps taken by the Government so far to bring down the soaring prices of foodgrains and essential articles are inadequate and recommends that a Committee consisting of members of all political parties and specialists may be constituted for suggesting ways and means of bringing down the prices.”

* SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIYAR : Mr. Speaker, Sir, in moving this resolution, I would like to emphasize only certain important points, as many hon. Members may be eager to speak on this very important resolution which is now before this House. We are on the threshold of an agricultural economic revolution and the transitional period is no doubt painful and uncertain but we must bear all these things with fortitude and take an optimistic view of things.

(Deputy Speaker in the Chair.)

First and foremost the problem that is facing us is the mounting price of foodstuffs and other articles of consumption. Their prices are very high. The living index has now come to 430 points. It has reached the maximum. Secondly, in spite of aid agreements that have been entered into with various foreign Governments for the supply of foodgrains, the situation is going from bad to worse. It is indeed alarming. So far as agriculture is concerned, it is practically true to say that it is a gamble depending on seasonal conditions. Therefore we must realise that because it is a gamble, we must take adequate precautions. What are the steps taken by the Government to build up buffer stocks in our State of Tamilnad? We are not having adequate supply of foodgrains. In order to find an excuse for our incapacity to tackle the problem, we charge

16th February 1959] [Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar]

producers with profiteering on foodgrains. Of course there are some profiteers but at the same time there are some corrupt officials at the Government level also. So, we cannot charge every ryot with profiteering, as we cannot charge every official with corruption. Therefore, we must admit our incapacity to tackle this problem effectively. The Government's bankruptcy was no doubt exposed on this food front. The Hon. Minister is not often giving us very correct figures when some statistics are placed on the table of the House. Probably, the departmental people do not take much pains to go into those questions thoroughly with a view to tackle this important problem. The prices of foodstuffs as also the prices of other articles have risen up. The Ministers are talking of nationalisation of wholesale trade and other matters, to divert the attention of the public from their incompetency and inefficiency, as I may put it.

Then, Sir, they talk of co-operative farming and splitting up of holdings. That is now talked of much in all directions. It cannot be denied that persons with large holdings have the incentive to produce more and they resort to intensive and effective cultivation, whereas a poor ryot cannot make both ends meet and does not find adequate money to improve his cultivation. Sir, we have already abolished zamindari and intermediaries and introduced agricultural income-tax and provided his tax works efficiently, it will lead to gradual splitting up of land holdings of agriculturists. To fix a ceiling on lands and then expect the individuals to display the incentive is totally opposed to the laws of self-interest and social obligation. It is unthinkable, Sir, that reduction of land holdings and resort to co-operative farming will solve land hunger. It is not at all going to solve the land hunger. It is going to lead to some other trouble, a very great trouble indeed.

National Extension Service blocks were worked by solvent ryots in all the areas. After all ryots who are not having sufficient means have not so far come forward to give their helping hand in these blocks. That is a well-known fact. I should say, Sir, the Congress Government have now reduced the rural communities to the position of serfdom. Gandhiji wanted village communities to be self-reliant under the leadership of their own communities. Such leadership came from many solvent ryots and they contributed much for the development of these villages. Co-operative farming, if it is introduced, to put it in plain language, will be the hunting ground of Co-operative Inspectors, Tahsildars and Deputy Collectors and so many other officials. It is not going to work well. No longer will there be incentive to work these farms. I have seen in my own firka of Mathuranthakam taluk that when co-operative farming was introduced some four or five years back—the Minister in charge of Agriculture who hails from my district also knows—how it failed miserably with the result that the whole thing had to be wound up. Is there any private incentive? Will any officer come forward to

[Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar] [16th February 1959]

work it well? These are very serious points to be taken into consideration. I would request the Hon. Minister to look into these things very carefully before trying to implement it. I wish to say, Sir—I have been reiterating it on the floor of this House and even now I wish to emphasise—that there are lakhs of arable lands that are lying waste and they should be brought under the plough and if possible co-operative farming may be tried in those areas as an experimental measure; and if they find co-operative farms in such selected areas working successfully, then they could think of introducing it for the whole State.' Instead of that there is no use of talking 'co-operative farming', and leave everything in the lurch.

Sir, sufficient aid is not given to the producers. I have been telling this on previous occasions. I want to know from the Hon. Minister whether adequate aid and that too in time, is given to these ryots in the rural areas. If sufficient aid is given in time, I am sure, Sir, he will produce more, much more than what we expect from these people. First of all, the ryot does not get iron and steel: he wants for his cultivation purposes, iron tyres, iron shares and all those things. Then, Sir, insecticides and pesticides are not rushed through in time. These things go to the ryots only after the complete devastation by insects. The Hon. Minister knows that even though these pesticides and insecticides are decided to be given at concessional rates, they are not rushed through in time with the result there is wholesale devastation and the poor ryots are put to all sorts of difficulties.

Then, Sir, with regard to artificial manures, in spite of the fact that it is distributed through co-operative agency, still, we find whether in the private sector or some other sector, I am not in a position to say, there has been blackmarketing and prices are put up abnormally; in addition, they are not rushed through in time, with the result that many of the ryots do not at all purchase these artificial manures. The price of oil cakes also is soaring up like anything. It has gone up by two times or three times the original price at which it was sold some three years ago. Therefore, some effective step should be taken to bring down this rise in prices.

With regard to distribution of good seeds and manures, good seeds of paddy are being introduced, but they are also not supplied in time. So also the green manure seeds.

(Mr. Speaker in the Chair.)

Though these are distributed to ryots at subsidised rates, they are not given in time. In my area, many ryots have been writing letters and letters to the officers concerned, but they were not able to get these manure seeds in time and the latest strains of paddy. That also should be looked into.

With regard to short term loans, Sir, there has been such an inordinate delay and that it has led at certain levels to corruption also. Ryots do not get the entire money applied for. There has

[16th February 1959] [Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar]

been delay also. I would, therefore, suggest to the Government to think of issuing long-term loans and that too in time when the agriculturists actually want them, during sowing season, cultivation season and manuring season, etc. They must be given without delay and it should be on a long-term basis. Otherwise, poor ryots will not be in a position to cultivate efficiently.

With regard to the Well Subsidy Scheme, Government were kind enough to give large amount by way of subsidy by getting aid from the Government of India. In my district of Chingleput, I know as a matter of fact that about 10,000 wells were sunk, because the ryots were able to get subsidy in time in those days, with the result many thousand acres have been brought under cultivation. That will go a long way in augmenting food supply. Now also I would request the Hon. Minister to apply to the Government of India to renew the well subsidy scheme so that it may help the poor ryots in bringing large areas under cultivation. That also should be taken into consideration with all earnestness.

With regard to price of paddy, I find that there has been a lot of difference between that of Andhra and Madras State. I saw in the papers that the Minister for Agriculture, Andhra State, has been putting up a strong fight with India Government for increase in spite of the fact that there is difference in price as between Andhra and Madras. Our price when compared to that of Andhra is very low. Also with regard to fixation of varieties, it has been found that there is such a lot of difference. My submission is that there should be only three fixations—one for the super-fine, another for the fine quality and the third for the coarse variety. We find here for about six or seven varieties, prices have been fixed. In regard to item 1, I find that Chingleput sirumani has been fixed at Rs. 11.11, whereas Chinna Samba at Rs. 12.27. Both are the same variety, and they are the finer variety. I do not see why there should be a difference of one rupee in the price. Then, Sir, with regard to G.E.B., I find that Rs. 12.62 is the price fixed. Jeeraka Samba and other finer varieties are not at all grown in our district. For these the price fixed is Rs. 13.79. There has been a lot of difference in the fixation of prices even in regard to the finer qualities of paddy. We find there is a lot of difference between one variety and another. Therefore, my submission is that there should be only three kinds with regard to the fixation of prices, namely, super fine, fine and coarse. This is my submission.

Take the price in Andhra. We are on the borders of the Andhra districts. If there is going to be a difference in price, I am sure that will work a lot of havoc. There will be a lot of smuggling. We have seen this with regard to the price of diesel oil. The rumour we got was that a lot of oil from Pondicherry or Kerala or Andhra was coming in. Therefore, there is sure to be too much of leakage. I would request Government to go into these questions and see that proper prices are fixed so that neither the consumer nor the producer

[Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar] [16th February 1959]

will be hit hard. Unless this is done, we will find scarcity conditions being created. In this connection, I would quote the speech of an eminent person who says—

“ Defective preparatory tillage, primitive cultivation of land, poor quality of livestock, lack of adequate supply of good seeds, diseases, harm from insects and pests, soil erosion, exhaustion, lack of proper manuring, subdivision, and fragmentation of holdings, deficit economy, overcrowding of people on farm land, lack of subsidiary industries and defective organization in cultivation and marketing, all these require patient and skillful investigation and even more prompt application of new knowledge to the actual process of agriculture.”

With regard to this new knowledge, I know from practical experience that the Japanese method no doubt produces very good results. But how many ryots have come forward to take to this method? Where are the trained personnel to put the people in the right way? We find that the Agricultural Demonstrators are very busy with the preparation of statistics and going after some officer or other without doing anything tangible. These statistics are prepared in very large numbers, and I do not know whether there are any officers who go through these statistics. Why not this work be reduced to the irreducible minimum so that these Demonstrators may do useful work by coming in contact with the ryots and introducing modern methods and technique so far as agriculture is concerned?

Again, Sir, if any correspondence is started, we find there is inordinate delay. The ryots do not get immediate replies to their letters. If they want any clarification, they do not get it from the officers. Recently, in the Lok Sabha, the Prime Minister was speaking on the fourth annual report of the organization and methods of Division placed on the table of the Lok Sabha. The Prime Minister says—

“ The unnecessary horizontal and vertical references were mostly due to the intellectual dishonesty, (i.e.), the reluctance on the part of individual officers to take full responsibility.”

This should not be so. There should be officers entrusted with important items of work, and they should be in direct touch with the ryots so that all their problems could be solved very well and as effectively as possible.

Lastly, Sir, I come to the State-trading schemes in food. We have seen how in the rationing days we have bungled very badly. The Civil Supplies Department of the Government of Madras have now come forward with proposals for the writing off of nearly Rs. 14 crores. This proposal is now under the active scrutiny of the Government. I do not want to take up the time of the House by going through the reports of the Commissioner of Civil Supplies, except to point out one or two instances here. In the report of the

16th February 1959] [Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar]

Commissioner of Civil Supplies it is seen that there has been shortage in transit of one hundred tons of rice which was noticed in a district in a consignment of 3,900 tons. In another place, the loss noticed in the consignment of rice and paddy held by six co-operative institutions in the Coimbatore district, and which was subsequently handed over to the Government, was nearly Rs. 48,000. This was the state of affairs which we found then. When Government adopted the State-trading schemes, there had been shortage of rice in every place, and there had been uneconomical movements of rice also. For the people of South Arcot, food was rushed from Nellore in those days. There should be no such repetition in State-trading. The movement of food also should be economical. The quantity of paddy and rice were not weighed. This was all due to the inexperienced officers who handled the situation then badly. These things should not be repeated. When we got imports of food through ships, proper weighments were not made in the harbour. This has resulted in a huge shortage, and our State Government had to take the responsibility by incurring a heavy loss. These things should not be repeated I would request the Hon. Minister not to commit such blunders. Everywhere we find there has been a lot of heart burning. We should not try all sorts of experiments with the people. Therefore I would request the Government to go into these things very carefully and come to some decision, a decision which is acceptable to all the people and which will not make people starve. I am aware of these dangers, and that is why I have come forward to suggest to the Government the constitution of a committee consisting of members of all shades of opinion and also some experts to go into the whole question and suggest some practical means by which we can overcome all these defects. This is my submission, Mr. Speaker, Sir.

MR. SPEAKER : கனம் மந்திரி அவர்கள் பதில் அளிப்பதற்கு ஒரு மணி நேரம் வேண்டுமா ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : 40 அல்லது 45 நிமிஷங்கள் வேண்டும்.

MR. SPEAKER : அங்கத்தினர் யாராவது பேசவேண்டுமென்று விரும்பினால் என்னிடம் பெயர் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்பொழுதுதான் ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் பேசுவதற்கு எவ்வளவு நேரம் ஒதுக்கலாம் என்பதை நான் சொல்ல முடியும். இப்பொழுது தற்காலிகமாக ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் 15 நிமிஷங்கள் பேசலாம் என்று சொல்லுகிறேன். இன்னும் அதிகமாக அங்கத்தினர்கள் பேசுவதற்கு பெயர் கொடுத்தால் இந்த நேரத்தை குறைக்கவேண்டியவரும்.

*** SRI K. SATTANATHA KARAYALAR :** கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, சமீப மாதங்களில் விலைவாசி உயர்வு விஷம் போல ஏறிக் கொண்டே இருந்தது. ஆனால், இந்தச் சபையில் கொடுத்த சில புள்ளி விவரங்களை பார்க்கும்போது விலைவாசி அந்த அளவுக்கு உயர்ந்திருக்கிறதா என்பது ஐயப்பாட்டுக்குள்ளாகக் கோண்கிறது. 10-ம் தேதி இந்தச் சபையில் உணவு மந்திரி அவர்கள் 1939-ம் ஆண்டில் மொத்த உணவு தானியங்களின் விலைவாசி குறியீட்டு எண் 100-ஆகவும், 1953-ம் ஆண்டில் 351 ஆகவும், 1955-ம் ஆண்டில் 321 ஆகவும், 1958 டிசம்பரில்

[Sri K. Sattanatha Karayalar] [16th February 1959]

480 ஆகவும் இருந்தது, உயர்ந்து அந்த நிலையில் நின்றது என்று சொன்னார்கள். அப்படியானால் 2 மாதங்களுக்கு முன்பு டிசம்பரிலே மொத்த விலைவாசி, உணவு தானியங்களின் விலைவாசி குறியீட்டு எண் 480 ஆகிறது. கழிந்த ஆண்டு 1957 டிசம்பரில் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கழிந்த பட்ஜெட் சமர்ப்பிக்கும்பொழுது நிகழ்த்திய உரையில் மொத்த உணவு தானியங்களின் விலைவாசி 510-ஆக உயர்ந்திருந்தது என்று குறிப்பிட்டார்கள். அப்படியானால் எந்த அளவு இந்தப் புள்ளி விவரத்திற்கு பெரு மதிப்பு கொடுக்கவேண்டும் என்பதை ஆலோசிக்க வேண்டும்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : உணவு தானியங்கள் மட்டும் அல்ல. வாழ்க்கைச் செலவு எல்லாவற்றையும் சேர்த்துச் சொல்லுவது வேறு புள்ளி விவரம்.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : அந்த அடிப்படையில் பார்த்தால், மொத்த விலைவாசி குறியீட்டு எண் இன்று சமார் 550-க்கும் அதிகமாக இருக்கிறது என்பதிலே எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லை. அப்படியானால், 1939-ல் இருந்த விலைவாசியைப்பார்க்கிலும், இன்று 5½ மடங்குக்கும் அதிகமாக விலைவாசி உயர்ந்திருக்கிறது என்பது வெள்ளிடைமலை. அந்த நிலையிலே இந்த விலைவாசி உயர்வை மக்கள் எப்படி சரிக்கட்டிக்கொள்ள முடியும் என்பதை நாம் பரிசீலிக்க வேண்டும். இப்படி உணவு தானியங்களின் விலைவாசி ஏறுமுகமாக இருந்துகொண்டிருப்பதற்கு உள்ள காரணங்கள் என்ன என்பதையும் நாம் பரிசீலிக்க வேண்டும்.

10 30
a.m.

அகில இந்திய ரீதியில் உணவுப் பெருக்கை எடுத்துக்கொண்டால் இன்றைக்கு விலைவாசி அதிகமாக குறைந்திருக்கிறதா என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். அகில இந்திய ரீதியிலும் இன்றைக்கு விலைவாசி உயர்வாகத் தான் இருக்கிறது. அதே சமயத்தில் நாம் மண்டலங்களாக பிரிந்திருக்கின்ற ரீதியில் ஏன் விலைவாசி குறையவில்லை என்பதையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். இது எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நம் மாகாணத்தில் உணவு உற்பத்தி எந்த அளவுக்கு பெருகியிருக்கிறது என்பதை நாம் பரிசீலனை செய்து பார்க்கவேண்டும். உணவு தானியங்களைப் பொறுத்த வரையில் முதல் முதலில் திட்டமிட்டு இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் ஓரிஜினல் டார்ஜெட்டாகத் தீட்டப்பட்டது. நாம் 16 சதமானம் உணவு தானியங்களை பெருக்க வேண்டுமென்பது. அதாவது நமது மாகாணத்தைப் பொறுத்தவரை 7 லட்சத்தி 12 ஆயிரம் டன் உணவு உற்பத்தி பெருக்க வேண்டும் என்பது திட்டம். இது முதலில் போடப்பட்டிருந்த திட்டம். அதன் பின்னால் முசெளரியில் வைத்து சூடிய விவசாய மந்திரிகள் மகாநாட்டில் இதை திருத்தி அமைத்து சென்னை மாகாணத்தில் 25 சதமானம் அதாவது 12 லட்சத்தி 79 ஆயிரம் டன் உணவு உற்பத்தி பெருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார்கள். இது இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்திற்கு போடப்பட்ட திட்டம். இவ்விதம் ஐந்தாம் ஆண்டுகளுக்கும் 12½ டன் உணவு தானியங்கள் உற்பத்தி பெருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகின்ற இதன் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு ஆண்டுக்கும் குறிப்பிட்ட அளவிலாவது நாம் பெருக்கியிருக்கிறோமா என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். முதல் ஆண்டில் அதாவது 1956-57-வது ஆண்டில் இரண்டு லட்சம் டன் உணவு உற்பத்தி பெருக்கியிருக்கிறோம். அடுத்ததாக 1957-58-வது ஆண்டில் 32 ஆயிரம் டன்தான் பெருகியிருக்கிறது என்று தெரிகிறது. அதே போன்று தான் நடைமுறை ஆண்டிலும் கிட்டத்தட்ட 50 ஆயிரம் டன்னுக்கு மேல் உற்பத்தி பெருக்கவில்லை என்று தெரிகிறது. ஆனால் கழிந்த ஆண்டு இந்த சர்க்கார் 3 லட்சம் டன் நம்மால் பெருக்க முடியும் என்று சொன்னார்கள். கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் "Will make relentless efforts to achieve the target" என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் பார்த்தால் மூன்று லட்சம் டன் 1957-58-வது ஆண்டில் பெருக்க முடியும் என்று குறிப்பிட்டு விட்டு அதன்படி உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கவில்லையென்றால் அதன் கார

16th February 1959] [Sri K. Sattanatha Karayalar]

ணங்கள் என்ன என்பதை நாம் பரிசீலிக்க வேண்டியது மிகமிக அவசியம். இதற்காக செலவு செய்ய ஒதுக்கியிருந்த பணம் செலவு செய்யப்பட்டுள்ளதா என்பதைப் பார்த்தால் செலவு செய்யப்பட்டிருப்பதாகத்தான் தெரிகிறது. அல்லாமல் பற்றுக்குறை ஒன்றும் ஏற்பட்டுவிட்டதாக தெரியவில்லை. சமுதாய நலத்திட்டங்கள் மூலமாகவும் வேறு பல வழிகளிலும் ஆறு கோடி ரூபாய் இந்த துறையில் செலவு செய்யப்பட்டிருப்பதாக தெரிகிறது. ஆனால் இந்தப் பணத்தை எல்லாம் எந்த முறையில் செலவு செய்துள்ளோம் என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். அதே நேரத்தில் இவ்வளவு பணம் செலவு செய்தும் உணவு உற்பத்தி குறிப்பிட்ட அளவுக்கு பெருகவில்லையென்றே தெரிகிறது. உணவுப் பெருக்கத்தையும் ஜனங்களின் பெருக்கத்தையும் எடுத்துப் பார்த்தால் 1:38 சகமானம் வளரும் ஜனத் தொகைக்கு சமமாக இருக்கும். நம்முடைய லட்சியமாகிய 12½ லட்சம் டன் உணவு உற்பத்தி பெருக்கவேண்டும் என்பதில் நாம் நம்முடைய ஒரு ஆண்டு குறிக்கோளான மூன்று லட்சம் டன் அளவுக்காவது பெருக்கியிருக்கிறோமா என்று பார்த்தால் அந்த அளவுக்கும் பெருகவில்லை. முதல் ஆண்டில் உணவு உற்பத்தியை பெருக்கியிருந்தாலும்கூட இரண்டாவது ஆண்டில் நம்முடைய டார்ஜெட்டின் அளவுக்கு பெருக்கியிருக்கிறோமா என்று பார்த்தால் அது பத்தில் ஒரு பங்கு கூட இல்லை என்று சொல்லலாம்.

அடுத்தபடியாக இந்த உணவு தானியங்களை பெருக்குவதற்கு போடப் பட்டிருக்கிற திட்டங்களில் மிகவும் முக்கியமான திட்டம், விதைப் பண்ணைகளை ஏற்படுத்துவது என்பது. அது ஒரு அதிகமான அளவில் பணம் செலவு செய்யக்கூடிய ஒரு திட்டமாகும். அந்தத் திட்டத்தில் கழிந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் செலவு செய்த அளவுக்கு நாம் உணவு உற்பத்தியை பெருக்கியிருக்கிறோமா என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டியது அவசியம். உயர்ந்த ரக விதைகளை உற்பத்தி செய்வதின் மூலம் நாம் ஏற்கனவே திட்டமிட்டிருந்தபடி சுமார் இரண்டு லட்சம் டன்னும் அதன் பின்னால் திருத்தி அமைக்கப்பட்ட திட்டத்தின் (ரிவைஸ்ட் டார்ஜெட்) படி நான்கு லட்சம் டன்னும் பெருக்குவதாக இருந்தோம். ஆனால் நான் மிக வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த விதைப் பண்ணைகளின் மூலமாக கிஞ்சித்தேனும் நம்முடைய திட்டத்திற்கேற்ப உணவு உற்பத்தி பெருகவில்லை என்பதை இந்த சபையில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் அறிக்கையிலிருந்து தெரியவருகின்றது. நமது நாட்டில் சுமார் 360 விதைப் பண்ணைகள் ஏற்படுத்துவதற்கு திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இதுவரை 184 விதைப்பண்ணைகள் தான் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் சமீப காலத்தில் பல விதைப்பண்ணைகளை நாம் மூடியிருக்கிறோம். இப்போது நாம் எடுத்த இரக்கும் விதைப்பண்ணைகள் மூலமாக நாம் விதைகளை நல்ல விதத்தில் அபிவிருத்தியடையச் செய்திருக்கிறோமா என்று பார்த்தால் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு தகுந்த பலனை அளிக்கவில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால் விதைப் பண்ணைகளுக்கு எடுத்துக் கொண்ட நிலங்கள் எல்லாம் மோசமான இடங்கள். ஒவ்வொரு வட்டாரத்திலும் கழிசடையாக இருக்கக்கூடிய இடங்கள்தான் பொறுக்கி எடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அவ்விதம் எடுக்கப்பட்ட இடங்களில் நல்ல முறையில் விதைப் பண்ணைகளை வைத்து பலனை காண முடியாது. ஒவ்வொரு வட்டாரத்திலும் அங்கு இருக்கின்ற நிலபுலன்களை எல்லாம் விராரித்துப் பார்த்து நிலங்களின் தரத்தை அறிந்து அதில் நல்ல தரத்தில் இருக்கக்கூடிய நிலங்களை எடுத்தால்தான் இதற்கு நல்ல முறையில் பயன்படும். ஆனால் அவ்விதம் ஒவ்வொரு வட்டாரத்திலும் நிலங்களை எடுப்பதற்கு பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றது என்பது என் போன்றவர்களுக்கு நன்கு தெரியும். ஒவ்வொரு இடத்திலும் நல்ல நிலங்களை வைத்திருக்கக்கூடிய நிலச் சுவாந்தார்களும் பெரிய மிராசதார்களும் நிலங்களை கொடுப்பதில்லை. சில இடங்களில் இம்மாதிரிப்பட்ட இடங்களை மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத்தான் எடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் இவ்விதம் நல்ல இடங்களை எடுப்பதற்கு நாம் பல சட்டங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். அதன் அடிப்படையில் விதைப்பண்ணைகளை அமைப்பதற்கு நல்ல நிலங்களை பொறுக்கி

[Sri K. Sattanatha Karayalar] [16th February 1959]

யெடுத்து, அதற்கான நியாயமான விலை கொடுத்து அதை சர்க்காருக்கு சொந்தமாக்கிக்கொண்டு திட்டவாட்டமாக நல்ல முறையில் வேலை செய்வதற்கு திட்டமிடப்படவேண்டும். இப்போது நாம் போட்டிருக்கும் திட்டத்தில் அடிப்படையில் ஒரு ஏக்கருக்கு சுமார் 2,000 ரூபாய் கொடுக்கலாம் என்று ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். ஆனால் நெல்லை பகுதிகளில் நல்ல நிலங்களுக்கு ஒரு ஏக்கருக்கு பத்தாயிரம் ரூபாய் வரையிலும் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. அது மாதிரமல்ல. ஒரு ஏக்கருக்கு 200 ரூபாய், 250 ரூபாய் விலை விலக்கு (குத்தகை) கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் இவ்விதம் எடுக்கப்பட்டிருக்கும் விதைப்பண்ணைகள் எல்லாம் அதிகமாகவும் நஷ்டத்தில் தான் வேலை செய்து வருகின்றன என்று திரு. வைத்தியநாதன் அவர்கள் ரிப்போர்ட்டில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதோடு அவர்கள் நல்ல நிலங்களை எடுத்து விதைப் பண்ணைகளை ஏற்படுத்தினால்தான் பயன் கிடைக்கும். இப்போது நமது திட்டத்தில் விதைப்பண்ணைகளை எடுப்பதற்காக 87 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறோம். இந்தத் தொகையை மும்மடங்காக அதிகரிக்கவேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இப்போது ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 2,000 ரூபாய் என்று மதிப்பு வைத்து அதன் அடிப்படையில் கொடுக்க வேண்டும் என்று பார்த்தால் நாம் நல்ல நிலங்களை தேர்ந்தெடுக்க முடியாது. ஆனால் நல்ல நிலங்களை விதைப்பண்ணைகளுக்குப் பொறுக்கி எடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னால் நாம் பல கோடி ரூபாய் செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே நான் சொல்லுவது என்ன வென்றால் இம்மாதிரி மோசமரான நிலங்களை எடுத்து விதைப்பண்ணைகளை அமைப்பதைவிட நல்ல நிலங்களை தேர்ந்தெடுத்து குறைவான எண்ணிக்கையுள்ள விதைப்பண்ணைகளை ஏற்படுத்தினால் போதும் என்பதுதான். குறைவாக விதைப்பண்ணைகள் இருந்தாலும் அதிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய விதைகள் சிறந்தவைகளாக இருக்க வேண்டும். சில இடங்களில் விதைப் பண்ணைகளிலிருந்து எடுக்கப்படும் விதைகள் ஒன்றுக்கும் பயன்படாமல், உணவுக்குக்கூட உருப்படாமல் இருக்குமானால் நாம் எந்த அளவுக்கு இந்த நாட்டில் உணவு உற்பத்தியை பெருக்க முடியும் என்று கேட்க விரும்புகிறேன். விதைப்பண்ணைகள் ஏற்படுத்துவதில் நாம் அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடிய திட்டங்களை மாற்ற வேண்டும். அப்போதுதான் நாம் விதைப்பண்ணைகளை சரியான விதத்தில் சீரமைக்க முடியும். விதைப்பண்ணைகள் இன்று இருக்கக்கூடிய இதே முறையில் இருக்க வேண்டுமா என்று பரிசீலிக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு சிறு சிறு குக்கிராமங்களுக்கும் ஒரு விதைப் பண்ணை இருக்க வேண்டுமா அல்லது டெவலப்மெண்ட் பிளாக்குக்கு ஒரு விதைப் பண்ணை என்று இருக்க வேண்டுமா என்று பரிசீலிக்கவேண்டும். ஒரு மாவட்டத்தில் நல்ல இடமாக பார்த்து, 25 ஏக்கர் அல்லது 50 ஏக்கர் என்று இருப்பதை, 100 ஏக்கரோ அல்லது ஒரு “ஏக்கனுமிக் யூனிட்” என்று சொல்லக்கூடிய முறையில் இருக்கலாமா என்று பார்க்க வேண்டும். இன்று ஒரு விதைப்பண்ணைக்கு ஒரு உத்தியோகஸ்தரைப் போடுகிறோம், ஒரு மேஸ்திரியைப் போடுகிறோம்; இத்தனை ஆட்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கக்கூடிய முறையில் இருந்தால் பலன் தருமா என்று பார்க்க வேண்டும். மொத்தமாக 100 ஏக்கர் நல்ல இடமாக எடுத்துக்கொண்டு, சட்டத்தில் இருக்கக்கூடியவைகளைப் பயன்படுத்திக் கட்டாயமாக எடுக்கவேண்டுமானால் கட்டாயமாக எடுக்க வேண்டும். இப்போது நிலவுடமைக்கு வரம்பு கட்டக்கூடிய கால கட்டத்தில் இருக்கக்கூடிய நேரத்தில் பலரும் தங்கள் நிலத்தைக் கொடுக்க முன் வருவார்கள். ஆகவே, ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் நல்ல பகுதிகளைப் பார்த்து 100 ஏக்கர் நிலத்தை எடுத்துக் கொள்ளும்போது அந்த வட்டாரத்தில் யார் யாருக்கோ யாருடைய செல்வாக்குக்கோ—உத்தியோகஸ்தர்கள் பணியார் அல்லது அதை விட வெட்கக் கேடான ஒரு விஷயம் இருக்க முடியாது. அத்தகைய உத்தியோகஸ்தர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

10-40
a.m.

கடந்த ஆண்டிலே வெவ்வேறு இலாகாவிற்கும், விவசாய இலாகாவிற்கும் ஒற்றுமை இல்லாத முறையில், விவசாய இலாகா ஒன்றைச் சிபாரிசு செய்து, அதற்கும் உயர்ந்த ரேட்டைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று வெவ்வேறு இலாகா சொல்லி உயர்ந்த ரேட் கொடுக்கப்பட்டிருப்பது வருந்தத் தக்கது.

16th February 1959] [Sri K. Sattanatha Karayalar]

நிலச் சொந்தக்காரர்களாக உயர்ந்த வாடகை கேட்காத நேரத்திலே கூட, இன்னும் உயர்வாக இந்த நிலத்திற்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று ரெ வினியூ இலாகா அதிகாரிகள் சிபாரிசு செய்திருக்கிறார்கள் என்றால் அது மிகவும் வருந்தத் தக்க விஷயம். சர்க்கார் பணத்தைச் சிக்கனமாக — சிறந்த முறையிலே — செலவு செய்யக் கடமைபட்டிருப்பவர்கள் உத்தி யோகஸ்தர்கள். அப்படிக்கில்லாமல் வீணாக, விரயம் செய்யக்கூடிய முறை யிலே நடந்துகொண்ட உத்தியோகஸ்தர்கள் மீது கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கோருகிறேன்.

அடுத்தபடியாக இதேபோல மிகவும் வருந்தத் தக்க ஒரு முறை இன்று உர வினியோகத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. உரத்தைப் பொருத்த மட்டில் ஒரு பெரிய சிக்கலாக இருக்கக்கூடும். கெமிகல் மென்பூர் நல்ல முறையில் கிடைப்பதில்லை. உரம் வினியோகம் செய்யக்கூடியவர்க ளாக இருக்கக்கூடிய வினியோகஸ்தர்கள் யார், யார், அவர்கள் யார் யாருக்கு உறவு என்று பார்ப்போமானால் அதுவும் வருந்தத் தக்க ஒன்றாக இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

சமீப காலத்தில் விலை வாசி உயர்வைக் கட்டுப்படுத்த எடுத்த நடவடிக்கைகளைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

நம் மாகாணத்திற்குத் தேவை 45 லட்சம் டன் — நமக்கு 45 லட்சம் டன் போதுமா என்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த 45 லட்சம் டன் விலே இப்போது 2 லட்சம் டன் கொள்முதல் செய்யப் போவதாகச் சர்க்கார் தரப்பிலிருந்து தெரிவிக்கப்படுகிறது. இந்தத் தானியம் மலிவு தானியக் கடைகள் மூலமாக, கூட்டுறவு சங்கக் கடைகள் மூலமாக வினியோகிக் கப்படும் என்றும் தெரிகிறது. 2 லட்சம் டன் என்பது மிகவும் குறைந்த எண்ணிக்கை. சுமார் 10 லட்சம் டன் வரையில் கொள்முதல் செய்தால்தான் மலிவான முறையில் வினியோகிக்க போதுமானதாக இருக்கும். இன்று இருக்கக்கூடிய முறையில் தஞ்சை மாவட்டத்திலும், திருச்சி மாவட்டத்திலும் மாத்திரம் தான் நெல் கொள்முதல் செய்வதாகத் தெரிகிறது. நான் சொல்வதெல்லாம், பெருமளவு கிடைக்கக்கூடிய இடங்களை எடுத்துக்கொள்வதோடு விவசாய வருமான வரி செலுத்துபவர்கள் யார் யார் என்ற புள்ளி விவரம் நம்மிடம் உண்டு. இந்த விவசாய வருமான வரி கொடுக்கக் கூடியவர்களிடமிருந்து குறிப்பிட்ட அளவு நெல் கொள்முதல் செய்ததான் ஆகவேண்டும். எல்லா இடங்களிலும் கொள்முதல் செய்ய ரெவினியூ இலாகாவிற்கோ அல்லது மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களுக்கோ கொடுக்காமல், வியாபாரிகளைப் பொறுப்புக் கட்டி, வியாபாரிகளுக்கு குறிப்பிட்ட நிலச்சவாண்தார்களிடமிருந்து இத்தனை மூட்டை நெல் கொள்முதல் செய்யலாம் என்று திட்டப்படுத்தினால், ஊழல் ஏதும் நிகழாமல் இருக்கலாம். நிர்வாக உத்தியோகஸ்தர்கள் கையில் கொடுத்தால் அதுவும் கடைக் கோடியில் இருக்கும் உத்தியோகஸ்தர்கள் கையில் கொடுக்கும்போது லஞ்சத்திற்கும் ஊழலுக்கும் இடம் ஏற்படும் என்று அமைச்சர் அஞ்சலாம். அதைத் தவிரக், கொள்முதல் செய்யும் பொறுப்பு வியாபாரிகள் கையில் விட்டுவிட்டால் அவர்கள் நல்ல முறையில் வியாபாரத்தைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று அடிப்படையில் மலிவுக் கடைகளுக்கு அவர்களிடமிருந்து கொள்முதல் செய்துகொள்வார்கள். சமீபத்தில் நடந்துகொண்டிருக்கக்கூடிய மலிவு தானியக் கடைகள் மாவட்டக் கலெக்டர் அவர்கள் மாவட்டத்திலே ஒரு மாநாடு கூட்டி, வியாபாரிகளிடம் “நீங்கள் இத்தனை மூட்டை தானியம் கொடுக்கவேண்டும்” என்று கேட்க, அவர்கள் ஏதோ தானம் கொடுப்பது போல ஒவ்வொரு வரிடத்திலும் சென்று கூறி 5 மூட்டைகள், 10 மூட்டைகள் வாங்கினார்கள். ஒவ்வொரு மூட்டைக்கும் 5 ரூபாய் நஷ்டம் என்று சொல்லிக்கொண்டே, கலெக்டரே வந்திருக்கிறார் என்று கொடுக்கிறோம் என்று கொடுத்தார்கள். எங்கள் மாவட்டக் கலெக்டர் உணவு தானிய வினியோகம் வருமானால், இப்போது உதவிய வியாபாரிகளுக்கு முதலிடம் கொடுப்போம் என்று சொன்னதால் பல வியாபாரிகள் கொடுத்தார்கள். நெல்லை மாவட்டத்தில்தான்

[Sri K. Sattanatha Karayalar] [16th February 1959]

இன்றைக்கு அதிகமான மலிவு தானியக் கடைகள் திறந்து வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதிலும் செங்கோட்டை, தென்காசி பகுதியில் அந்த ஜில்லாவிலேயே அதிகப்படியான கடைகள் திறந்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளெல்லாம் நல்ல முறையில் செயலாற்ற வேண்டுமானால், இன்று இருக்கிற முறையில் எத்தனை நாட்கள் இப்படி கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு இந்த வியாபாரத்தை நடத்துவார்கள் என்று சர்க்கார் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். பரவலாக மலிவு தானியக் கடைகள் நல்ல முறையில் இயங்க வேண்டுமானால், இதற்கு 10 லட்சம் டன் வரையில் இப்போது வரக்கூடிய அறுவடை காலத்திலேயே கொள் முதல் செய்ய வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஆலோசனை கூறுகிறேன். இப்படி நடவடிக்கை எடுக்கத் தயங்கினால் விலைவாசி - மொத்த விலைவாசி - விசேஷமாகக் குறையாது என்று கூறிக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI P. G. KARUTHIRUMAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்று சபையின் முன் இருக்கும்படியான இந்த உணவு விற்பனைப் பிரச்னையிலே என்னுடைய சில - சிறிய - கருத்துக்களைச் சொல்ல ஆசைப் படுகிறேன்.

இப்போது இங்கு விலைகள் அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கும்படியான காரணத்தினால், நியாயமான விலைக்கு தானியங்கள் - குறிப்பாக அரிசி கிடைக்கவேண்டுமென்று சர்க்கார் தீவிர நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனால், முதலில் நியாயமான விலை உண்பவர்களுக்கா அல்லது உண்டாக்குபவர்களுக்கா என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டியது முக்கியமான ஒரு விஷயம். அப்படிப் பார்க்கும்போது நியாய விலை உண்பவர்களுக்குத் தான் இருக்கிறது. உண்டாக்குபவர்களுக்கு நியாய விலை இருக்கிறது என்றால் நிச்சயமாக இல்லை என்று வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்ளக் கூடிய நிலையில்தான் இருக்கிறோம். ஏனென்றால், ஒரு தானியத்தின் விலை கட்டுபடியான விலையாக இருக்க வேண்டும். அந்த தானியத்தை உற்பத்தி செய்வதில் ஆகும் செலவை அடிப்படையாக வைத்துத் தான் நியாய விலை இருக்கவேண்டும். கிராமத்தில் 100-க்கு 75 பேர்கள் கிராமவாசிகள் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் - அவர்களிடமிருந்து நியாய விலை வேண்டுமென்று எந்த விண்ணப்பமும் வரவில்லை. யார் நியாய விலை வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள் என்றால், சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் இருப்பவர்கள், உபாத்தியாயர்கள், பட்டணத்தில் இருப்பவர்கள் முதலிய வர்களிடமிருந்துதான் நியாய விலை வேண்டும் என்ற விண்ணப்பம் வருகிறது. கிராமத்தில் இருப்பவர்கள் விவசாயிகள் ஒன்று சேர்ந்து நியாயமான விலையை அறிவிக்கும் நிலையிலில்லாமல் இருக்கிறார்கள். இரவு பகலாக அங்கு பாடுபடுவதற்கு அவர்களுக்கு 12 அண சுலி கிடைக்கிறது. ஒரு மில்லில் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளிக்கு 100 ரூபாய் மாதச் சம்பளம் கிடைக்கிறது. 12 அண அல்லது 1 ரூபாய்க்கு ஒரு தொழிலாளி கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது அவனுக்கு அந்தச் சை கொடுக்காமல், எங்கோ இருப்பவர்களுக்கு - புரட்சி செய்கிறோம் என்று சங்கம் வைத்திருப்பவர்களுக்கு தானியக் கொள் முதல் செய்கிறோம் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியம். அரிசி விலை குறைந்தால் எல்லாம் குறைந்து விடும், அரிசிதான் மற்ற எல்லா வற்றிற்கும் அடிப்படை என்று சொல்லி வந்ததானது, குரண்டாவது உலக யுத்தத்திற்குப் பிறகு அது ஓடி விட்டது. அரிசி விலை குறைந்தாலும் மற்ற தானியங்களின் விலை குறையாமல், “பித்தம் தெளிந்தால் தான் கல்யாணம், கல்யாணம் ஆனால் தான் பித்தம் தெளியும்” என்ற மாதிரித் தான் அரிசி விலையின் ஏற்றத் தாழ்வும் இதர விலைகளின் ஏற்றத் தாழ்வும் இருக்கின்றன. (குறுக்கீடு) என்னுடைய நிலைமையைப் பற்றிக்கவலைப் படவேண்டியது கிடையாது. விஷயமே தெரியாது நீங்கள் கவலைப்பட்டுக்

[16th February 1959] [Sri P. G. Karuthiruman]

கொண்டிருப்பதால்தான் நான் வரவேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் குடியானவர்களுள் நிலையைப் பார்க்க வேண்டும். சுயநலத்திற்காக பேசுகிறேன் என்பது எண்ணக் கூடாது. இன்றைக்கு பின்னுக்கு விலை எப்படி இருக்கிறதென்பதைக்கொட்டை விலை எப்படி இருக்கிறது என்றால் 3 ரூபாய் இருந்தது இப்போது 21 ரூபாயாக இருக்கிறது. அதல்லாமல் விவசாயத்திலே, ஓநூல்தைச் செல்வத்திற்குச் சரியான உணவு கொடுக்கா விட்டால் விவசாயக் நடக்காது. 5 ரூபாய்க்கு வற்ற பின்னுக்கு இன்றைக்கு 25 ரூபாய்க்குக் கூட கிடைக்காத நிலை இருக்கிறது. இதையெல்லாம் பார்த்து, ஒரு நியாயமான விலையைச் சர்க்கார் வைத்தால் நிச்சயமாக, சந்தோவர்க்கு வரவேற்கத் தயாராக இருக்கிறோம். ஆனால், அதற்கு உதாரணம் வேண்டுமென்றால் சர்க்கார் நடத்துகின்ற விவசாயப் பண்ணைகளிலே (கவரண்டி மண்டிப் பார்) உற்பத்தி செய்வதற்கான செலவு என்ன, கட்டுப்பாடியாகும் மான விலை என்ன, லாபம் என்ன என்பதைச் சொல்வார்களானால், நாமும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராய் இருக்கிறோம். ஆனால், இஷ்டமான விலைக்கு வற்றுவிட்டாலா, வற்றுவிட்டால் பண வீக்கம் ஆகாதா? என்று சொல்லலாம். அதிகமான விலைக்கு விற்கவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை; கட்டுப்பாடியான விலைக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறோம். அதே நேரத்தில் கருணை கூர்ந்து கிராம விவசாயிகள், விவசாயக் குடிகள், விவசாயப் பண்ணையிலே வேலை செய்யும் படியான விவசாயத் தொழிலாளிகளையும் கொஞ்சம் கவனிக்க வேண்டும், அவர்களைப்பற்றியும் சற்று சிந்திக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

விவசாயிகளுக்கு தானியத்திலேதான் நாங்கள் கொடுக்கிறோம். விலை மிலே மாற்றம் ஏற்படும்படியான சமயத்திலே பணமாகத்தான் நாங்கள் கொடுப்போம் என்று அவர்கள் மாற்றி விட்டால். விலைவாசியின் ஏற்றத் தாழ்வைப் பொறுத்து விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கும் கூலியை தானியத்திலிருந்து பணத்திற்கும், பணத்திலிருந்து தானியமாகவும் மாற்றிக் மாற்றிக் கொடுக்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுகிறது.

இப்பொழுது நூற்றுக்கு 70 பேர்கள் உண்மையாக கிராமத்தில் வசிக்கிறார்கள் என்ற புள்ளி விவரம் உண்மையாக இருக்குமானால், பாக்கியுள்ள 100க்கு 30 பேர்கள் நகரப் பகுதிகளில் வசிக்கிறார்கள் என்ற புள்ளி விவரமும் உண்மையாக இருக்குமானால், நாம் உணவு தானிய விலைக் கட்டுப்பாட்டைப்பற்றி எதுவும் செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை. இதற்கு நாம் கட்டுப்பாட்டைச் செய்தோம் என்றால், இதர தொழில்களிலும் கட்டுப்பாடு செய்து, அந்த உற்பத்தியாளர்களுக்கு நாம் எப்படிக் கொடுக்கிறோமோ அதேபோல விவசாய உற்பத்தி செய்கின்றவர்களுக்கும் செய்யுங்கள் என்றால், முடியாது என்று சொல்லுகிறார்கள்.

பருத்தி உற்பத்தி செய்யும் ஏழை விவசாயிக்கு பொதி ஒன்றுக்கு ரூ. 110 கிடைக்கிறது என்று சொன்னால், அதே ஒரு பொதி பருத்தியை வைத்துக்கொண்டு துணி உற்பத்தி செய்யும் துணியின் மதிப்பு ரூ. 950 ஆகிறது. இப்படி வித்தியாசம் இருக்கிறது. பருத்தி உற்பத்தி செய்யும் படியான விவசாயிக்கு என்ன கிடைக்கிறதோ, அதை விட பத்து மடங்கு அதிகமான விலை துணி உற்பத்தி செய்கிறவர்களுக்குக் கிடைக்கிறதென்றால், இதில் என்ன நியாயம் இருக்கிறது என்று நான் கேட்கிறேன். துணியின் விலை நியாயமாக இருக்குமானால், பருத்திக்கும் கட்டுப்பாடியான விலை கிடைத்தால்தான், அதை உற்பத்தி செய்த விவசாயி உண்மையிலேயே சந்தோஷப்பட முடியும். அப்படி இல்லாத நிலையில் தானியத்திற்குத் தானியம், பயிருக்குப் பயிர் வித்தியாசம் ஏற்பட்டு விடுகிறது.

உற்பத்தியெல்லாம் அதிகம் பெருக்கிவிட்டோம், நவீன முறையில் விவசாயம் செய்கின்றோம் என்றால் அதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால், விவசாயிகள் விளைச்சலை அதிகமாக்குவதும், குறைவாக்குவதும் எதிலே இருக்கிறதென்றால், நாம் போடும் திட்டங்களிலே ஒரு பகுதி இருக்கும்.

[Sri P. G. Karuthiruman] [16th February 1959]

காலா காலத்தில் மழை பெய்யாத காரணத்தால் உற்பத்தி குறைந்து விடும். ஆனால், அதே மழையினால் கெடுதல் ஏற்படுவதும் உண்டு. நெற்பயிர் கதிராகி அறுவடையாக வேண்டிய சமயத்தில் ஒரு நாளைக்கு மழை பெய்வதால் போதும், ஒரு வருஷம் விவசாயி பட்ட பாடெல்லாம் வீணாகிப் போய்விடும். பயிர் சாலியாகப் போகும்; அல்லது பயிர் கருகி விடும். இதை ஒரு திட்டமாக வைத்து இவ்வளவு தான் வீணைச்சல் ஏற்படும் என்று கடைசி வரையில் சொல்ல முடியாது. மனிதனுடைய ஆயுளுக்கு இன்ஷூரன்ஸ் ஏற்படுத்தியிருப்பது போல், விவசாயிக்கு உற்பத்தி செய்வதற்கு ஆன செலவாவது கிடைக்கும்படியாக இருந்தால் விவசாயி நல்ல முறையிலே வாழ முடியும் என்று பணிவன்போடு நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

நெல் உற்பத்தி ஏனைய தானியங்களை விட இன்று அதிகமாகியிருக்கிறது என்று சொன்னால், அதற்குக் காரணம் என்ன? நெல் ஏன் அதிகமாக உற்பத்தியாகியிருக்கிறது? அரிசி சாப்பிடுகிறவர்கள் அதிகமாகக் கொண்டு வந்திருப்பதுதான் அதற்குக் காரணம். இன்று அரிசி சாப்பிடுவதில் ஒரு மோகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லலாம். அரிசி உணவு சாப்பிட்டால்தான் மிக நன்றாக இருக்கும் என்ற எண்ணம் வளர்ந்து கொண்டு வந்திருக்கிறது. ஆனால், பழைய காலத்திலே, சங்க காலத்திலே கூட அரிசியை அபூர்வமாகத்தான் உபயோகித்தார்கள். திருமுருகாற்றுப் பட்டையில் நக்கிரர் கூறியிருப்பதாவது:

“சிறுதினை மலரொடு விரைடு மறியறுத்து
வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிறீயி.....”

அந்தக் காலத்தில் கம்பு, கேழ்வரகு முதலிய புஞ்சை தானியங்களை அதிகமாக உபயோகித்து வந்திருக்கிறார்கள். வெகு அழகாக உபயோகித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

SRI A. GOVINDASAMY : தினையைக்கூட உபயோகித்திருக்கிறார்கள்.

Sri P. G. KARUTHIRUMAN : தினை என்னும்போது எல்லாப் புஞ்சை தானியங்களையும் உபயோகித்தார்கள் என்று சொல்லலாம். இப் பொழுது புஞ்சை தானியம் உண்பது குறைந்து, அரிசி உண்போர் அதிகமாகி விட்ட காரணத்தால் அரிசி உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. அரிசித் தானியத்தின் விலை அதிகமாக இருப்பதுதான் அரிசி அதிகமான உற்பத்திக்கு முக்கியமான காரணம். விலையாகி ஓரளவு அதிகமாக இருப்பதால்தான் அரிசி உற்பத்தி அதிகரித்திருக்கிறது. அனைத்திட்டங்கள் ஓரளவு இருந்தாலுங்கூட, அரிசி விலை சுமாரான விலையாக, ஓரளவு கட்டுப்படியாக்கூடிய விலையாக இருப்பதால், அரிசி உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறதே தவிர, விலைக் கட்டுப்பாடு செய்துவிட்டால் அது எந்த நிலையிலே இருக்குமோ எனக்குத் தெரியாது. நாம் செய்யும் படியான முறைகள் நன்றாக இருக்க வேண்டும். செய்யும்படியான திட்டங்கள் நன்றாக இருக்க வேண்டும். அதோடு கொடுக்கும்படியான விலையும் நன்றாக இருக்க வேண்டும். இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்திலே அன்று பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் பிரதம மந்திரியாக இருந்த சர்ச்சில் அவர்கள் யுத்தத்தில் ஜெயிக்க வேண்டுமானால் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைப் பற்றி மக்களைப் பார்த்து அன்று கேட்டார்கள். அப்பொழுது அந்த மக்கள், “இட்லர் என்ன தான் குண்டு மாரி பொழிந்தாலும் எங்களுக்குக் கவலை இல்லை, எங்களுக்கு வேண்டிய ஆயுதங்களைக் கொடுங்கள், நாங்கள் ஜெயித்து விடுகிறோம்” என்று சொன்னார்கள். அதாவது, “Give us the tools, we will finish the job.” என்று சொன்னார்கள். அது போல், விவசாயியாகிய நாம் பட்டினி, பஞ்சம் என்பது நாட்டில் ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்ளமுடியும், ஆனால் நாங்கள் கேட்பது, பொது மக்களிடமிருந்து நாங்கள் கேட்பது, எங்களுக்குக் கட்டுப்படியான விலையைக் கொடுங்கள் என்பதுதான். கட்டுப்படியான விலையை கொடுத்தால் நாங்கள் உணவு உற்பத்தியை நூற்றுக்கு நூறு சத விசிதம் பெருக்கித் தருவோம் என்று உறுதியாக நாங்கள் சொல்வோம்

[16th February 1959] [Sri P. G. Karuthiruman]

(ஆரவாரம்). கட்டுப்படியான விலை, நியாயமான விலை உற்பத்தி செய்கின்ற விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்கும்படியான நிலை இருக்குமானால், இந்த உணவுப் பிரச்சினையை எப்போதோ தீர்த்து விட்டிருப்போம். நிலை இல்லாத சமசாரம் இருப்பதால்தான், உணவுப் பிரச்சினை என்பது இருந்துகொண்டிருக்கிறது.

விலையை நிர்ணயிப்பதிலே கூட நான் சில அலோசனை கூற முடியும். நெல்லிலே இரண்டு ஜாதி இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். கார், சம்பா என்ற ரெ ஜாதி இருக்கும். ஆனால், இதை இப்பொழுது ஒன்பது பகுதி யாகப் பிரித்து, ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு நம்பர் கொடுத்து, ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு விலை நிர்ணயித்திருப்பதை விவசாயி என்ற முறையில் நான் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராய் இல்லை.

அதனுடைய விலை எப்படி இருக்கிறதென்றால், 9 ரூபாயிலிருந்து 13½ ரூபாய் வரையில் போகிறது. ஒவ்வொரு நம்பருக்கும் ஒரு விலை என்று விதித்திருப்பதால் எது எது எந்த எந்த நம்பர் நெல் என்று தெரியாத நிலையில் விவசாயி இருப்பதோடு, வாங்குபவர்களுக்கும் புரிவதில்லை. உண்மையாக விவசாயம் தெரிந்த எனக்கே இது புறநித் தகராறு இருக்கும்போது சாதாரண விவசாயிகள் மிகவும் எமாற்றப்படுவார்கள் என்று நான் அஞ்சுகின்றேன்.

விலை நிர்ணயிக்கும்படியான சமயத்தில், காலத்தை அனுசரித்து, பயிர்களிடையே வளத்தை அனுசரித்து வைக்கலாம்; கார் நெல், சம்பா நெல் வெற்றிற்கு என்ன விலை என்று சொல்லி விடலாம். அதிலே இந்த நெல் சாப்பிடுவதற்கு நன்றாக இருக்கும், அந்த நெல் சாப்பிடுவதற்கு நன்றாக இருக்காது என்று சொல்வதும், அதற்கு ஒரு விலை என்று வைப்பதும் பொருத்தமாக இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு நெல் ஒவ்வொருவருக்குப் பிடிப்பதும், பிடிக்காததும் அவரவர் ருடைய மனப்பான்மையையே பொருத்திருக்கிறதே தவிர வேறு அல்ல. தஞ்சாவூர் வாசிகளுக்கு ஒரு வேளை நீண்ட அரிசி சாப்பிட்டால் தொண்டையில் இறங்காமல் இருக்கக்கூடும். குண்டு அரிசி சாப்பிடுவதை ஒரு வேளை அவர்கள் விரும்பலாம். அதனால், தஞ்சாவூர்வாசிகள் குண்டு நெல்லாகவே வாங்கிக்கொள்வதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். ரக வாரியாகப் பிரிக்காமல், இரண்டே ரகமாகப் பிரிப்பது நல்லது. ஏனென்றால், பொதுவாக எந்த நெல் உற்பத்தி செய்யவேண்டுமென்றாலும், அதற்குச் செலவு ஒன்றுதான், உழைப்பு ஒன்றுதான், தண்ணீரும் ஒன்றுதான். அப்படியிருக்க இதற்கு ஒரு விலை, அதற்கு ஒரு விலை என்று ஜாதிகாரியாகப் பிரிப்பது சரியல்ல. ஜாதியை ஒழிக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்படும் இந்த நாளில், நமது அரசாங்கத்தார் நெல்லிலே ஜாதிகளை வைத்து, விலை வித்தியாசம் உண்டாக்காமல் இருப்பது நல்லது என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. வேண்டுமானால், குறுகிய காலப் பயிருக்கு ஒரு விலை இருக்கலாம்; நீண்ட காலப் பயிருக்கு இன்னொரு விலை இருக்கலாம். ஆனால், இரண்டு நெல்லுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் மணங்கு ஒன்றுக்கு ஒரு ரூபாய் இருக்கலாம். அதற்கு மேல் இருக்கக்கூடாது. ஒரு நெல்லுக்கும் இன்னொரு நெல்லுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் ஒரு மூட்டைக்கு ரூ. 6 இருக்கிறது. அமைச்சர் அவர்கள் பனாராலோசனை செய்து கணக்கில்லாத ஜாதியைப் போக்கி, நெல்லை ரொண்டே இரண்டு வகையாகப் பிரித்து மாற்றியமைக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : சனம் சபா நாயகர் அவர்களே, நெல்லிலே இரண்டே ஜாதிகள் இருக்கலாம் என்று சனம் அங்கத்தினர் சொல்லுகிறார். அகோர அவர் திருப்தி அடைகிறாரா என்று அறிய விரும்புகிறேன். இரண்டு விலை போட்டு விடுவதைப் பற்றிச் சொல்கிறார். ஆனால், இன்ன இன்ன விலை என்று சொல்லவில்லை. குறைந்த விலையில் இரண்டு பிரிவாகப் பிரித்து விட்டால் அவர் ஒத்துக் கொள்வாரா ?

[16th February 1959]

Sri P. G. KARUTHIRUMAN : கட்டுப்படியாகும்படியான விலை வேண்டும் என்றுதான் நான் குறிப்பிட்டேன். விலை விஷயத்திற்கே நான் இன்னும் வரவில்லையே. அடுத்ததாகத்தான் அது பற்றி நான் பேச ஆசைப்படுகிறேன். இந்த ரகங்களுக்கு குறைந்த பட்சமாக 9½ ரூபாயும், அதிகப் பட்சமாக ரூ. 13½ என்றும் வைத்திருப்பதே முறையில் தவறு. அதிகமான விலை இருப்பதுதான் மிகவும் குறைந்த விலை. அதைத்தான் கொடுக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். 13½ ரூபாய்தான் அதிக விலை என்று நிர்ணயித்திருக்கிறோமே, அதுதான் விவசாயிகளுக்குக் குறைந்த விலை. அதற்குக் கீழிருக்கும் குறைந்த விலை இருக்கிறதே, அது விலையே அல்ல. எங்கேயோ இருக்கும் படியான உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு சலபமாக அரிசி கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் ஸ்டேட் டிரேடிங் முறையில் குறைந்த விலை வைக்கிறார்களே தவிர, வைத்திருக்கும் விலை விலையே அல்ல. விவசாயி என்ற முறையில் நான் சொல்கிறேன்—அதிகமான விலை என்று வைத்திருப்பதுதான் விவசாயிகளுக்கு நியாயமான குறைந்த விலை. விவசாயிகளுக்கு நியாய விலை கிடைக்கவேண்டுமென்றால், கட்டுப்படியான விலை கிடைக்க வேண்டுமென்றால், அதிகமாக நிர்ணயித்திருக்கிறோமே அந்த விலைதான் சரியான விலை என்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். கார் நெல்லுக்கும், சம்பா நெல்லுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் மணங்கொண்டுக்கு ஒரு ரூபாய் இருக்கலாம். அப்படி வைத்து விடுவோமானால் சிறந்த முறையிலே இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

இப்பொழுது “ஷோரிங் ப்ரைஸ்”, அதிகமான விலை ஏற்றம் இருக்கிறதென்பதை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறோம். ஒரு மூட்டை நெல்லுக்கு விலை ஐந்து ரூபாய் என்று பழைய காலத்தில் இருந்தது என்றால், அப்பொழுது பணத்திற்கு மதிப்பு அதிகம் இருந்தது. பொருளுக்கு மதிப்பு அதிகம் இல்லாமல் இருந்தது. ஆனால், இப்பொழுது ரூ. 20, ரூ. 25 என்று இருக்கும்போது, பணத்திற்கு மதிப்பு கிடையாது. பொருளுக்கு மதிப்பு அதிகமாகிறது. இதைத்தான் பண வீக்கம் என்று சொல்கிறோம். பண வீக்கம் என்பது நெல் தானிய உற்பத்திற்கு மட்டுமல்ல, இதர இடங்களிலும் வீக்கங்கள் இருக்கின்றன. அந்த வீக்கங்களையும் குறைத்தால்தான், இந்த வீக்கத்தைக் குறைக்க முடியும். அந்த வீக்கத்தைக் குறைக்காமல், இந்த வீக்கத்தை மட்டும் குறைத்தால் விவசாயத் துறையில் உற்பத்தி பெருகும்படியான நிலைமை மாறி உற்பத்தி குறைவதோடுமட்டுமல்ல, விவசாயிகள் உணவுத்தானியங்கள் பயிர் செய்வதை விட்டுவிட்டு பணப் பயிர்களை உற்பத்தி செய்யும்படியான தொழிலுக்குப் போய்விடுவார்கள். ‘காஷ் க்ராப்’ செய்யும்படியான நிலைமை ஏற்படும் போது, உணவு உற்பத்தி பாதிக்கும்படியான நிலைமை ஏற்படும். ஆகவே, நாம் மிகவும் பார்த்து கவனித்துச் செய்யவேண்டிய நிலை இருக்கிறது.

11-00
a.m.

கடைசியாக அதற்காக ஒரே ஒரு ஆலோசனை மட்டும் சொல்கிறேன். இப்பொழுது உணவு தானியத்திற்கு விலைவாசியை நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்பொழுது போக்குவரத்து சார்ஜையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்றும், சொல்லுகிறார்கள். ஏற்கனவே உற்பத்தி செய்திருக்கும் இப்படிப்பட்ட எல்லா விதமான செலவுகளையும் சேர்த்து வைத்துத்தான் வியாபாரிகளுக்கு விற்கிறார்கள். இப்படி சுகல விதமான செலவுகளையும் போட்டுத்தான் அவர்கள் வாங்குகிறார்கள். ஆகவே விலைகளை நிர்ணயம் செய்யும் கிராமத்தார்கள் அதிருப்தி அடையும் அளவில் நிர்ணயம் செய்யக்கூடாது. கிராமங்களில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருளை வாங்கும்போது இப்படி குறைந்த விலையில் வாங்கப்படுவதை விவசாயிகள் கண்டு அதிருப்தி அடைவார்கள். அதற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது. அவர்கள் அதிருப்தி அடையக்கூடிய நிலையில் வாங்கக்கூடாது. அதிக பட்சமாக விலையை நிர்ணயம் செய்து அதன்படி வாங்கவேண்டும். விவசாயிகளுக்கு கொடுக்கவேண்டிய பொருளை, அல்லது விலையை அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டால் நன்றாக இருக்கும். அப்படியே நிச்சயமாகக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். விவசாயிகளுக்கு கட்டுபடியாகக்கூடிய அளவில் நியாயமான அளவில் கொடுக்க

[16th February 1959]

[Sri P. G. Karuthiruman]

வேண்டும் என்பதை சர்க்கார் மீண்டும் புனராலோசனை செய்வார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் என்னுடைய பேச்சை இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. SPEAKER : பேசும் நேரத்தைக் குறைப்பது என்றால் வருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது. கட்சித் தலைவர்களும் பேசவேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். இன்னும் பல அங்கத்தினர்களும் பேசவேண்டுமென்று பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதனால் ஒவ்வொருவரும் பத்து நிமிஷங்கள்தான் பேசவேண்டும். நான் சமீபத்தில் உலகப் பிரயாணம் செய்தபோது அங்கே சில இடங்களில் ஒவ்வொருவரும் முக்கால் மணிக்குக் குறைந்து பேசுவது கிடையாது. ஆனால் இங்கு அனேகம்பேர் பெயர் கொடுத்திருப்பதால் பத்து நிமிஷங்கள்தான் பேசுவதற்கு இடம் இருக்கிறது. இங்கு ஒவ்வொருவருக்கும் பேசுவதற்கு இடம் கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதனால் தான் பத்து நிமிஷங்கள் மட்டிலும் பேசவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் அதை ஐந்து நிமிஷங்களாகக் குறைக்கப்போவதில்லை என்ற வாக்குறுதியை மட்டும் கொடுக்கிறேன்.

SRI S. RAMAKRISHNA THEVAR : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நான் ஒரு விவசாயி. விவசாயத் தொழிலை நம்பியிருக்கக்கூடிய பகுதியிலிருந்து வந்திருக்கக்கூடிய ஒரு விவசாயி. அதனால் சில ஆலோசனைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். விவசாயத்தில் வருகின்ற விளைபொருள்களின் விலையை மாத்திரம் குறைக்க வேண்டும் என்று சிலர் அபிப்பிராயம் கூறுகிறார்கள். குறைக்க வேண்டியது அவசியம்தான். அதேபோல் விவசாயத்திற்கு உதவியாக இருக்கக்கூடிய மற்ற பொருள்களுடைய விலையும் குறைவ வேண்டும் என்று கவனிக்க வேண்டியது ரொம்பவும் முக்கியமான ஒரு விஷயம். அவைகளைப்பற்றியெல்லாம் பரிசீலிப்பதற்கு ஒவ்வொருவரும் அநேக விஷயங்களைப்பற்றி சொல்லுகிறார்கள்.

(Sri V. K. Kothandaraman in the Chair)

அதற்கு என்று ஒவ்வொரு கட்சியிலிருந்தும் அங்கத்தினர் ஒருவரை நியமித்து அவர்கள் அந்த விலைவாசிகளைப் பார்த்து ஆலோசனை செய்வேண்டுமென்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். ஆனால் விவசாயத்திற்கு எந்தக் கட்சியும் தேவையில்லை. ஆனால் நாட்டில் இப்பொழுது எவ்வளவோ கட்சிகள் உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. சர்க்காரிடத்தில் அநேகம் விவசாய நிபுணர்கள் இருக்கிறார்கள். விவசாயத்தில் நல்ல அனுபவம் வாய்ந்தவர்களும் திறமைசாலிகளும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களை அந்தக் கமிட்டியில் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டியது அரசாங்கத்தினுடைய நோக்கம். இதற்கு இடையில் நமது நண்பர் ஸ்ரீ கருத்திருமன் அவர்கள் தான் பேசியபோது இது சம்பந்தமாக புள்ளி விவரங்களையெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார். அதை நான் அப்படியே ஆமோதிக்கிறேன். இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்கு ஒரு முறைகூட விளையாத மானுவாரி பிரதேசமாக நமது ஜில்லாவில் பல பகுதிகள் இருக்கின்றன. அந்தப் பகுதிகளில் மூன்று வருஷங்களுக்கு ஒரு முறை வெள்ளானை விளைந்தாலும் எவ்விதமான ஆதாயமும் இல்லாமல் இருக்கிறது. அதனால் அங்குள்ளவர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட பகுதிகளையெல்லாம் சர்க்கார் நன்றாக கவனித்து நல்ல முறையில் திட்டத்தை பிடித்து கொடுக்கவேண்டும்.

இந்த நிலையில் நமது நண்பர் ஸ்ரீ கருத்திருமன் அவர்கள் நெல்லில் இரண்டு வித ரகம்தான் இருக்கலாம் என்றும் சொன்னார். ஆனால் எங்கள் ராமநாதபுரம் பகுதியில் பாரம்பரியமாக இரு வித நெல்லைத் தான் பயிரிட்டு வருகிறார்கள். ஒன்று சம்பா, மற்றொன்று யூரா கருப்பு தோடு, வெள்ளை தோடு என்று இரண்டு வித நெல்லை இரண்டு வித பகுதிகளாகப் பிரித்திருக்கிறோம். சம்பா என்பது நீண்ட கால பயிர். இந்த கருப்பு தோடு, வெள்ளைத்-தோடு என்பது குறுகிய காலப்பயிர். அதாவது 4½ மாத வித்து, 3 மாத வித்துக்கள். கருப்புத்தோடு என்று

[Sri S. Ramakrishna Thevar] [16th February 1959]

சொல்வது மானுவாரி குருவை என்றும் சொல்லுவார்கள். இப்படி மூன்று விதமாகத்தான் பிரிவினையாக இருக்கிறது. இப்படி ஒவ்வொன்றிற்கும் தாம் தான் வித்தியாசம். அதற்குத் தக்கபடி விலைவாசியும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இப்படி மூட்டை ஒன்றுக்கு 6, 7 ரூபாய் வித்தியாசம் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அதனால் விவசாயிகளுக்கு பெரிதும் பாதிக்கக் கூடியதாகத்தான் இருக்கிறது. என்னுடைய பகுதியாகிய ராமநாதபுரம் பகுதியில் ராமேஸ்வரத்திலிருந்து தொண்டி முதற்கொண்டு தஞ்சை ஷில்லாலிலுள்ள கோட்டைப்பட்டணம் வரைக்கும் விவசாயிகள் உணவுப் பொருள்களுக்கு எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கக்கூடிய பகுதி. அங்குள்ளவர்கள் எல்லோரும் விவசாயிகளை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு விளைந்தவுடன் அவற்றை வாங்கிச் சாப்பிடக்கூடியவர்கள். அப்படிப்பட்ட வர்கள் தான் அங்கே அதிகமாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே மற்ற பொருள்களின் விலையையும் குறைந்த விலைக்கு விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்கும்படி செய்தால், நல்ல முறையில் நீர்பாசனவசதி செய்து கொடுத்தால் நல்ல முறையில் விளைந்தால் இன்னும் விலைவாசிகளைக் குறைத்தாலும் அதை ஏற்றுக்கொள்ள அவர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள்.

நான் சாதாரணமான ஒரு விவசாயி, அதன் அனுபவம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். இரண்டு வருஷங்களாக வெள்ளாமை செய்து நல்ல செலவு செய்து பலன் வாக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தில் பயிர் சாலியாகப் போய் விட்டது. இரண்டு வருஷங்களாகவே இப்படித்தான். எனக்கு விவரம் தெரிந்தது முதற்கொண்டு அங்கே இரண்டு வருஷங்கள் விளைந்தால் இரண்டு வருஷங்கள் விளைவது கிடையாது. இந்த நிலைமையில் அங்குள்ளவர்கள் பெரும்பாலும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். சில சமயங்களில் விலை வாசிகள் 7, 8 ரூபாய் உயர்ந்தும் அதனால் அவர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே விவசாயத்திற்கு உதவியாக இருக்கக்கூடிய மற்ற பொருள்களின் விலையை குறைத்துக்கொண்டு கொடுத்தால் விவசாயிகளுக்கு நலமாக இருக்கும். அவைகளைக் குறைத்துக்கொடுத்தால் உணவு தானியங்களின் விலையையும் குறைத்துக்கொடுக்க நாங்கள் தயங்க மாட்டோம். நண்பர் ஸ்ரீ சருத்திருமன் சொன்னபடி விவசாய உசவிக்காக வுள்ள பொருள்களை நல்ல விலையில் கொடுத்தும், நல்ல முறையில் தண்ணீர் வசதியைச் செய்து கொடுத்தும் நல்ல முறையில் விவசாயம் செய்வதற்கு வசதி செய்து கொடுத்தால் உணவு பொருள்களை இன்னும் குறைந்த அளவில் கொடுக்க அஞ்ச மாட்டார்கள் என்பதைச் சொல்லிக் கொண்டு உடனடியாக இந்த விவசாயிகளுக்கு உதவியாக இருக்கக்கூடிய கருவிகளை குறைந்த விலைக்குக் கொடுத்து வந்தால், இப்படிப்பட்ட மானுவாரி பிரதேசங்களுக்கு முதல் பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்தால் நலமாக இருக்கும். இந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய உரையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI M. P. SUBRAMANIAN : கனம் சேர்மன் அவர்களே, நம்முடைய நாட்டில் உணவுப் பொருள்களின் விலை ஏறிக்கொண்டு போவதைத் தடுத்து நிறுத்த இந்த அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகள் முழுதோல்வி அடைந்துவிட்டன என்பதைக் கண்டு சர்வ கட்சியைச் சேர்ந்த ஒரு குழுவை ஏற்படுத்தி அதன் மூலம் அதை பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று எதிர்க்கட்சி தலைவர் கொண்டு வந்துள்ள தீர்மானத்தை அதரித்து சில வார்த்தைகளைக்கூறு விரும்புகிறேன். உணவத்தானியங்களின் விலை ஏற்றத்தைத் தடுக்க வேண்டுமென்றால் எல்லா பொருள்களினுடைய விலையையும் தடுக்க வேண்டும் என்றும் எல்லா பொருள்களுக்கும் நியாய விலையை நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்றும் உற்பத்தி செய்கிறவர்களுக்கும் அதை வாங்கிச் சாப்பிடுகிறவர்களுக்கும் நியாயமாக இருக்க வேண்டும் என்றும் நண்பர் சருத்திருமன் அவர்கள் சொன்னார். நியாய விலை வைக்க வேண்டுமென்றும் அது எல்லோருக்கும் நியாயமாக இருக்க வேண்டும் என்றும் சொன்னார். உற்பத்தி செய்கின்ற விவசாயிகளுக்கும் வாங்குகிறவர்களுக்கும் நியாயமாக இருக்கவேண்டும் என்பதுபற்றி எல்லோருக்கும் அக்கறை உண்டு. நான் ஒரு சிறிய விவசாயிதான்.

[16th February 1959] [Sri M. P. Subramanian]

அவரைப்போல 500 அல்லது 600 ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடிய விவசாயி அல்ல. நான் ஐந்தாறு ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடிய ஒரு விவசாயி தான். கிராமப்புறங்களில் எடுத்துக்கொண்டால் எல்லோரும் வாங்கிச் சாப்பிடா விட்டாலும் ஒரு சிலர் வாங்கித்தான் சாப்பிடுகிறார்கள். கிராமப்புறங்களில் அறுவடை காலங்களில் ஒருக்கால் தானியமாகக் கொடுத்தாலும் மற்ற காலங்களில் அவர்கள் பணமாகத் தான் பெற்று வாங்கி சாப்பிடுகிறார்கள். ஆகவே நகரங்களில் வசிப்பவர்கள் மட்டும்தான் வாங்கிச் சாப்பிடுகிறார்கள் என்பது இல்லை. அரசாங்கம் விலைவாசிகளைத்தடுக்க என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? அரசாங்கமும் என்ன முடிவு செய்திருக்கிறது? முதல் ஐந்தாண்டு திட்டம் முடிந்து இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டமும் நடந்து மூன்றாவது ஐந்தாண்டு திட்டமும் வரப்போகிறது. காரியங்களை திட்டப்படி செய்ய நாம் முன்கூட்டியே முடிவு செய்து விடுகிறோம். நிதி அமைச்சர் சப்ரமணியம் அவர்கள் முன்பு பேசும் பொழுது சொன்னார், ஒவ்வொரு ஆனிமாவிலும் புது புது முகங்கள் தோன்றுவது போல் ஒவ்வொரு ஆண்டும் புது புது திட்டங்கள் தோன்றுது என்றார். நான் அதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். திட்டப்படி காரியங்கள் நடைபெற வேண்டுமென்றால் விலை வாசிகள் ஒரு நிலையில் இருக்கவேண்டும். இவ்விலை என்றால் எதிர்பார்த்தப்படி காரியங்கள் நடைபெறுது. அதனால்தான் பத்து கோடி என்று ஆரம்பித்தால் 12 கோடியில் முடிவடைகிறது. 9 கோடி என்று ஆரம்பித்தால் 10, 12 கோடியாக மாறிவிடுகிறது. இதற்கெல்லாம் காரணம்? - சாதாரணமாக விளைபொருள்களானாலும் சரி, செய் பொருள்களானாலும் சரி, இரண்டின் விலைக்கும் ஒரு தொடர்பு இருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் திட்டமே தோல்வியில்தான் போய் முடியும் என்பதை மனதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். செய் பொருள்களுக்கும், விளை பொருள்களுக்கும் ஒரு நிரந்தரத் தொடர்பு இருக்க வேண்டுமென்று நான் பல ஆண்டு காலமாக இந்தச் சபையிலும், மற்ற இடங்களிலும் வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறேன். திடீரென்று உணவுப் பொருள்களின் விலை ஏறுகின்றது என்றால் விவசாயிகளுக்குத் தற்காலிக பண கிடைக்கலாம். அதே சமயத்தில் விலை இறங்குகிற பொழுது பெரிதும் விவசாயி பாதிக்கப்படுகிறான். பொதுவாக இரண்டு மடங்கு உணவுப் பொருள்களின் விலை ஏறினால், செய் பொருள்களின் விலையும் அந்த நிலைக்கு ஏறவேண்டும். அதைப் போலவே வாங்கும் சக்தியும் அதே அளவில் உயரவேண்டும். அதனால் நாட்டிலும் பெரிய பாதகம் ஒன்றும் ஏற்படாது. ஆனால் இன்று இருக்கிற நிலைமை என்ன? இவ்வாறு ஒரு நிரந்தரத் தொடர்பு ஏற்படுத்துவது பற்றிப் பல ஆண்டு காலமாக வற்புறுத்தி வந்தும்சுட அரசாங்கம் அதைப் பற்றி இதுவரை ஒன்றும் பரிசீலனை செய்யவில்லை என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நான்கைந்து ஆண்டு காலமாகவே விளைபொருள்களுடைய விலை உயர்ந்து கொண்டே போகின்றன. “நியாயமான விலை என்ன? நியாயமான விலைக்கு உணவுப்பொருள்கள் கிடைக்கச் செய்ய என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது?” என்று கேட்கப்பட்ட நேரத்தில் “அரசாங்க அதிகாரிகள் உன்னிப்பாகக் கவனித்து வருகிறார்கள். சரியான நேரத்தில் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்” என்று சொன்னார்கள். கடந்த நான்கைந்து ஆண்டு காலமாகவே ஆண்டுக்கு ஆண்டு விலை உயர்ந்து கொண்டதான் வருகிறது. கடந்த ஆண்டை விட இந்த ஆண்டு விலை அதிகமாக இருக்கிறது. நவம்பர், டிசம்பர் மாதங்களில், நியாய விலைக் கடைகள் திறக்கப்படவேண்டும் என்று பொது மக்களும் தொழிலாளர்களும் கிளர்ச்சி செய்தார்கள். அரசாங்கமோ நியாய விலைக் கடைகளைத் திறப்பதுபோல் ஒரு பாவனை செய்தது. ஆங்காங்குள்ள தண்டலநாயகம் (கலெக்டர்) என்ன செய்திருக்கிறான் என்றால், பல்லாயிரக்கணக்கான மூட்டைகளைப் பதுக்கி வைத்திருக்கும் பெரும் வியாபாரிகளையும், மில்காரர்களையும் கூட்டிவைத்து “நீங்கள் நியாயமாக பொதுமக்களுக்கு விலையைக் குறைத்து கொடுங்கள்” என்று கூறுகிறார்கள். அவர்களும் “நாங்கள் பெரும் லாபத்தைக் கருதாமல், நியாயமான விலைக்கு விற்கிறோம்” என்று சொல்லி வெளியில் அதிகப்படியான விலையில்தான் விற்கிறார்கள். இந்த

11-10
a.m.

[Sri M. P. Subramanian] [16th February 1959]

நிகழ்ச்சி சேலம் மாவட்டத்தில் அனுபவத்தில் கண்டதாகும். விலை குறைய அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கை எதுவும் இது வரை எடுக்கவில்லை என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மற்றப் பொருள்களின் விலை ஏற்றத்தை உண்டியாகத் தடுக்காவிட்டாலும், மக்களுக்கு அத்தியாவசியமான உணவுப்பொருள்களின் விலை ஏற்றத்தை தடுப்பதற்கு அதிகப்படியான முக்கியத்வம் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த உணவு தானியங்களின் விலை ஏற்றத்திற்கு என்ன காரணம் என்பதை நாம் நல்ல முறையில் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்று கருதுகிறேன். பல சந்தர்ப்பங்களில் கூறப்பட்டது—சமுதாய நலத் திட்டங்கள் அமுலாக்கப்பட்ட பிறகு அந்தந்த வட்டாரங்களில் உணவு உற்பத்தி அதிகரித்துவிடும் என்று. உற்பத்தி அதிகரித்து விட்டது என்பதற்காக புள்ளி விவரங்கள் எல்லாம் பல சந்தர்ப்பங்களில் இந்தச் சபையில் காட்டப்பட்டது. சென்னை மாகாணம் சுய தேவைப் பூர்த்தி அடைந்து விட்டது என்று கூறப்படுகிறது. இவ்வளவுக்கும் பிறகும் கூட விலை வாசி குறையவில்லை. குறையாமல் இருந்தாலும் பரவாயில்லை. நாளுக்கு நாள் விலைவாசி ஏறிக்கொண்டே போகிறது. இதற்குக் காரணம் என்ன? ஒன்று உற்பத்தி பெருக்கவில்லை அல்லது உற்பத்தியாகின்ற தானியங்களைப் பதுக்கி வைக்கிறார்கள் வியாபாரிகள். பதுக்கிவைக்கப்படுகின்ற காரணத்தினால் விலை “ஆர்டிபிஷியல்” ஆக ஏற்றமடைகிறது என்றுதான் பொருள். உணவு தானியங்கள் அதிகரித்து விட்டதாக அரசாங்கம் தருகிற புள்ளி விவரங்களை நாம் மனதில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்தப் புள்ளி விவரங்களை—உணவு தானியங்கள் அதிகரித்து விட்டது என்பதற்கான புள்ளி விவரங்களை—எவ்வாறு தயாரிக்கிறார்கள்? உணவு தானியங்கள் அதிகரித்து விட்டது என்பது எவ்வாறு கணக்கிடப்படுகிறது? தாசில்தார்கள் மூலமாகவோ கிராம அதிகாரிகள் மூலமாகவோ தயாரிக்கப்பட்ட புள்ளி விவரங்கள் அரசாங்கத்துக்கு வருகின்றன. அவர்கள் அந்தக் கணக்கை எப்படித் தயாரிக்கிறார்கள்? நான் ஒரு கிராம அதிகாரி மகனாக இருப்பதால் எனக்கு நன்றாக அதைப்பற்றித் தெரியும். அரசாங்க அதிகாரிகளின் வற்புறுத்தலின் காரணமாக இவர்கள் வீட்டிலேயே உட்கார்ந்துகொண்டு மனதிலேயே எத்தனை இடங்களில் நெல் சாகுபடி செய்யப்பட்டது, எத்தனை இடங்களில் கரும்பு சாகுபடி செய்யப்பட்டது, என்பதை மனதிலேயே உத்தேசமாகக் கணக்கிட்டு, இவ்வளவு நிலத்தில் நெல் சாகுபடி செய்யப் பட்டால், இவ்வளவு நெல் உற்பத்தியாகும் என்று ஒரு முடிவு எடுத்து அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பிவிடுகிறார்கள். அந்தப் புள்ளி விவரத்தை வைத்து கொண்டு, வற்புறுத்தலுக்காக கொடுக்கப்பட்ட புள்ளி விவரங்களை வைத்துக் கொண்டு உணவு உற்பத்தி அதிகரித்து விட்டது என்று இங்கு கூறினார்கள். உண்மையில் புள்ளிவிவரங்கள் அடிப்படையில் தவறு இருக்கிறது என்று இச்சந்தர்ப்பத்தில் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஏன் விலைவாசி இறங்க வில்லை? தென்னிந்தியாவில் உள்ள ராஜ்யங்களுக்குள் உணவு தானியங்கள் போக்குவரத்துத் தடை இல்லாமல் போகலாம் என்பதற்காகத் தென் மண்டல உணவுக் கவுன்சிலை ஏற்படுத்தினார்கள். அந்தத் திட்டம் வெற்றி பெற்றதா? வெற்றி பெறவில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். கேரளத்திற்குத் தமிழகத்திலிருந்து உணவு தானியங்கள் செல்வது போல ஆந்திரத்தில் இருந்து சரளமாக உணவு தானியங்கள் மற்ற ராஜ்யங்களுக்குச் செல்வதில்லை. உணவு தானியங்கள் ஆந்திரத்தில் ஒரு விலை விற்கிறது. தமிழகத்தில் ஒரு விலை விற்கிறது. கேரளத்தில் ஒரு விலை விற்கிறது. மற்றொரு இடத்தில் இன்னொரு விலை விற்கிறது. இந்த நிலையில் இந்தத் தென் மண்டலக் கவுன்சில் நிறுவப்பட்டதன் காரணமாக நீடித்தவெற்றியைப் பெற முடியும் என்று சொல்வதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிய வில்லை. ஆகவே இதைப்பற்றி நல்ல முறையில் பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மற்றும் உணவு உற்பத்தியைப் பொறுத்தவரை இச்சபையில் பல ஆங்கத்தினர்களால் பல ஆலோசனைகள் கூறப்பட்டன. அரசாங்கம் அதை

16th February 1959] [Sri M. P. Subramanian]

நல்ல முறையில் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. உணவு உற்பத்தியைப்பொறுத்த வரை நிலச்சீர்த்திருத்தத்தைத் தொடர்பு படுத்தி இந்தச் சபையில் பேசப் பட்டது. இங்கு நான் அதைப்பற்றி விவாதிக்க வரும்பவிலலை. ஆனால் ஒன்று மட்டும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். “நிலச்சீர்த்திருத்தம் காரணமாக உச்ச வரம்பு கட்டுப்பட்டு நிலங்கள் சிறுசிறு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு விடுவதால் உற்பத்தி பெருகுவது பாதிக்கப்படும்” என்று நிதியமைச்சர் சொல்வதை ஒத்துக்கொள்ளமுடியாது. உச்ச வரம்பு கட்டுப்பாடு வதன் காரணமாக உற்பத்தி ஒரு சிறிதும் பாதிக்கப்படாது. சிறு பண்ணைகளில் கூட பெரிய பண்ணைகளைவிட அதிகமாக உற்பத்தி செய்யும் நிலைமையைக் கிராமப் புறங்களில் பார்க்க முடியும். நூறு, 200 ஏக்கர் என்று இருந்தால் இயந்திர சாதனங்களை உபயோகப்படுத்தி பயிரிட்டால்தான் உணவு உற்பத்தி அதிகமாகும் என்று சொல்வது உவறு என்று சுட்டிக்காட்ட வரும்புகிறான். கிடைக்கக்கூடிய பல சாதனங்கள் சிறு நிலங்களுக்குக் கிடைக்காமல் இருக்கலாம். அதற்காக சிறு பண்ணைகளாக ஆக்கப்பட்டால் உணவு உற்பத்தி கெட்டுவிடும் என்று சொல்வது தவறு. நிலச் சீர்த்திருத்தத்தை கொண்டுவரப் போகிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள் தவிர இன்னும் ஒரு முடிவுக்கு வரவில்லை. கடந்த மூன்று நாளுக்கு ஆண்டுகளாக நிலச்சீர்த்திருத்தத்தை இப்பொழுது கொண்டுவரப் போகிறோம், இன்னும் ஓராண்டில் கொண்டுவரப் போகிறோம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். போன ஆண்டில், இந்த ஆண்டு அந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவரப்போகிறோம் என்று சொல்லியிருந்தார்கள். “கூட்டுறவு மூலமாக நிலச்சீர்த்திருத்தம் கொண்டுவரப் போகிறோம், 1962-க்குள்ளாகக் கொண்டுவரப்போகிறோம்” என்று சொல்லுகிறார்கள் இப்பொழுது. ஏற்கனவே இரண்டு கட்டம் ஆகி விட்டது. இப்பொழுது 1962-ம் ஆண்டு வரை இழுத்துச் செல்லுகிற காட்சி தெரிகிறது. ஏற்கனவே கூட்டுறவு இயக்கம் ஜாதிப் பூசல்களுக்கு ஆப்பட்டவர்களாக இருந்து வருகின்றது. கூட்டுறவு ஸ்தாபனம் ஜாதிப் பூசல்களுக்கும் ஊழல்களுக்கும் முசுலிம் கொடுக்கக் கூடிய நிலையில் இருக்கிறது. ஆகவே கூட்டுறவு மூலமாக இந்த நிலச் சீர்த்திருத்தம் அமலுக்கு வரும் என்று கூறுவதைப் பார்க்குமப்போது கூட்டுறவு முறை திருந்தி இந்த நிலச் சீர்த்திருத்தச் சட்டம் எப்பொழுது வரும் என்று நம்மால் உறுதியாகத் தெரிந்து கொள்ளமுடிவதில்லை. நிலம் இல்லாத ஏழைகளுக்கு நிலம் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற நிலம் மழை பெய்து பெய்து சத்தி இல்லாத நிலைமையில் கிடக்கும் நிலங்களாக இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட சத்தற்ற நிலங்களை அவர்களுக்குக் கொடுப்பதால் அந்த ஏழை விவசாயிகள் அந்த நிலத்தைப் பண்படுத்த 10, 100 செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அப்படிச் செலவு செய்து அந்த ஏழை மக்கள் உழைத்தால்கூட அவர்களுக்கு ஒரு தம்படி பலன் கூட ஏற்படுவதில்லை.

நிலத்தை மாத்திரம் கொடுத்தால் போதாது. அந்த நிலத்தைப் பண்படுத்தி விவசாயத்திற்கு லாயக்குள்ளதாக ஏழை மக்களுக்குக் கொடுத்தால் உடனே அவர்களால் விவசாயம் செய்யமுடியும். இதற்கான செலவை வேண்டுமானாலும் இருபது ரூபாய் ஆண்டு தவணையில் அவர்களிடத்திலிருந்தே வசூல் செய்துவிடலாம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அப்படிச் செய்திருந்தாலாவது இதுவரையில் நிலம் கொடுத்ததினால் ஏறபடி வேண்டிய பலன் உண்டாகியிருக்கும். இன்றைக்கு கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவில் உணவு இறக்குமதி செய்ய வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம் என்று சொல்லும்போது உண்மையிலேயே அதிக உணவை இங்கேயே உற்பத்தி செய்து கொள்வதற்கு இந்த வசதி செய்து கொடுக்கப்படாததற்குக் காரணம் புரியவில்லை. சமுதாய நலத் திட்டத்தின் கீழ் மத்திய அரசாங்கம் பணம் கொடுக்கிறார்கள்—அதை வாங்கிவிட வேண்டும் என்று அடிப்படையில் விதைப்பண்ணைக்காகச் செலவழிக்கப்படுகிற பணம் விரயம் என்று சொல்வேன். விதைப் பண்ணைகள் மிகவும் மோசம், லாயக்கில்லாத இடங்களை விதைப்பண்ணைக்காக வாங்கியிருக்கிறார்கள், அல்லது குத்தகை எடுத்திருக்கிறார்கள் என்று என்னால் சொல்ல முடியும். வருப்பு வெறுப்புக்குத் தகுந்தாற்போல நிலம் பெறுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

11-2)
a.m.

[Sri M. P. Subramanian]

[16th February 1959]

இதைப்பற்றி பலமுறை தெரிவித்திருக்கிறோம். இன்றைக்கு சொல்கிறேன். State Informal Consultative Committee தெற்குப் பிரதேசத்தில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்த காலத்தில் புதுக்கோட்டையில் 51-52-ம் லோகல் வலைக்கு நாலாயிரத்து எண்பது ரூபாய்க்கு வாங்கப்பட்டதை, நாற்பதாயிரம் ரூபாய் கொடுத்து வாங்கியிருக்கிறார்கள் என்பது தெரிய உந்தது. இப்படி இதற்கு முதல் சாஸனப் பத்திரத்தைப் பார்க்காமலும், உள்நார்க்காரர்களைக் கலந்துகொள்ளாமலும் இஷ்டப்படி காம்பென்சேஷன் தொகையை வாரிக்கொடுப்பதும், தண்ணீர் வசதி இல்லாத இடங்களை குத்தகைக்கு அதிகமாக எடுத்துக்கொள்வதும் போன்ற முறையில் பணத்தை கண்மூடித்தனமாகச் செலவழிப்பதாகவே இருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து உண்மையிலேயே எந்தவகையில் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும் என்பதைச் சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI K. S. SUBRAMANIA GOUNDER: சட்டமன்றத் தாற்காலிகத் தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது நமமிடையே இருக்கக் கூடிய பிரச்சனை இரண்டு. ஒன்று உணவுப் பிரச்சனை. உணவு உற்பத்தி எந்த அளவில் பெருகியிருக்கிறது, எந்த அளவில் பெருக்க வேண்டும் என்பது. இந்த இரண்டையும் நாய் பாசிலிக்கவேண்டும். உணவு உற்பத்தியைப் பொறுத்த வரையில் மற்ற ராஜ்யங்கள் எல்லாவற்றையும் வட நம் ராஜ்யம் முன் அணியில் இருக்கிறதென்பதை நாம் ஒப்புக்கொண்டாகவேண்டும். ஆனால் இன்னும் அதிகமாக நிலத்தைச் சாகுபடிக்குக் கொண்டுவருவதற்குப் போதுமான தண்ணீர் வசதி நம் ராஜ்யத்தில் இல்லை என்பது நமக்குத் தெரிந்த வஷ்யம். இருக்கக் கூடிய வசதிகள் வைத்துக்கொண்டு எந்த அளவில் பூரணமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியுமா அந்த அளவுக்கு நல்ல முறையில் திட்டம் வகுத்து அரசாங்கம் பயன்படுத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு நல்ல அதிக அளவில் உற்பத்தியாகியும் கூட வலை கொஞ்சங்கூடக் குறையாமல் இருப்பததான் அதிகக் கவலை அளிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. அறுவடை காலத்தில் எந்த நிலைமையில் இருக்கிறதென்பதைப்பற்றி அரசாங்கம் கவலைப்படவில்லை. அறுவடை முடிந்தவுடனேயே வயாபாரிகள் விவசாயிகளிடமிருந்து குறைந்த வலைக்கு தானியத்தை வாங்கிப் பதுக்கி வைத்து பின்னால் வலை அதிகமாக உயர்ந்தவுடனே அதை விற்பு வருகிறார்கள் என்பதை நாம் அனைவரும் அறிய வேண்டும். இப்போது அரசாங்கத்தின் திட்டம் இவர்களே மார்க்கெட்டில் 2 லட்சம் டன் அரிசி வாங்கவேண்டுமென்பது. இந்த இரண்டு லட்சம் டன் வாங்குவதற்கும் இப்போது எந்த அளவில் செய்வது என்பது யோசிக்கப் படவேண்டும். நல்ல முறையில் செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கத்தில் பழைய மாதிரி கண்டிரோல் முறையில் இருக்கக் கூடாதென்பதை அரசாங்கமே யோசனை செய்து முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். இரண்டு லட்சம் வாங்குவது என்றால் அதற்கு 10 கோடி ரூபாய் முதலீடு வேண்டியிருக்கிறது. பத்து கோடி ரூபாய் பணம் வேண்டுமென்றால் எந்த அளவில் ஏற்பட்டு செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்பது இப்போது பிரச்சனையாக இருக்கிறது. விவசாயிகளுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்க வேண்டுமென்ற முறையில் சர்க்கார் எதையும் செய்யவில்லை. விவசாயிகளுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்காமல் அதே சமயத்தில் அறுவடை காலத்தில் குறிப்பிட்ட வலைக்கு விவசாயிகளிடத்திலிருந்து வாங்கி பின்னால் அறுவடை முடிந்த பின் சாதாரண வலைக்கு—நியாயமான வலைக்கு விற்கவேண்டுமென்பது இப்போது இருக்கிற திட்டம். இப்போது விநியோகத்தைப் பொறுத்த வரையில் கூட்டுறவு முறையில் செய்ய வேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். கூட்டுறவு இயக்கத்திற்கு பத்து கோடி ரூபாய் கடன் கொடுப்பதற்கும் அரசாங்கம் எல்லாவதமான ஏற்பாடுகளும் செய்திருக்கிறார்கள். இதில் உள்ள கஷ்டங்களை அமைச்சர் அவர்களுக்கும் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். சாதாரணமாக பத்து கோடி ரூபாய்க்கு ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தாலும் ராஜ்ய கூட்டுறவு பாங்குகளும் ஜில்லா கூட்டுறவு பாங்குகளும் மார்க்கெட்டிங் சொஸைடிகளும் வாங்குவது

16th February 1959] [Sri K. S. Subramania Gounder]

என்றால் பாரோயிங் பவர் இருக்கவேண்டும். இப்போதுள்ள அடிப்படையில் பாரோயிங் பவர் 10 பங்கு இருக்கிறது. இதே விசித்ததை வைத்துக் கொண்டு இன்னும் அதிகமாகப் பணம் வாங்குவது என்றாலும் முடியாது. பாரோயிங் பவரை உடனடியாக அதிகப்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ரிசர்வ் பாங்க் பாரோயிங் பவரை அதிகப்படுத்திக் கொடுக்கச் சாதகமாக இல்லையென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஷர் காபிடலை அதிகப்படுத்த வேண்டும் என்கிறார்கள். இதற்கு விலக்குக் கொடுத்துவிட்டால் மிகவும் சௌகரியமாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இதில் இடைச்சலாக ஏதாவது இருந்தாலும் மத்திய அசாங்க நிதி அமைச்சரிடம் தெரிவித்து என்ன செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்து பாங்குகளில் கடன் வாங்கி இந்த வியாபாரத்தை ஆ ம்பித்தால் சௌகரியமாகச் செய்யமுடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இம்மாதிரி திட்டங்களை கூட்டுறவு இயக்கத்தினால் செய்வது, அந்நாக அரசாங்கத்தினுடனு சப்ளையை மேற்கொண்டு சொசைடிக்கும் இலவசமாகக் கொடுத்து இதை நல்ல முறையில் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்னும் ராஜ்ய அளவில் அவசியம் ஏற்பட்டால் ஜாயின்ட் ரிஜன்டிரார் கொடுத்து என்ன என்ன சிக்கல்கள் இருக்கிறதோ அவற்றை அவ்வப்போது நீக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதற்கான திட்டம் ஒன்று போடுவதாக இருந்தால்—ஒப்பிக்கொள்வதாக இருந்தால் அதில் கூட்டுறவு சொசைடிக்கு இடம் இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதோடு இப்போது நெல் விலை நிர்ணயம் செய்ததில் அதற்காக இப்போது கொடுக்கக் கூடிய விலை போதுமா லெவியா என்பது பிரச்சனையாக இருந்தது. அதில் இப்போது நிர்ணயித்திருக்கக் கூடிய விலை மில்லர்களிடமிருந்து கூட்டுறவு சங்கங்கள் வாங்கக்கூடிய விலைதான். மில்காரர்கள் விவசாயிகளிடமிருந்து என்ன விலைக்கு வாங்கவேண்டுமென்ற அளவு குறிப்பிடவில்லை. ஆகவே மில்காரர்கள் விவசாயிகளிடமிருந்து என்ன விலைக்கு வாங்கவேண்டும், மில்காரர்களிடமிருந்து அசாங்கம் என்ன விலைக்கு வாங்குவது ஆகிய இரண்டையும் நிர்ணயித்தாவிட்டால் இன்னும் சிலாக்கியமாக இருக்கும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மற்றொன்று விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டு இருப்பதில் 13 ரூபாயிலிருந்து படிப்படியாக அரிசியின் தத்தை உத்தேசித்து நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இதில் ஒன்றாகக்கொண்டு அதிக விச்சியாசம் இருக்கவேண்டுமா என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் பூர்ணமாக பரிசீலனை செய்து பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சாதா ணமாக ஒரு ஏக்கராவில் என்ன நெல் விளையும், எவ்வளவு காணும் என்பதை ஆலோசித்து விலை நிர்ணயம் செய்வது அவசியம். இல்லாவிட்டால் மட்ட விலையுள்ள தத்தைப் பயிர் செய்யாமல் விலைஉயர்வான தத்தையே பயிரிட ஆரம்பித்துவிடுவார்கள்.

இப்போது எதிர்க்கட்சித் தலைவர் பேசும்போது நிலச்சீர்திருத்தத்தைப் பற்றியும் கூட்டுறவு பண்ணையைப் பற்றியும் அவர் தங்களுடைய அபிப்பிராயத்தை தெரிவித்தார்கள். ஆனால் நம் நாட்டிலே நம்முடைய ராஜ்யத்திலேதான் கூட்டுறவு ஸ்தாபனம் முதன்மையாக நிற்கிறது. இருந்த போதிலும் கூட்டுறவு பண்ணைக்கு நமது ராஜ்யத்தில் அதிகமாக கவனம் செலுத்தப்படவில்லை. ஆனால் இப்பொழுது, கூட்டுறவு பண்ணையை அமைப்பது நிலச்சீர்திருத்தத்தின் ஒரு அடிப்படையான கொள்கை என்பது அசாங்கத்தின் கருத்து. இதைப் பார்க்கும் போது நாம் கூட்டுறவு முறையை நல்ல முறையில் யெங்கும்படி செய்ய வேண்டும். சர்வீஸ் கோவாப்டே டில்ஸ் எந்த அளவில் செய்யப்படவேண்டும் என்பதை ஆராயவேண்டும், சாதாரணமாக இந்தக் கூட்டுறவு பண்ணையைப் பொறுத்தவரை நல்ல முறையில் இயங்கி வருகிறதா, அதை எந்த முறையில் நடத்தினால் ஜனங்கள் ஸலாக்கியம் என்று சொல்லுவார்கள்

[Sri K. S. Subramania Gounder] [16th February 1959]

என்பதை நன்கு பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்கு அசாங்கம் அவசியம் என்று கருதினால் இந்தக் கூட்டுறவு பண்ணையை அமைப்பதற்கு எந்த முறையிலே நடத்தவேண்டும் என்பதை ஆராய்வதற்கு Officials and non-Officials கொண்ட ஒரு கமிட்டியை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நிலச்சீர்திருத்தம் கூட்டுறவு முறையில் இருக்கவேண்டும், மற்றெல்லாக் காரியங்களும் கூட்டுறவு அடிப்படையில் இயங்கவேண்டும் என்று நமது பிரதமர் ஸ்ரீ நேரு அவர்களும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அந்த அளவிலே செய்வதாய் இருந்தால் நம்முடைய நாட்டிற்கு எந்த அளவு பொருந்தும் என்பதையும் அதனால் சிக்கல்கள் ஏற்படுமானால் அதைத் தவிர்க்க அசாங்கம் என்ன செய்யவேண்டும் என்பனையும் ஒரு கமிட்டியைப் போட்டு உடனடியாக ஆராய்வது சிலாக்கியம் என்று நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக இப்பொழுது அரிசி வாங்குவதிலே எந்த அளவிற்கு நம்முடைய ராஜ்யத்திலிருந்து மற்ற ராஜ்யத்திற்குச் செல்கிறதோ அதே அளவிற்கு மற்ற ராஜ்யத்திலிருந்து நமக்கு கிடைக்கிறதோ என்பதை நாம் ஆராயவேண்டும். உதாரணமாக கோள அசாங்கம் நமது ராஜ்யத்தில் அதிக அரிசி வாங்குகிறது. ஆனால் நம்முடைய ராஜ்யத்திற்கு ஆந்திரா ராஜ்யத்திலிருந்து வாங்குபடிய அரிசிக்கு தடை இருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் என்னவென்று பரிசீலனை செய்யவேண்டும். இந்தச் சிக்கலை நீக்குவதற்கு வழிவகை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* SRI V SANKARAN : கணம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைய நிலைமை எப்படி இருக்கிறதென்றால் உணவுப்பொருள்களின் விலை அதிகமாகிக்கொண்டே போகிறது. அதைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதுதான் இன்றுள்ள முக்கிய பிரச்சனை. இந்த விஷயமாக இரண்டு விதமான வாதங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்று உணவுப் பொருள்களின் விலையை மட்டும் கட்டுப்படுத்தவது போதாது, மற்றப்பொருள்களின் விலையும் அதிகமாக உயர்ந்துக்கொண்டே போகிறது. அதைக் கட்டுப்படுத்தாவிட்டால் உணவு உற்பத்தி மிகவும் பாதிக்கும் என்று சொல்லப்பட்டது.

அதுமட்டும் அல்ல. சில ஜில்லாக்களில் அதாவது தஞ்சாவூர் திருச்சிராப்பள்ளி போன்ற ஜில்லாக்களில் நெல் என்றுதான் பயிராகிறது. அது ஒன்றுதான் அங்கே விளையக்கூடிய முக்கியமான பொருள். ஆதலால் நெல் அரிசி விலையை மட்டும் கட்டுப்படுத்தினால், அந்த ஜில்லாக்காரர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்படுவார்களாம். ஆனால் மற்ற ஜில்லாக்களில் காஷ் மிராப்தான் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். ஆதலால் மற்ற ஜில்லாக்காரர்களுக்கு அவ்வளவு பாதகம் ஏற்படாது. மற்றொரு வாகம் உணவுப் பொருள் விலையை ஒட்டிக்கூடாது மற்ற பொருள்களின் விலையும் அடைகிறது. ஆதலால் நெல் விலை குறைந்தால் மற்ற பொருள்களின் விலையும் குறையும் என்று சொல்லலாம்.

ஆகவே இந்த இரண்டுவித வாதங்களையும் பார்க்கும்போது உணவுப் பொருள்களின் விலையை ஒன்று கட்டுப்படுத்திவிட்டால் இதப்பொருள்களின் விலை தானாகவே குறைந்து விடும். உணவுப்பொருள்களின் விலை எப்பொழுது குறையும். நம் நாட்டில் அதிக உற்பத்தி ஏற்பட்டால்தான் உணவுப்பொருள்களைக் கட்டுப்படுத்தமுடியும். நம் ராஜ்ய மக்களுக்கு எவ்வளவு தேவையோ அந்த அளவு வைத்துக்கொண்டு மீதியைத்தான் மற்ற ராஜ்யங்களுக்கு அனுப்பவேண்டும். தனக்கு மிச்சிதான் தானம். அம்மாதிரி ஜில்லாமல் எவன் மார்க்கட் எல்லமாக கோள ராஜ்யத்திற்கு அரிசி விற்கப்படுகிறது., சென்னை ராஜ்யத்திலிருந்து கோள ராஜ்யத்திற்கும் கள்ளிக்கோட்டைக்கும் அரிசி கடத்தப்பட்டு அங்கிருந்து பாகிஸ்தானுக்கும், ராஜஸ்தானுக்கும் கொண்டிப்பாசுப்படுகிறது. சாதாரணமாக கோள ராஜ்யத்திற்கு கொண்டுபோகப்படுமா அரிசியானது அதிக விலை கொடுத்து வாங்கப்படுகிறது. அப்படி வாங்கப்பட்ட அரிசியை ஒன்றாம் அதிக விலைக்க வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பப்படுகிறது. ஆகையால் நம் ராஜ்யத்தில் அரிசி விற்பனையில் ஒப்பன் மார்க்கட்டை சர்க்காரே தடைப்படுத்த வேண்டும், வேண்டு

16th February 1959] [Sri V. Sankaran]

மாணல் சர்க்கார் எந்த அளவுக்கு அவர்களுக்குக் கொடுக்கலம் என்பதை நிர்ணயித்து கேள் சர்க்காரை நேரிடையாக அந்த அளவு மட்டும் வாங்கிக்கொள்ள அனுமதிக்கவேண்டும். கேள் ராஜ்யத்தில் நம்மிடத்தில் வாங்குவதில்லாமல், தனிப்பட்ட வியாபாரிகள் கொள்விற்காக ஏராளமான அரிசியை லாரி மூலமாக கள்ளத்தனமாக கடத்திச் செல்கிறார்கள். தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி போன்ற ஜில்லாக்களிலிருந்து மட்டும் அல்லாமல் மதுரையிலிருந்தும் இவ்வாறு வெளி இடங்களுக்கு கடத்திச் செல்லப் படுகிறது.

இப்பொழுது இண்டு ஸ்சம் டன் ப்ரொக்யூர் பண்ணவேண்டுமென்று அரசாங்கம் நிச்சயித்திருக்கிறது. அசன்காரணமாகத்தான் விவசாயிகள் மற்ற நெல்லை பின்னால் நல்ல விலைக்கு விற்கலாம் என்று ஸ்டாக் செய்கிறார்கள். அது மட்டும் அல்லாமல் பெரிய பெரிய விவசாயிகள் மற்ற சிறிய விவசாயிகளிடமிருந்து நெல்லை வாங்கி பதக்கி வைக்கிறார்கள். அது தவிர, பொது மக்களும் இன்னும் விலை அதிகமாக ஏறிவிடும் என்று பயந்து 10 மூட்டை 20 மூட்டை என்று வாங்கி சேமித்து வைக்கிறார்கள். இதன் காரணமாக விலை மேலும் அதிகமாகிறது. அடுத்தபடியாக ப்ரொக்யூர்மெண்ட் விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டால், முதலில் 50 சதம்தான் என்று நிர்ணயித்து வியாபாரிகளிடமிருந்து நெல்லை வாங்கிக்கொண்டு போகிறார்கள். மீதி 50 சதம் நெல் மில்காரர்களுக்கு விற்கப்படும்போது அந்த மில்காரர்களிடமிருந்து அரசாங்கம் ப்ரொக்யூர்மெண்ட் பண்ணி விடுவதனால் மொத்தத்தில் 100-க்கு 75 ப்ரொக்யூர் ஆகிவிடுகிறது.

அடுத்தபடியாக whole sale merchant எடுத்துக் கொண்டால் அவர்கள் மதுரை ஜில்லாவில் சபிஷன் முறையில் (whole-sale) என்ற முறையில் விவசாயிகளிடமிருந்து நெல்லை மில்காரர்களுக்கு விற்கிறார்கள் நாங்கள் அதை வாங்கிக் கொள்வதில்லை. அதனால் அவர்களின் நெல் அல்ல. இவர்களுடையது என்று எண்ணி ப்ரொக்யூர்மெண்ட் அதிகாரிகள் அவர்களுடைய அவர்கள் நெல்லில் பாது கொடுக்கவேண்டுமென்றும் கவர்ன்மெண்டுக்கு ஸ்டாக் செய்ய வேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இண்டாவதாக, ப்ரொக்யூர் பண்ணும் அதிகாரிகள் அனாக் செய்வதற்கு அப்போது வருவார்கள் என்று வியாபாரிகளுக்குத் தெரியவில்லை. இந்த நிலையில் அவர்கள் தானியங்களை சேமித்து வைக்க வேண்டும். தானியங்களை அவர்கள் எத்தனை டெங்களில் தான் சேமித்து வைக்க முடியும்? அன்றாடம் வற்று வந்த நிலைமை போய் தானியங்களை பல காலம் வையில் சேமித்து வைப்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கும். அத்துடன், நான் ஏற்கெனவே சொன்னதபோல வியாபாரிகளிடமிருந்து நெல் விவசாயிகளின் நெல்லாக இருக்கும்போது, அவைகளை வியாபாரிகள் விவசாயிகளுடைய சர்மதம் இல்லாமல் எப்படி விற்காமல் சேர்த்து வைத்திருக்க முடியும்? இந்த நிலையில் கமிஷன் ஏஜென்டுகளாக இருக்கும் வியாபாரிகள் மிகுந்த கஷ்டத்திற்கு உள்ளாவார்கள். பெயுப்பிட் சபிஷன் ஏஜென்டுகளுக்கு ப்ரொக்யூர்மெண்டிலிருந்து விதிவிலக்கு அளிக்க வேண்டும்.

11-40
a.m.

அடுத்தபடியாக, தானியங்களின் விலைகள் ரகத்திற்கு ஏற்றபடி இல்லை. எனவே அவைகளை ரகக்கிரகத் தக்கவாறு மாற்றியமைக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

முன்பு கொள்முதல் செய்யப்பட்டபோது 'வில்லேஸ் ப்ளஸ்' என்று ஒரு ப்ளஸ் இருந்தது. அதற்குப் பிறகு, 'மான்ஸ்போர்ட் சார்ஜஸ்' இன்வில்டெண்டல் சார்ஜஸ்' இவைகளை விலையுடன் சேர்க்கலாம் என்று இருந்தது. அக் முறையில் இப்போதும் எப்பாடுகள் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். வியாபாரிகள் நெல் வாங்கும்போது பாடுவதி. அது நெல், கால் நெல் ரகவியைவைக்கக் கவனித்து தள்ளபடி செய்து விடுவார்கள். அசாங்கக்காரும் இதையெல்லாம் உன்னிப்பாகக் கவனித்துப் பார்த்து வாங்க வேண்டும்.

[Sri V. Sankaran] [16th February 1959]

புழுங்கல் அரிசி பதமாக இருந்தால் சீக்கி த்தில் நாற்றமடிக்க ஆம் பித்துவிடும். பச்சரிசி சீக்கி ம் புழுத்துப்போய்விடும். இவைகளை யெல்லாம் அரசாங்கத்தார் stock செய்யும் போது மனதிற கொள்ளவேண்டும். ஏனென்றால், அரசாங்கத்தார், தாங்களே உணவு தானியங்களை கொள் முதல் செய்து விற்கும்போது தங்களுக்கு கெட்ட பெயர் வந்துவிடாதுபடி பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, 'காப் இன்ஷ்யூன்ஸ்' திட்டத்தை அரசாங்கம் கொண்டுவர வேண்டும். கூடியவரையில், தரிசாக இருக்கும் நிலங்களை சாகுபடிக்கு உட்படுத்த வேண்டும்.

சிறு நிலச்சுவான்தார்களுக்கு அதாவது 5 ஏக்கர் அல்லது ஒரு வேலிக் குட்பட்ட நிலச்சுவான்தார்களுக்கு விவசாயச் சட்டங்களிலிருந்து புரணமாக விலக்கு அளித்தால் உணவு தானிய உற்பத்தி இன்னும் அதிகரிக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை, இப்போது அவர்களுக்கு அதிக உற்பத்தி செய்ய னுக்கம் இல்லை.

கூட்டுறவு சாகுபடி முறை சைனாவிலும் ஜப்பானிலும் நன்றாக இயங்கி வருகிறது என்றால், அது நம் நாட்டிலும் வெற்றியுறும் என்று நிச்சயம் சொல்வதற்கில்லை. ஆகவே கூட்டுறவு சாகுபடித் திட்டத்தை பரிசீலித்த மாக ஓரிண்டு இடங்களில் செயல்படுத்திப் பார்த்துவிட்டு பிறகு விரிவான அடிப்படையில் செயல்படுத்தவேண்டும்.

கமிஷன் ஏஜெண்டுகள் எல்லோரையுமே ஒமித்து விடுவது உசிதமல்ல. தானியங்களை உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளிடமிருந்து அவைகளை இவர்கள் வாங்கி ஏதோ மூட்டைக்கு நான்கு, ஆறனு லாபத்திற்கு விற்கிறார்கள். அவர்களால் விவசாயிகளுக்கும் வாங்கும் மக்ளுக்குமும் அனுசூலமும் செலுகரியமும் ஏற்படுகிறது. பல உணவுப் பொருள்கள் இப்போன்று ஏஜெண்டுகள் மூலம் நல்ல முறையில் நடைபெற்று வருகிறது. எனவே உணவு தானியங்களைக் கொள்முதல் செய்து விற்கும் பொறுப்பை புரணமாக தாங்களே எடுத்துக் கொண்டு கமிஷன் ஏஜெண்டுகள் எல்லோரை யுமே நீக்குவது சரியா என்று அரசாங்கத்தார் நன்றாக சிந்தித்து தங்கள் முடிவை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

SRI K. R. NALLASIVAM : மதிப்பிற்குரிய சபைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று ஏற்பட்டுள்ள விலைவாசி உயர்வுக்குக் காரணமாக இருப்பது பொருள் பற்றாக்குறையா அல்லது வேறு ஏதாவது காரணங்கள் இருக்கின்றனவா என்பதுபற்றி நாம் கொஞ்சம் யோசிப்பது பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். உண்மையிலேயே, பொருள் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்ற பிரச்சனை அதிகமாக இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. விலைகள்தான் ஏறியிருக்கின்றன என்று எல்லோரும் கூறுகிறார்கள். விலைவாசி ஏற்றத்திற்கு அடிப்படையான காரணம் யாது என்று பார்ப்போம். ஜனத்தொகை உற்பத்திக்கு ஏற்ப உணவுப் பொருள் உற்பத்தி இல்லை என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஆனால் அதனாலேயே விலைவாசிகள் உயர்ந்திருக்கின்றன என்று சொல்ல முடியாது. அதுவும் ஒரு காரணம் என்றதான் சொல்ல வேண்டும். மற்றொரு காரணம் சர்க்கார் ரூபாய் நோட்டுகளை ஏராளமாக அச்சடித்ததால் பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டுகள் வந்திருக்கின்றன. பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டுகள் வந்ததற்குக் காரணங்கள், அதிகமான ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைப் போட்டதும் அதிகமாக நோட்டடித்ததும் ஆகும். சுமார் 2,000 கோடி ரூபாய்க்கு நோட் அடித்திருக்கிறார்கள். அது மத்திய சர்க்கார் செய்யும் காரியம். அதைப்பற்றி இங்கே பேச வேண்டியதில்லை என்றாலும் அது இந்தப் பிரச்சனையில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதால் அதை இங்கே தெரிவிக்கிறேன். விலைவாசி ஏற்றத்தைத் தடுக்க வேண்டுமானால் அதையும் தடுக்க வேண்டும் அதைச் செய்யாமல் வேறு முறைகளால் விலைவாசி உயர்வைக் கட்டுப்படுத்தலாம் என்று நினைத்தால் அது சரியாக இருக்க முடியாது என்று நினைக்கிறேன். எல்லாப் பொருள்களின் விலைவாசிகளுமே இப்போது

16th February 1959] [Sri K. R. Nallasivam]

உயர்ந்திருக்கின்றன. விலைவாசி உயர்வு கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று எல்லோரும் விரும்புகிறோம். இன்று உணவு தானியங்களின் விலைகள் தான் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியாகும் பொருள்களுக்குக் கூட விலைக் கட்டுப்பாடு கொண்டுவர வேண்டும். உணவு தானியங்களுக்கு மட்டுமே விலைக் கட்டுப்பாடு கொண்டுவந்தால் விவசாயிகள் பாதிக்கப்படுவார்கள். விலை வாசி உயர்வைக் கட்டுப்படுத்த ஒரு கமிட்டி அமைக்கப்பட வேண்டும் என்ற தீர்மானம் இங்கே வந்திருக்கிறது. இப்போது, ஒரு விஷயத்தை நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும். விலைகளை அகில இந்திய அடிப்படையில் நிர்ணயிக்க வேண்டும். மத்திய அசாங்கத்தார், ராஜ்ய அசாங்கத்தார், அதிகாரிகள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஆலோசித்த பிறகுதான் இப்போதைய நிர்ணயிக்கப்பட்ட விலைகள், நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. விவசாயிகளின் பித்திரிகள், பொருள்களை வாங்குபவர்கள், அரசாங்க அதிகாரிகள் இவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து உட்கார்ந்து ஆலோசித்து விலைகளை நிர்ணயித்தால் தான் நியாயமான விலைகள் நிர்ணயிக்கப்படும். மேலும், தொழிற்சாலைகளில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களுக்கும் உணவு தானியங்களுக்கும் விலைவாசியில் நியாயமான தொடர்பு இருக்க வேண்டும். இப்போது அப்படிப்பட்ட தொடர்பு இல்லை. அசாங்கத்தார் இப்போது, நாட்டில் ஏற்படும் கிளர்ச்சிகளை சமாளிப்பதற்காகவே உணவு தானியங்களின் விலைகளை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள் என்று தான் நான் நினைக்கிறேன். விவசாயிகளின் பிரதிநிதிகள், பொது மக்கள், சர்க்கார் அதிகாரிகள் ஆகிய எல்லோரும் சேர்ந்து ஆலோசித்து நிர்ணயித்தால்தான் சரியான விலைகள் நிர்ணயிக்கப்படும்.

(Mr. Speaker in the Chair.)

அடுத்தப்பட்டியாக, இன்று சர்க்கார் உணவு தானியங்களுக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும் விலைகள், வாங்கிச் சாப்பிடுபவர்களில் பெரும்பான்மை யோருக்கு கட்டுப்படியாகாதவை. குறிப்பாக, ஆசிரியர்களும் என்.ஜி.ஓ-க்களும் இந்த விலைகளில் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். யாருடைய நலனுக்காக விலைகளைக் கட்டுப்படுத்த விரும்புகிறோமோ அவர்களுக்குக் கட்டுப்படியாகக் கூடிய அளவில் இவை நிர்ணயிக்கப்படவில்லை.

மேலும், இன்று பல உணவு தானியங்களின் விலைகள் விவசாயிகளுக்கு பாதகமாக இருக்கின்றன. இன்று சில தானியங்களின் விலை மணங்கு ஒன்று ஒன்பது ரூபாயிலிருந்து பதினொன்று ரூபாய் வரை விற்கின்றது. ஆனால் அதே நேரத்தில் விவசாயி வாங்கும் பிண்ணாக்கின் விலை மணங்கு பன்னிரண்டு ரூபாயாக இருக்கிறது. இதனால் விவசாயிகள் மிகவும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். வியாபாரிகள் பொருள்களை எந்த விலைக்கும் விற்கலாம் என்று இருந்தால் நாட்டு மக்களுக்குத் தொந்தரவுகள்தான் ஏற்படும். ஆகவே விலைகள் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. விவசாயிகளுக்குத் தேவையான உம், பிண்ணாக்கு முதலியவைகள் நியாயமான விலைக்கு விற்க வேண்டும். பொதுவாக, இன்று, விலைவாசிகள் குறைய வேண்டும் என்று கிளர்ச்சி செய்பவர்கள் விவசாயியல்லாதவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். விவசாயிகளுக்கு அவ்வாறு கிளர்ச்சி செய்யும் துணிச்சல் இல்லை. அவர்கள் போராடுபவர்களாக இல்லை. எனவே அவர்கள் மீது எதை வேண்டுமானாலும், எப்படி வேண்டுமானாலும் சுமத்துவோம் என்ற முறையில் இன்று சர்க்கார் இயங்கி வருகிறது. தான் உற்பத்தி செய்கிற அத்தனை பேர்களும், பெரிய நிலச்சுவார்த்தார்கள் என்று சொல்லி விட முடியாது. பெருவாரியான வகையில் நிலம் வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் கூடியவர்கள், 40 சத விதம் தான் இருக்கிறார்கள். இரண்டு, மூன்று ஏக்கர்கள் என்று நிலம் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் 60 சத விதம் தான் இருக்கிறார்கள். இப்பொழுதுள்ள முறைப்படி, விவசாயிகளிடம் இருந்து சர்க்கார் தான்யத்தை நேடியாக வாங்கப் போவதில்லை. அதே நேரத்தில் விவசாயிகள் அதிக விலைக்கு விற்பார்களேயானால் அவர்கள் தண்டிக்கப்படுவார்கள் என்றும் மிட்டப்படுகிறது. மார்க்கெட்டைப் பொறுத்தவரை

[Sri K. R. Nallasivam] [16th February 1959]

யில், அது பற்றி கேள்வி கேட்பார் கிடையாது. இன்றைய நிலை, விவசாயிகள் அரிசியை கண்ட்ரோல் ரேட்டை விட குறைவான விலைக்குத்தான் கொடுக்க வேண்டிய நிலை உண்டாக்கப் பட்டிருக்கிறது. நான் ஒரு உதாரணம் கொடுக்க விரும்புகிறேன். பதினைந்து எக்கர்களுக்கு மேல் நிலம் வைத்திருக்கக்கூடிய விவசாயிகளிடம் இருந்து மட்டுமே சாக்கார டிரையராக கொள்முதல் செய்ய வேண்டும் என்று வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர அதற்கு கீழ் நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்கு ஒருவித தொந்தரவும் கொடுக்கக்கூடாது என்று நான் அரசாங்கத்தை கேட்டுக் கொள்கிறேன். எப்படி இன்று நெல் அல்லது அரிசியின் விலை கட்டுப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறதோ அதே போன்று அதன் உற்பத்திக்கு தேவையாக இருக்கிற பிற பொருள்களுக்கும் விலைக் கட்டுப்பாடு இருக்கவேண்டும். ஸல்பேட்டின் விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது, எங்கு வேண்டுமானாலும் கிடைக்கிறது என்று கூறப்படுகிறது. கவர்னர் உரை அன்று என்னால் இங்கு வா முடிய வில்லை. இன்று நான் ஸல்பேட் வாங்குவதற்கு அலைந்து கொண்டிருந்தேன். கூட்டுறவு சொஸைட்டியில் போய் கேட்டால், அவர்கள், “தனிப்பட்ட முறையில் விற்கக் கூடியதை விற்பனை விட்டோம், இப்பொழுது இருப்பதை ஸால் உட்கடன் கொடுப்பதற்காகத்தான் வைத்திருக்கிறோம்” என்று சொன்னார்கள். ‘அப்படி உங்களுக்கு வேண்டுமானால் பி.டி.ஓ.விடம் கையெழுத்து வாங்கி வாருங்கள்’ என்றும் கூறப்பட்டது. அவரிடம் போனால், ‘மலையக் காரர், கணக்குப் பிள்ளை போன்ற குட்டித் தேவதைகளிடம் சென்று சர்ட்டிபிகேட் வாங்கி வாருங்கள்’ என்று சொன்னார்கள், கடைசியாக 53 ரூபாய்க்கு, டிரைடு மூட்டை உரம் வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டு வந்தேன். ஆகவே விவசாயத்திற்கு தேவையான உரப் பொருள்களுக்கு ஆலாய் பற்றது நாயாக அலைய வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி அலைந்தும் கூட ஒரு மண்ணைக்கட்டியும் கிடைக்க மாட்டேன் என்கிறது. கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் இருக்கின்றன, சர்க்கார் ஸ்தாபனங்கள் இருக்கின்றன என்றெல்லாம் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் சாதாரண விவசாயிகளுக்கு, அவர்களுக்கு வேண்டிய உரப் பொருள்கள் போன்றவை கிடைப்பதற்கு மிகவும் சஷ்டமாக இருக்கிறது. ஐந்தாயிர ரூபாய் என்பது மட்டும் போது, ஒரு மலையுக்கு நெல்லுக்கு ஐந்து ரூபாய் என்று விலை நிர்ணயித்தாலும் அதை நான் ஆதரிப்பேன். நாட்டில் விலைவாசி எவ்வளவுதான் எவ்வளவு குறைகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நாட்டிலுள்ள மக்கள் நிம்மதியாக வாழ முடியும். அடுத்தபடியாக, விலையைக் கட்டுப்படுத்தவதில் மட்டும் உணவுப் பிரச்சனை நைபை நாம் தீர்த்துவிட முடியாது. உணவுப் பொருள்களுக்கு விலை கட்டுப்படுத்தப் படுவதைப் போன்று அதற்கு அவசியமாக இருக்கிற மற்ற பொருள்களின் விலையும் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும். உற்பத்தி, உற்பத்தி என்று சொல்லிக் கொண்டு மட்டும் இருந்தால் போதாது. உற்பத்தி செய்வதன் மனிதனாக மதித்து, அவனுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களை செய்து கொடுக்க வேண்டும். எல்லோரும் இன்னாட்டு மன்னர்கள் என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால் விவசாயிகளுக்கு, அவர்களுக்கு மதிப்பளிப்பதில்லை. ஆகவே, உற்பத்தி அதிகரிக்க வேண்டுமென்றால் உற்பத்தி செய்யவாங்களுக்கு உற்சாகம் அளிக்கப்பட வேண்டும். நான் பெரிய விவசாயிகளைப் பற்றி கூறவில்லை. அவர்கள் நிலச்சீர்திருத்தத்தைப் பற்றி கவலைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள், நிலச்சீர்திருத்தம் வந்தால் உற்பத்தி பாதிக்கப்படும், ஆகவே நிலச்சீர்திருத்தம் கொண்டு வராதீர்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அவர்களைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. நாலேந்து எக்கர்கள் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் விவசாயிகளுக்குத்தான் உற்சாகம் அளிக்கப்பட வேண்டும். சர்க்கார் மெஷினின் உதவிபெல்லாம் நிலச்சீர்திருத்தத்தால்தான் அடிப்பட்டுப் போகிறார்களோ அவர்களுக்கு கிடைக்கிறது. சர்க்கார் உதவிபெல்லாம் அவர்களுக்குத்தான் பயனளிக்கிறது. உணவு உற்பத்திப் பெருக்கு, நிலச்சீர்திருத்தம் இவைகளுக்கு எல்லாம் சர்க்கார் கூட்டுறவு இடக்கூடத்தான் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறது. உண்மையிலேயே, கூட்டுறவு இடம் என்பது நல்லதொரு இடந்தான். ஆனால் அதே நேரத்தில் இன்று நம் நாட்டில் கூட்டுறவு இடம் எப்படி இங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டாம். அதற்குள் தலையை

16th February 1959] [Sri K. R. Nallasivam]

வைத்தால், போதும், போதும் என்றாகி விடுகிறது. ஒரு பக்கம் பிரசாரம் வேண்டும், மற்றொரு பக்கத்தில் விவசாயிகள், சாதாரண விவசாயிகள் அதில் போய் சேருவதற்கு வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும். ஆனால் இப்பொழுதுள்ள சட்டம், சட்டம், சட்டம் இப்பக்கத்தில் இருக்கும் நிர்வாகிகள் மற்றுமுள்ள நிலைகளைப் பார்க்கும்போது சாதாரண விவசாயிகளுக்கு அவைகளால் தற்போது வசதி கிடைப்பது அவ்வளவு லேசில் இல்லை. ஆகவே, கூட்டுறவு இப்பக்கங்களின்பால் நிஷ் சீர்திருத்தம் போன்றவைகளை ஒப்படைக்க நினைக்கும்போது இன்றுள்ள சட்டத்தை மாற்றியமைத்து ஏராளமான விவசாயிகளை அதில் சேர்க்கும்படியானதொரு ஏற்பாட்டை செய்து கொடுக்கவேண்டும். கடைசியாக, எப்படி உற்பத்திப் பெருக்கிற்கு புதிய அணைக்கட்டுத் திட்டங்கள் தேவையாக இருக்கின்றனவோ அதேபோல் பழைய கால்வாய்கள், குளங்கள், வாய்க்கால்கள் இவைகளெல்லாம் செப்பனிடப்பட்டு நல்ல கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும். (பெல்) இன்று வாய்க்கால்கள் போன்றவை கவனிக்கப்படுவதில்லை, பத்தாயிரம் ஏக்கர்களுக்கு பாயும் வாய்க்கால்களை 20,000 ஏக்கர்களுக்கு பாயும்படி வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவேண்டும். ஆகவே, விவசாயிகளைக் கட்டுப்படுத்த முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப் படுகிறபோது அதற்கு காரணமாக இருக்கிற விவசாயிகளுக்கு, சாதாரண விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களை அரசாங்கம் செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டுள்ளது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRIMATHI KOLANTHAI AMMAL : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்று உணவுப் பொருள்களின் விலை மிக அதிகமாக ஏறிக்கொண்டு செல்கிறது. அதனை கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்பதில் எல்லோருக்கும் நிறைய அக்கறையுண்டு. அதே சமயத்தில் உணவுப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளின் அவல நிலையையும் யோசனை செய்து அதற்கேற்ற நடவடிக்கைகளை, எப்படி நாம் உணவுப்பொருள்களின் மேல் உள்ள விலைக் கட்டுப்பாட்டை நல்ல முறையில் வெற்றிகரமாக நடத்த வேண்டுமென்று கருதுகிறோமோ அதே முறையில் விவசாயிகளுக்கு கிடைக்கக் கூடிய பல வகைப்பட்ட சௌகரியங்களையும் நல்ல முறையில் சிந்தனை செய்து பார்த்து சாதாரண விவசாயிகளுக்கு அவைகள் எளிதாக கிடைக்கக் கூடிய முறையில் திட்டத்தை வெற்றிகரமாக கொண்டுவர வேண்டும் என்பதுதான் என் போன்றோரின் அவாவாகும். விவசாயிகள் தான் நாட்டிலே விளைபொருள்களை உற்பத்தி செய்கிறார்கள். ஆனால் இன்று விஷம் போல் ஏறியிருக்கும் விலைகளெல்லாம் உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளுக்கு கிடைக்கிறதா என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்ப்போமேயானால் உறுதியாகச் சொல்ல முடியும், விவசாயிகளின் கையில் அதிகப்படி விலையின் புலன் கிடைக்கவில்லை என்று. ஆக, பல்வேறு கஷ்டங்களுக்காளாகி பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளுக்கு அந்த லாபம் கிடைக்காமல் இடையிலுள்ள வியாபாரிகளும், பல்வேறு கூட்டங்களும் தான் அந்தவித லாபத்தை அடைகிறார்கள் என்பதனை இந்த சபை நல்ல ஆலோசனைக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். விவசாயிகளுக்கு அவசியமான பொருள்களை வரிசையாக எடுத்துக் கொண்டு பார்ப்போமேயானால் விவசாயிகள் உபயோகிக்கும் பொருள்களில் மிகச் சிறந்தது, உர வகைகளாகும். உரம் வாங்குவதற்கு விவசாயிகள் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பதைப்பற்றி பல அங்கத்தினர்கள் இங்கு எடுத்துக் கூறினார்கள். ஒரு விவசாயி சர்க்கார் நிர்ணயித்திருக்கும் விலைக்கு உரம் வாங்க வேண்டுமென்று சொன்னால் நிச்சயமாக அவன் உணவு உற்பத்தியை விட்டுத்தான் அப்பால் நிற்கவேண்டும். ஆகவே அதிகமான விலைக்கு உரம் வெளியில் கிடைக்கிறதே அது எப்படி கிடைக்கிறது என்பதை பரிசீலனை செய்து பார்க்கவேண்டும். வெளியில் மூட்டை ஒன்று 10 ரூபாய், 15 ரூபாய் லாபம் கொடுத்து பெறக்கூடிய மூட்டைகள் எல்லாம் எங்கிருந்து கொண்டுவரப்படுகின்றன என்பதை பரிசீலனை செய்து பார்த்து விவசாயிகளுக்கு நியாயமான விலையில் உர வகைகள் கிடைப்பதற்கு எடுக்கவேண்டிய நடவடிக்கைகள் குறித்து சர்க்கார் சிந்தனை செய்ய

[Srimathi Kolanthai Ammal] [16th February 1959]

வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக, நவீன முறைகளைப் பயன்படுத்தி விவசாயத்தைப் பெருக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். நவீன முறையில் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு ஏற்ற வாய்ப்புகளைச் செய்யும்போது அந்த வாய்ப்புகள் சாதாரண விவசாயிகளுக்கு கிடைக்கும்படிச் செய்வது நமது கடமையாகும் என்பதை நாம் உணர வேண்டும். சர்க்கார் உணவு தானியங்களை கொள்முதல் செய்கிறது. அப்படி கொள்முதல் செய்யும் சரக்குகள் சில மாநிலங்களில் கெட்டுவிடுகின்றன என்று பலர் சொல்வதைக் கேட்கிறோம். நியாயவிலைக் கடைகளில் கிடைக்கும் அரிசி, நெல் முதலியன மட்டமானதாகும் என்று வெளியில் பேசு வரக் கூடிய அளவில் இருக்கிறது. சாதாரண ஒரு விவசாயி தன் பொறுப்பிலுள்ள நெல்லை அல்லது அரிசியை கொள்முதல் செய்து எப்படி பாதுகாக்கிறானோ அதேபோல் அரசாங்கமும் தன் கையில் பொருள்களை பாதுகாக்க ஒரு வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும். அடுத்தபடியாக, பருத்தியை எடுத்துக்கொண்டால் விவசாயி உற்பத்தி செய்கிறான், பருத்தியை, மிகவும் பாடுபட்டு உற்பத்தி செய்த பருத்தியை விற்கிறான், விவசாயி. பருத்திக் கொட்டை வாங்கும்போது விவசாயிகளின் நிலைமை எப்படியிருக்கிறது என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இம்மாதிரியான திட்டங்களிலெல்லாம் விவசாயிகளுக்கு கஷ்டம் கொடுக்கக்கூடாத நிலைமையிலே கூட்டுறவு பண்டக்கால்களை நிறுவுவேண்டும் என்று நாம் நிர்ணயம் செய்யவேண்டும். விவசாயிகளிடமிருந்து எந்த அளவுக்கு பொருள்களை வாங்குகின்றோமோ அந்த அளவுக்கு பண்டமாற்று முறையிலாவது விவசாயிகளுக்கு கிடைக்கவேண்டிய பொருள்களை முதலிலே கொடுப்பதற்கு நம்முடைய யோசனைகளை செலுத்தவேண்டுமென்பதை நான் மிகவும் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

12-09
Noon.

இனி, இன்று உணவுப் பொருள்களெல்லாம் ஏராளமாக விலை ஏறிக் கொண்டு போகிறது என்று கூக்குரல் இடுகிறார்கள் நகரவாசிகள். தொழிற்சாலையிலே வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளப் பெருங்குடி மக்கள், ஆசிரியர்கள், அசியல் துறையிலே இருக்கக்கூடியவர்கள், அரசாங்க ஊழியர்கள் என்று பல்வேறு துறையிலே ஈடுபட்டவர்கள் அவர்களுக்கு நிர்ணயமான ஒரு சம்பளம் இருக்கிற காரணத்தினாலே, அந்த உணவுப் பொருள்களை வாங்க முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறோம் என்று ஒரு நிலைமை ஏற்படுகிறது. ஆனால் விளைந்த உடனேயே தங்களுக்கு இருக்கும்படியான கடன் பளு தாங்கமாட்டாது விவசாயி பொருள்களை விற்கிறார்கள். அதே விவசாயி பிறகு தனக்கு அந்தப் பொருளை வாங்கவேண்டுமென்று கருதுவனோகில், தான் எந்த விலைக்கு விற்கிறானோ அந்த விலைக்கு வாங்க முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. இப்படி நாம் பார்ப்போமானால் உற்பத்தி செய்யும்பொழுது விவசாயிகளுக்கு பல துறைகளிலும் கஷ்டம் இருக்கிறது என்பதை நாம் அனுபவபூர்வமாக காண்கிறோம். அவ்வாறு கஷ்டப்பட்டு உற்பத்தி செய்யக்கூடிய பொருள் அவனுக்கு எளிதாக கிடைக்கிறதா என்று சிந்தனை செய்து பார்ப்போமாகில், கடைப்பிடி கிடையாது. ஆகவே, விவசாயப் பொருள்களின் உற்பத்தி ஏராளமாக பெருகவேண்டும், அப்பொழுதுதான் விலைவாசி குறையும் என்ற ஒரு எண்ணத்தை இந்தச் சபை முன் கூறிகொள்ளுகிறேன். அதற்குரிய வழிகளை நாம் வகுக்கவேண்டும். நம் நாட்டிலே இன்னும் ஏராளமாக தரிசு நிலங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் நல்ல முறையில் உற்பத்தியை பெருக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், ஆங்காங்குள்ள சிறு குளம், குட்டைகளை சீக்கியம் செப்பணிட்டு நீர் வசதியை பெருக்க வேண்டும். நீர் வசதியை மட்டும் பெருக்கினால் போதாது. விவசாயிகளுக்கு எளிதான முறையிலே கடன் மேலும் கிடைப்பதற்கு ஏற்ற வாய்ப்புகள் செய்ய வேண்டும். இப்பொழுது அமுலில் இருக்கிற திட்டத்தில் ஓரளவு, குறைந்த அளவு கடன் கிடைக்கக்கூடிய சலுகைகள் இருக்கின்றன. ஆனால், பெரிய பாங்குகளில் வியாபாரம் செய்கின்றவர்களுக்கு கடன் கடைப்பிடி போல, விவசாயிகள் என்று சொன்னால்

[16th February 1959] [Srimathi Kolanthai Ammal]

கிடைப்பதில்லை. விவசாயிகளுக்கு பர்துகாப்பு சட்டம் இருக்கிறது. இது சில சமயங்களில் அவர்களுக்கு பாதகமாகக்கூட இருக்கிறது என்பதையும் இந்த இடத்திலே ஞாபகப்படுத்துகிறேன்.

விவசாயிகள் உபயோகப்படுத்தக்கூடிய மின்சாரத்தை எடு த்துக்கொள்ள வோமானால், அதிக விலை கொடுத்துத்தான் அவர்கள் மின்சாரத்தை உபயோகிக்கிறார்கள். தொழிற்சாலைகளில் குறைந்த செலவிலே மின்சாரம் உபயோகப்படுத்துபடுகிறது. அதற்கு கூறப்படுகின்ற நகராணங்கள், அவர்கள் லட்சக்கணக்கான கிலோவாட்களை உபயோகிப்பதினால், குறைந்த செலவில் சப்ளை செய்ய முடியும் என்பதுதான். விவசாயத்துறையில் அந்த அளவு எடுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. ஆகவே, எங்களுக்கு ஏற்படுகின்ற செலவுக்கு ஏற்றப்படி விவசாயிகளிடமிருந்து பகிர்ந்து கோரப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்கு என்னுடைய யோசனை என்னவென்று கேட்டால், எப்படி நாம் ஒரு கிட்டம் முன்னேற்றவேண்டும் என்று கருதினால், அதற்கு மான்யமாக சில தொகைகளை அளிக்கின்றோமோ, அதே மாதிரி மின்சாரத்தை உபயோகிக்கின்ற விவசாயிகளுக்கு மான்யமாக ஒரு தொகையை உபயோகித்து, தொழிற்சாலைகளுக்கு உபயோகப்படுத்துகின்ற அளவுக்கு பணத்தை பெற்று மீதி விவசாயிகளுக்கு மான்யத் தொகையாக கொடுப்போமானால், விவசாயிகள் நல்ல முறையில் உற்பத்தியை பெருக்க முடியும் என்பதை இந்தச் சபையின் முன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதுமட்டுமல்லாமல், விவசாயிகள் உணவு உற்பத்தியை பெருக்கும் பொழுது, இவ் பசுல் என்று பராமல் மிக அதிக காலையிலே எழந்திருந்து வயல் வெளியிலே வேலை செய்து பொருள்களை உற்பத்தி செய்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு ஏற்ற அளவு, திருப்தியான அளவுக்கு என்று சொல்லப்போனால், கடன் இல்லாத அளவுக்காவது தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்தலாமா என்று ஒரு விவசாயி கருதினால், அந்த அளவுக்கு நம்முடைய நாட்டிலே விவசாயிகளுடைய நிலைமை உயர்வில்லை என்பதைத் தான் நான் வரத்தக்கதோடு தெரிவித்துக்கொள்ளுவது மட்டுமல்லாமல், நம்முடைய இலக்கியங்களெல்லாம் உழவனை மிகப் பெறுமையாக போற்றுகின்றன. இது பெரிய இலக்கிய பாட்டாக அமைந்திருக்கிறது. உழவன் உலகத்திற்கு அச்சாணி என்பது தெரியும். வண்டிக் கலிமாமல் செலுத்தப்படவேண்டுமென்று சொன்னால், அந்த அச்சாணி திடென்று கமலாமல் இருக்கவேண்டும். அந்த அச்சாணி திறம்பட இல்லை என்று சொன்னால், சீக்கி ம் ஒரகின்ற வண்டி கலிந்துவிடும் என்பதைத்தான் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். விலைவாசியை நல்ல வம்பு போட்டு கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்றுதான் நினைக்கிறேன். எல்லா அங்கத்தினர்களும் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். ஆனால், விவசாயிகளுக்கு கிடைக்க வேண்டிய எல்லா பொருள்களின் விலையையும் மதலில் கட்டுப்படுத்திவிட்டு, விவசாயிகள் உற்பத்திசெய்யும் படியான அரிசி, பருப்பு, எண்ணெய் இவற்றின் விலையை கட்டுப்படுத்த முன்வரவேண்டும் என்பதைத்தான் தாழ்மையோடு தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்யும்படியான பொருள்களின் விலையை மதலில் கட்டுப்பாடு செய்வதை விட, அவர்களுக்கு கிடைக்கக்கூடிய பொருள்களின் விலையை கட்டுப்படுத்துவதிலும், மேலும் அவர்களுக்கு செய்யக்கூடிய சௌகரியங்களிலும் சர்க்கார் கவனத்தை முதலில் செலுத்த வேண்டும் என்பதை இந்தச் சபை முன் தெரிவித்துக் கொண்டு, எனது சிற்றுரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI A. V. P. PERIAVALAGURUVA REDDI: கனம் தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது உணவுப் பொருள்களின் விலைவாசி மொத்த அதிகமாக இருக்கிறது, அதை கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்று எல்லா மக்களும் சொல்லுகிறார்கள். அச்சாங்கமம் சொல்லுகிறது. அதை கட்டுப்படுத்த வேண்டியது வாஸ்கவம்தான். இது எப்படி இருக்கிறது என்றால், நான் 1930-ல் ஸ்ரீவில்லிப்பத்தூரில் டிபன்ட் வேலை பார்த்தேன். அப்பொழுது கேலிலி 99 மேளக்காள் 5½ மணிக்கே மேளம் வாசிப்பதற்குப் பதிலாக 5½ மணிக்கே வந்த மேளம் வாசித்தான். அதன் காரணமாக என்னிடம் ரிபோர்ட் செய்யப்பட்டது. உடனே நான் அவனுக்கு 10 ரூபாய் அபராதம்

[Sri A. V. P. Periavalagurua Reddi] [16th February 1959]

போட்டேன். அப்பொழுது அவன் 'என்னுடைய தொழில்' 'டம் டம்' அடித்து சத்தப்படுத்துவதாய் இருப்பதால் எல்லோரும் தெரிந்துகொண்டு என்னைப்பற்றி ரிபோர்ட்டு செய்கிறார்கள். அரிசி, நெய், எண்ணெய் இவை கனெல்லாம் சத்தமில்லாமல் களவு போகிறது. சம்பளம் வாங்கும்பொழுது ஊதியர் ஒரு ரூபாய் கேட்கிறார். இம்மாதிரி கொள்ளை போகும்பொழுது நான்தானே அகப்பட்டுக்கொண்டேன்' என்று சொல்லி என்னிடத்தில் ஆத்தியப்பட்டான். உடனே அவனுக்கு நான் விதித்த 10 ரூபாய் அப ராதத்தை கொடுக்க வேண்டாமென்று மன்னித்து, மற்ற விஷயங்களை வலுவிக்கிறேன் என்று சொன்னேன். அந்த மாதிரி, எல்லோருக்கும் உணவு உற்பத்தி முக்கியம். ஆனால், உணவு விலையை மட்டும் கட்டுப் படுத்தவேண்டும், விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய பொருள்களின் விலையை கட்டுப்படுத்துகிறோமோ என்றால், ஒன்றுமில்லை. இன்று மண்வெட்டி ஏழு ரூபாய், எட்டு ரூபாய் விற்கிறது. கொழுக்கம்பு எட்டை, ஆறரை இருந்தது இன்று ரூபாய் 1-8-0 விற்கிறது. நானே என்னுடைய நான்கு கிணறு களுக்கு பம்பு செட்டுப் போட்டிருக்கிறேன். 1939, 1940, 1941-ல் ஒரு பம்பு செட்டு போட்டு, கிராண்டு கனெக்ஷன் கொடுத்து, தண்ணீர் எடுத்து வெளியிலே விடுவதற்கு ரூபாய் 375, 400 ரூபாய் ஆகியிருக்கிறது. ஆனால், இன்று 1,500, 1,800 ஆகிறது. நான் என்னுடைய கிணறுக்கே போட் டிருக்கிறேன். இந்த நிலைமையில் இருந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது விலையை கட்டுப்படுத்துகிறோம் என்று சொன்னால் விவசாயி எங்கே போவது? அவன் என்ன செய்வான்? அவனுக்கு வேண்டிய செளகரியத்தைச் செய்து கொடுத்திவிட்டு விலையை கட்டுப்படுத்தினால், அது பொருத்தமாக இருக்கும். இல்லாத பட்சத்தில், அவன் எந்த விதத்தில் ஜீவிக் முடியும் என்று தெரியவில்லை. அதுதான் போகட்டும் என்றால், கிணற்றுக்கு அசாங்கம் ஏராளமாக பண உதவி செய்திருக்கிறார்கள், 1,000 கிணறுகள் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளிலே பம்பு செட்டு கள் வைப்பதற்கு 8,000, 10,000 கிராமங்களுக்கு கொண்டு கொண்டுவரக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதுபற்றி ஆட்சேபம் இல்லை. ஆனால் ரைஸ் மில்லுக்கு ஷிப்டு முறை கிடையாது, தொழிற்சாலைக்கு ஷிப்டு முறை கிடையாது. அவர்கள் என்ன மண்ணையா தின்கிறார்கள்? அவர்களும் விவசாயிகளும் உற்பத்தி செய்த பொருள்களைத்தான் தின்கிறார்கள். அப்படியிருக்கும்பொழுது விவசாயிகளுக்கு மட்டும் ஷிப்டு முறை காலையிலே 6 மணியிலிருந்து 12 மணி வரைக்கும் ஒரு பக்கத்திலும், 12 மணியிலிருந்து 6 மணி வரையில் இன்னொரு பக்கமும் கொடுக்கிறார்கள். மார்ச் மாதத்தில் கம்பு சோளம் விதைக்கவேண்டியிருக்கிறது. பண்ணைக்கு மணிக் கு மேல் சோளத்தை விதைத்து தண்ணீர் விட்டால், அந்த வெயிலுக்கும், தண்ணீர் விரிவதற்கும் சோளம் கருகி மண்ணுக்குள்ளே போய் விடும். அதுனால் போதுமான மகசூல் கிடைக்காத நிலைமை இருக்கிறது. முதல் கடமை உலகத்திலுள்ள மக்களுக்கு உணவு தானியம் முக்கியம் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அவர்களுக்கு முதலில் கொண்டு கொடுத்துவிட்டு மற்றவர்களுக்கு பிறகு கொடுக்க வேண்டும். ஷிப்டு முறையோடு அல்லாமல் கொண்டு 'கட்' பண்ணுகிறார்கள். வருண பகவான் ஸ்டைரைக் செய்தால் 'கட்' பண்ண வேண்டியிருக்கிறது. அதைப்பற்றி யார் பேரிலும் குற்றமில்லை. மற்றொரு விஷயம் 'மினிமம் சார்ஜ்' கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. வருஷக் கடைசியில் அவர்கள் தண்ணீர் எடுக்க முடியவில்லை. அறுபது, எழுபது ரூபாய்க்கு தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு, பாக்கி 80 ரூபாய் தண்டம் கட்டவேண்டியிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால், 'பியூனை' பிடுங்கிக்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். தண்டம் கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. பிண்ணைக்கு மாட்டுக்கு வேண்டியிருக்கிறது. ஆடு, மாடு, கோழிக்குக் கூட பிண்ணைக்கை பிசைந்து வைக்கிறார்கள். பலகாக்க கடைக்காரர்கள் கூட முறுக்கு போன்ற பலகாரம் செய்வதில் கடலை மாவோடு பிண்ணைக்கைச் சேர்த்து உபயோகிக்கிறார்கள். பிண்ணைக்கு ஏற்றுமதிக்கு அசாங்கம் உத்தரவிட்டதினால், இப்பொழுது 120 ராத்தல் மூட்டை 25 ரூபாய் விற்கிறது. நெல் விலையை மட்டும் கண்டி ரோல் செய்து விட்டால் அவன் என்ன செய்வான்? கிராமங்களிலே

16th February 1959] [Sri A. V. P. Periavalaguruva Reddi]

விவசாயிகளில் முக்கால் வாசிப் பேர்கள் கேப்பை, சோளம், கம்பு முதலிய தானியங்களை உபயோகிக்கிறார்கள். அவர்கள் கரெண்டு தொந்த வினாவு பம்பு செட்டு போட்டு சரியாக இந்தத் தானியங்களை விளைவிக்க முடியவில்லை.

இந்த நிலைமையில் நாங்கள் எல்லாம் இப்போது ஒரு ஏக்கர் இரண்டு ஏக்கருக்கு மேல் கம்பு போட முடியவில்லை. பெரியாறு திட்டம் வந்து விட்டால் ஷிப்ட் லிஸ்டம் எல்லாம் போய்விடும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இப்போதும் ஷிப்ட் லிஸ்டம் இருந்து கொண்டேதான் இருக்கிறது. இரிமோல் நெய்வேலி திட்டம் நிறைவேறிவிட்டால் மின்சாரத்திற்கு பஞ்சமே இருக்காது என்று இன்ஜினியர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நெய்வேலி நிறைவேறி விட்ட பிறகு வேறு ஒரு வேலி வார்டும் அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஆகவே விவசாயிகளுக்கு போதுமான அளவில் மின்சாரம் முதலில் கொடுக்க முன் வரவேண்டும். அப்போது தான் விவசாயம் அழிவருத்தி அடைய முடியும். சர்க்கார் விவசாயத்திற்கு என்று ஏராளமாக பணத்தை செலவு செய்து வருகிறார்கள். அதை நாம் எல்லோரும் அறிந்திருக்கின்றோம். எங்கள் பக்கத்தில் ஒரு நபர் ஒரு தரிசு நிலத்தை காட்டி 9,000 ரூபாய் வாங்கி யிருக்கிறார், இதைப்பற்றி விபரங்கள் சேகரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இப்போது அரைபாகம் தான் விபரங்கள் என்னிடத்தில் இருக்கின்றன. பூராவும் ரிக்கார்டு பூர்வமாக விபரங்கள் கிடைத்தவுடன் மத்திரி அவர்களிடம் கொடுப்பதற்கு நான் தயாராக இருக்கிறேன். இவ்விதம் அநியாயமாக சில இடங்களில் அரசாங்கப் பணம் எல்லாம் கொள்ளை போய்க்கொண்டிருக்கிறது. நான் போன பட்ஜெட் கூட்டத்திலும் சொன்னேன். இப்போது பம்பு ஏற்படுத்தவேண்டுமென்றால் அதிகமான ரூபாய் வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் விவசாயத்திற்கு என்று கோடிக்கணக்கில் பணம் ஒதுக்கப்படுகிறது. எலக்ட்ரிக் சாமான்கள் எல்லாம் விலை உயர்ந்துகொண்டே போகிறது. இந்த சாமான்கள் எல்லாம் எலக்ட்ரிக் டிப்பார்ட்மெண்ட்டிலிருந்து வாங்கி வைத்து நூற்றுக்கு பத்து என்று லாபம் போட்டு விற்கு மும் கூட பரவாயில்லை. விவசாயிகள் சந்தோஷமாக வாங்கிக்கொள்வார்கள். இன்றைக்கு எப்படியிருக்கிறது என்றால் எலக்ட்ரிக் சாமான்கள் எல்லாம் காலையில் ஒரு விலை, மத்தியானம் ஒரு விலை, சாயந்திரம் ஒரு விலையாக இருக்கிறது. இதற்கு எல்லாம் கண்ட்ரோல் கொண்டு வர வேண்டும். அதல்லாமல் நெல்லுக்கு மட்டும் கண்ட்ரோல் கொண்டு வருவதால் விவசாயிகளுக்கு எந்த விதமான நன்மையும் இல்லை. விவசாயிகளை இம்சித்துக்கொண்டு போனால் அவர்கள் நெல் விவசாயம் செய்வதையே துறத்திவிட்டு, தன்னுடைய நிலங்களில் எல்லாம் வாழை, கரும்பு, வெங்காயம் போன்ற விவசாயத்தை ஆரம்பித்து விடுவார்கள். தனக்கு அவசியப்படுகிற அளவுக்கு மட்டும் நெல் விவசாயத்தை வைத்துக் கொண்டு சும்மா இருந்து விடுவார்கள். அவர்கள் அல்லாத அளவர்கள் சும்மா இருந்து விட்டால் இப்போது 46 லட்சம் டன் எதிர்பார்க்கலாம், 48 லட்சம் டன் எதிர்பார்க்கலாம் என்று சொல்லுவது எல்லாம் டபக் என்று கீழே விழுந்துவிடும். விவசாயிகள் எல்லாம் சோர்ந்து போய் ஹோட்டலில் சாப்பிட்டு விட்டு காலம் தள்ளிவிடலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டு இருந்து விடுவார்கள். ஆகவே அவர்கள் அவ்விதம் போய்விடாதபடி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை. நான் சொல்லுவதை எதோ கிராமத்தான் எதோ உளறிகிறான் என்று எண்ணிக்கொண்டு இருக்காதீர்கள். நான் சொல்லுவது இன்று நடந்து கொண்டே வருகிறது. குடும்பக்கட்டுப்பாடு (பர்த் கண்ட்ரோல்) திட்டத்தை கொண்டு வருவதற்கு ஆப்ரேஷன் நம் நாட்டுக்கு பயன்படாது என்று முன்னால் இங்கேயே சொல்லியிருக்கிறேன். அப்போது நான் சொன்னதை ஒருவரும் கவனிக்க வில்லை. இன்று என்ன பார்க்கிறோம் என்றால் ஆப்ரேஷன் முறைகள் என்றும் குடும்பக்கட்டுப்பாடுக்கு உதவாது, குடும்பக்கட்டுப்பாடு திட்டத்தை கொண்டு வருவதற்கு மக்களுக்கு உணவோடு சேர்த்து சாப்பிடுவதற்கு உதவாத மருந்து கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று ஒரு விஞ்ஞானி சோசலியிருப்பதாக பத்திரிகையில் பார்க்கிறோம். அடுத்தபடியாக நான்

[Sri A. V. P. Periavalaguruva Reddi]

[16th February 1959]

முன்பே சொல்லியிருந்தேன், கிராமங்களில் எல்லாம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு டாக்டர்கள் இல்லை, அவர்கள் கழுத்திலுந்துணியைச்சுற்றிக்கொண்டு ஊர் சுற்றுவதற்கு பட்டணத்தான் பிடித்திருக்கிறது, கிராமங்கள் அவர்களுக்கு பிடிப்பதில்லை, ஆகவே டாக்டர் கோர்ஸ் படிப்பவர்களுக்கு அவர்களுடைய படிப்பு தீர்ந்த பின்னால் கிராமங்களில் சென்று ஒரு வருஷம் வேலை செய்யவேண்டும் என்று சர்க்கார் ஒரு சட்டம் கொண்டு வரவேண்டும் என்று சொன்னேன். அப்போது அதை அரசாங்கம் கவனிக்கவில்லை. இப்போது நம்முடைய முதல் மந்திரி ஐயகாலால் நேரு அவர்கள் “கிராமங்களில் டாக்டர்கள் எல்லாம் ஒரு வருஷம் வேலை செய்ய வேண்டும் என்கின்ற சட்டம் கொண்டு வந்தாலும் நல்லதுதான்” என்று குறிப்பிட்டிருப்பதாக நாம் பார்க்கிறோம். இதைத்தான் நான் ஒரு வருடத்திற்கு முன்னால் இங்கேயே தெரிவித்தேன். அகவே நான் சொல்லுகின்ற வார்த்தைகளை “பழம் பெருக்காளி” கூறுகிற வார்த்தைகளாகக் கருதி அதற்கு தகுந்த விதத்தில் விவசாயிகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் வேண்டிய உதவிகளை எல்லாம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளிறேன். அதல்லாமல் விவசாயிகளை தொந்தரவு படுத்தக்கூடிய வகையில் நெல்லுக்கு எல்லாம் கண்ட்ரோல் கொண்டு வந்தால் அவர்கள் கீழே படுத்துவிடுவார்கள். பின்னால் நாட்டுக்குத்தான கஷ்டமாகத் திரும்பி விட்டால் வளருகின்ற புனை சாதாரணமாக கடிக்காது, ஒரு தடவை அல்லது இரண்டு தடவை அடித்தால் கூட கடிக்காது. ஆனால் அடித்துக்கொண்டே இருந்தால் அது நம் மேலே விழுந்துவிடும். அது போல் விவசாயிகள் எப்போதும் ஒரே மாதிரி இருந்து கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். எல்லாவற்றையும் பொறுத்துப் பார்த்துக்கொண்டே யிருப்பார்கள். ஒரு நாள் தனக்கு வேண்டிய அரை ஏக்கரை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு பாக்கியுள்ளதை எல்லாம் துண்டாக்கிவிட்டு சும்மா இருந்துவிடுவார்கள். இதனால் நம் மாகாணத்திற்குத்தான் கஷ்டம் வந்து சேரும். அடுத்தபடியாக கூட்டுறவு கூட்டுறவு என்று சொல்லப்படுகிறது. விவசாயத்தைப் பொறுத்தவரையில் என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுகின்றேன். ஒரு விவசாயிக்கு நான்கு பையர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று வைத்துக் கொண்டால், ஒருவனை கிராமத்திலேயே படிக்க வைத்துவிட்டு அதன் பின்னால் விவசாயத்திலேயே ஈடுபட விட்டுவிடுவான், இரண்டாவது பையன் கொஞ்சம் நல்ல முறையில் படித்துக் கொண்டிருந்தால் அவனை பட்டணத்துக்கு அனுப்பி படிக்க வைப்பான், அவன் ஐந்து அல்லது ஆறாவது பாரம் வரை படித்துவிட்டு ஊருக்கு திரும்புவான். ஊருக்கு வந்ததும் எப்போதும் தலையை சீவி, பவுடர் எல்லாம் போட்டுக்கொண்டு, 18 பொத்தான்கள் கொண்ட சட்டையையும் போட்டுக்கொண்டு கையில் சடிதாரத்தையும் கட்டிக்கொண்டு திரிவான். இதைப்பார்த்த கிராமத்திலுள்ளவனுக்கு பொறுக்கமுடியாது, அவனும் சட்டையும் போட்டுக்கொண்டு கடிகாரமும் கட்டிக்கொண்டு திரிய ஆரம்பித்துவிடுவான். தகப்பன் என்ன செய்வான்? இவ்விதம் ஒரு குடும்பத்திற்குள்ளேயே கூட்டுறவை பராமுகமுடையது. இந்த நிலைமையில் எப்படி கூட்டுறவு உருப்படும் என்று தெரியவில்லை. உண்மையிலேயே உணவு உற்பத்தியை பெருக்க வேண்டுமென்றால் விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய எல்லா உதவிகளையும் செய்து கொடுக்க வேண்டும். விவசாயி வாங்கவேண்டிய சாமான்கள் எல்லாம் விலையேறிக் கொண்டிருக்கிறது. புண்ணைக், உரம், மண்வெட்டி முதலிய சாமான்களின் விலையெல்லாம் ஏறிக்கொண்டே போகிறது. இதற்கெல்லாம் கண்ட்ரோல் ஒன்றும் வாக்காளேம். இதை ஒன்றும் செய்து கொடுக்காமல் உணவைப் பெருக்கவேண்டும், உணவைப் பெருக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் எங்கே இருந்து பெருகும் என்றுதான் தெரியவில்லை. சுமார் 300 வருஷங்களுக்கு முன்னால் நடந்ததாக ஒரு கதையை சொல்வார்கள். மதுரை பக்கத்தில் நத்தம் என்ற இடத்தில் லிங்கப்பநாயக்கர் என்ற ஒரு ராஜா ஆண்டு வந்தாராம். அவர் தனக்கே வேண்டிய பால் கிடைப்பதற்கு மாடுகளை வாங்கி விட்டு பாதுகாப்பது எல்லாம், அவைகள் எல்லாம் சங்கடம் என்று நினைத்துக்கொண்டு, மந்திரியை சொல்லி ஒரு உத்தரவு போட்டார். அதாவது ராஜாவின்னுடைய மாளிகைக்கு

16th February 1959] [A. V. P. Periavalaguruva Reddy]

முன்னால் பல அண்டாக்களை வைத்து அதில் அவன் நாட்டிலுள்ள எல்லா மக்களும் ஒரு படி பால் வீதம் கொண்டு வந்து விடவேண்டும் என்பது. அவ்விதம் விட்டுவிட்டால் ராஜாவுக்கு போதுமான பால் கிடைத்தவிரும் என்பது ராஜாவினுடைய கருத்து. ஆனால் அங்குள்ள ஒரு சம்சாரி நீனைத் தானே—எப்படியும் இரவுள்ள 5,000 மக்களும் ஒவ்வொரு படி பால் கொண்டு ஊற்றத்தான் செய்வார்கள்—நாம் மாத்திரம் ஒரு படி வெறும் தண்ணீரை மட்டும் கொண்டு ஊற்றிவிட்டால் என்று நீனைத்து தண்ணீரை கொண்டு போய் ஊற்றிவிட்டான். ராஜா பால் இருக்கும் அண்டாக்களை எல்லாம் கொண்டு வாச்சொல்லிப் பார்க்கும்போது எல்லா அண்டாக்களிலும் தண்ணீர்தான் இருந்தது. எல்லா மக்களுமே இப்படி நீனைத்துக் கொண்டு தண்ணீரைக்கொண்டு வந்து ஊற்றிவிட்டார்கள். இந்த மாதிரி எல்லா விதத்திலும் விவசாயிகளின் மீது சுமைகளை போடுவார்களானால் இந்த நாட்டில் விவசாயம் அடியோடு போய்விடும். அதோடு அணைக்கட்டுகளுக்காக பத்து கோடி, ஐந்து கோடி என்று கோடிக்கணக்கில் செலவு செய்யப்படுகின்றது. அணைக்கட்டுகள் நாட்டுக்கு வேண்டியதுதான். ஆனால் அதற்கு முன்பு ஏற்கனவே இருக்கக்கூடிய தண்மாய்களை எல்லாம் சீர்படுத்தினால் நல்லதாக இருக்கும். ஒவ்வொரு இடங்களிலும் வானம் பார்த்த கண்மாய்களை அதிகமாக இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கண்மாயிலிருந்தும் 500 ஏக்கர்கள், 600 ஏக்கர்கள் சாகுபடி செய்யமுடியும். சாதாரணமாக இன்கியெல்லாம் ஆழப்படுத்தவேண்டுமென்றால் வெறும்மே மண்ணை வெட்டி எடுத்துப்போட்டால் மட்டும் போதாது, புல் டோஸர்களை கொண்டு வந்து ஆழப்படுத்தினால்தான் உபயோகமுள்ளதாக இருக்கும். இவ்விதம் எல்லா தாலுகாக்களிலும் இருக்கின்றன; அணைக்கட்டுகள் கட்டி விட்டால் நிறைய தண்ணீர் கிடைத்து விடும் என்று இருந்தாலும்கூட ஒவ்வொரு தாலுகாவிலும் குறைந்த பட்சமாக இருக்கிற கண்மாய்களை எல்லாம் புல் டோஸர்கள் உபயோகித்து ஆழப்படுத்துவார்களானால் அது நமது உணவு பெருக்கத்திற்கு உதவும்படியாக இருக்கும் என்பதை தெரிவித்துக்கொண்டு எனது பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI P. M. PERIA KARUPPAN AMBALAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இப்போது உணவு தானியங்களின் மீது இருக்கும் விலை வரிசையை குறைக்க வழிவகை செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. நான் அதை ஆதரிக்கின்றேன், என்றாலும் உணவு தானியங்களை மாத்திரம் கட்டுப்படுத்திவிட்டால் நமக்கு எந்தவிதமான நன்மையும் ஏற்பட்டு விடாது. அரிசியை நாம் கட்டுப்படுத்த முற்படுமோது அரிசியை உற்பத்தி செய்யக் கூடிய பொருட்களுக்கு எல்லாம் நாம் கட்டுப்பாடு கொண்டு வரவேண்டும். அப்போதுதான் நாம் உற்சாகமாக விவசாயம் செய்ய முடியும். விவசாயத்திற்கு தேவைப்படுகிற சாமான்களுக்கு எல்லாம் விலை அதிகமாக்கிக்கொண்டே போகிறது. புண்ணைக்கு, பருத்தி விதை, இரும்பு சாமான்கள் இவைகளுக்கு எல்லாம் இப்போது அதிகமான விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. வண்டிப்பட்டை ஒன்று இப்போது வாங்க வேண்டுமென்றால் 90 ரூபாய் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதுவும் கிடைப்பது அரிதாக இருக்கிறது. மண் வெட்டி வாங்க வேண்டுமென்றால் பத்து ரூபாய், பன்னிரண்டு ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. உதாரணமாக 15 அல்லது 20 வருடங்களுக்கு முன்னால் ஒரு விவசாயி ஒரு ரூபாயைக் கொண்டு போனால் ஐயுளி எடுக்கப்போனால் ஒரு வேஷ்டி, ஒரு துண்டு, ஒரு சட்டை இத்தனையும் எடுக்க முடியும். ஆனால் இப்போது ஏழு அல்லது பத்து ரூபாய் கொண்டுபோனால் இத்தனையும் எடுக்க முடியும். இந்த நிலையில் இருந்தால் விவசாயி எந்த முறையில் உணவைப் பெருக்க முடியும் என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். முன்பெல்லாம் அதாவது 20 வருடங்களுக்கு முன்பு எல்லாம் ஒரு விவசாயி ஒரு ஏக்கரிலிருந்து சுமார் 20 மூட்டைகள் நெல் உற்பத்தி செய்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தோம். இப்போது அதிகமாகவே அதாவது இருபது மூட்டை, முப்பது மூட்டை என்று உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்கெல்லாம் காரணம் அவர்களுக்கு நல்ல லாபம்—அதிகமான லாபம்—கிடைக்கிறது என்பதால்தான்

[Sri P. M. Peria Karuppan Ambalam] [16th February 1959]

12-10
p.m.

அந்த விலையைச் செய்ய முற்படுகிறார்கள். இப்படி அவர்கள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய தானியத்தின் விலையை மட்டும் கட்டுப் படுத்தினால், அடுத்த வருஷத்தில் நாம் எதிர்பார்ப்பதில் பாதி அளவு உணவுப் பொருள்களைக் கூட நாம் நிச்சயமாகப் பெற முடியாது என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மனிதனுக்கு எப்போதும் தனக்கு என்று வரும்படி இருக்கிறது என்ற உற்சாகம் இருந்தால்தான் அவன் எத்தத் தொழிலிலும் ஈடுபடுவான் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இப்படி உணவுப் பொருள்களின் விலையை மட்டும் கட்டுப்படுத்தும்போது மற்ற பொருள்களின் விலையையும் கட்டுப்படுத்தவேண்டும். அவர்களுக்கு நல்ல விலை கொடுக்கவேண்டும். அதிலும் இன்றைக்கு விலையில் நெல்லுக்கு நெல் வித்தியாசம் வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு நெல்லுக்கும் இன்னொரு நெல்லுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது—9 ரூபாய் ஒரு நெல்லுக்கும், இன்னொரு நெல்லுக்கும் 13 ரூபாய் என்றும் வைத்திருக்கிறார்கள்—ஆகையால் ஒரு நெல்லுக்கும் இன்னொரு நெல்லுக்கும் அதிக வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஒரு நெல்லுக்கும் இன்னொரு நெல்லுக்கும் உற்பத்திச் செலவில் 8 அணு அல்லது 1 ரூபாய்தான் இருக்கும். அதற்கு அதிகமாக 2 ரூபாய், 3 ரூபாய் என்று வித்தியாசம் இருப்பது நல்லதல்ல. இருக்கக்கூடிய வித்தியாசமானது சமாரான அளவில் இருந்தால்தான் நலமாக இருக்கும்.

அதிலும் எல்லோருக்கும் தெரிந்த ஒரு விஷயம் விவசாயிகளுக்கு ஒரு சங்கம் என்று எந்த இத்திலும் பார்க்க முடியாது. எந்தத் தொழிலாளியை எடுத்துக்கொண்டாலும் ஒரு சங்கம் இருக்கிறது. மொத்தத்தில் விவசாயிகள் 100-க்கு 75 பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எந்த விதமான சங்கமும் இல்லை. அப்படி அவர்களுக்கென்று ஒரு சங்கம் இல்லாத காரணத்தினால்தான் சர்க்காரார் தேரியத்தோடு விலையைக் கட்டுப் படுத்த முன் வந்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். மற்றவைகளாக இருந்தால், அவர்களுக்குச் சங்கங்கள் இருக்கின்றன, அதனால் போராட்டத்திற்குப் பல சந்தர்ப்பங்கள் இருக்கின்றன என்று சர்க்கார் யோசிக்கக்கூடும். இப்படி ஒரு சங்கம் இல்லாத காரணத்தினால் தான் யாரும் கேட்பதற்கு நாதி இல்லை என்ற காரணத்தை வைத்துக்கொண்டுதான் இப்படிச் செய்கிறார்கள் என்று நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன்.

இதையெல்லாம் நல்ல முறையில் சீர்தரக்கிப் பார்த்து 100-க்கு 85 பேர்கள் விவசாயத்திலே ஈடுபட்டுள்ளவர்கள், அவர்களுக்குச் சரியான கூலி கிடைப்பதில்லை, பாக்கி 25 பேர்கள் அவர்கள் உற்பத்தி செய்வதைச் சாப்பிடுபவர்கள், ஆகையால் அவர்களை பாதிக்காத அளவில் விலை நிர்ணயம் செய்யவேண்டும், அத்துடன் மற்ற சாமான்களும் சலபமான முறையில்—மலிவான விலையில்—கிடைக்கவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதிலும் முக்கியமாக, இந்த உணவுப் பொருள்களை அதிகமாக உற்பத்தி செய்யவேண்டுமென்றால் நிச்சயமாக கண்மாய்களை—தூர்ந்து கிடக்கக் கூடிய கண்மாய்களை—மராமத்து செய்யவேண்டும். அவைகளுக்கெல்லாம் நல்ல மடைகள் இருக்கவேண்டும்—நல்ல மதுககள் இருக்கவேண்டும். பழைய கண்மாய்கள் ஏராளமாகத் தூர்ந்து பழுதடைந்து—கிடக்கின்றன. அவைகளையெல்லாம் செப்பணிட்டுக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சிறு சிறு அணைகளை எங்கெங்கெல்லாம் கட்ட முடியுமோ அங்கெங்கெல்லாம் கட்டிக் கொடுத்து விவசாயத்திற்கு உதவவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

விலை விஷயத்தில் சர்க்கார் மிகவும் நன்றாக—உன்னிப்பாக—கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

16th February 1959]

* SRI N. K. PALANISAMI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, சர்க்கார் இந்தச் சபையில் பல அறிக்கைகள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு அறிக்கையிலேயும் விலைவாசி கட்டுப்படாத அளவிற்கு அவ்வளவு ஏறி விடவில்லை, சர்க்கார் கவனத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று ஒவ்வொரு கட்டத்திலும்—ஒவ்வொரு சட்டத்திலும்—சொல்லியிருக்கிறார்கள். இன்றைய தினம் அறுவடையாகியும் விலைவாசி குறைவில்லை. போன பப்ரவரி-மார்ச் மாதங்களை எடுத்துக்கொண்டால் 338 புள்ளியாக இருந்தது 417 புள்ளியாக மாறியிருக்கிறது. இந்த வருடம் அக்டோபரில் எடுத்துக் கொண்டால் 432-ஆக இருந்தது 440 ஆகக் குறைந்திருக்கிறது.

(Deputy Speaker in the Chair.)

போன வருஷம் 417-ஆக இருந்தது இன்றையதினம் 3 புள்ளிகள் அதிகமாக இருக்கிறது. சேலத்துப் கொள்ளுதல் இலையாகையால் ராசி விலை மூட்டைக்கு 2 ரூபாய் அல்லது 3 ரூபாய் வறியிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். இன்றைய தினம் அறுவடை அகியும் விலை குறையவில்லை என்றால் இப்படி நெருக்கடியான நிலையில்தான் இருக்கிறோம்.

விலை ஏறுவதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. ஒன்று ஸ்கேர்லிடி. அதாவது பற்றுக்குறை ஏற்பட்டு அதன் காரணமாக “டிமாண்ட” அதிகமாகி விலை ஏறலாம். இது விலை ஏறியிருப்பதற்கு அதல்ல காரணம். போதுமான அளவு உற்பத்தி இருக்கிறது. ஆனால் அது மார்க்கெட்டுக்கு வராமல், அதைச் சேமித்து வைத்து எப்போது விலை ஏறுகிறதோ அப்போது விற்கவேண்டுமென்று இன்றையதினம் “ஹோட்டர்” செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். இதனால் இன்றைய விலை ஏற்றதற்கு முக்கிய காரணம். நெருஜி அயாகன்கூடச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் “இந்த மாதிரி ஹோட்டிங் ஒரு சில அளவுக்கு இருந்தாலும் படிப்படியாகக் குறைந்து விடும்” என்று. ஜெயின் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் “நமது உற்பத்தியில் 5 சதவீதத்தான் குறைவு, ஸ்பெகுலேட்டர்ஸும், ஹோட்டர்ஸும் இருப்பதால்தான் விலை ஏறும் அதிகமாக இருக்கிறது” என்று. ஏராளமாக உணவு உற்பத்தி இருக்கிறது—போதுமான அளவு உற்பத்தி இருக்கிறது—ஆனால் அதைக் கொள்முதல் செய்து சரியானபடி விநியோகம் செய்யாமல் இருக்கிறோம். நான் கேட்ட ஒரு கேள்விக்குப் பதிலளிக்கையில் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள் “ரேஷன் கடைகள் வைத்தால் மாத்திரம் விலை குறைந்து விடாது” என்று. நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன். 200, 300 கடைகளை மட்டும் திறந்து விட்டு, அதிலே 2 அல்லது 3 மூட்டைகளை விநியோகம் செய்தால் மட்டும் விலை குறையாது. நிவாரணக் கடைகளை வைத்து கனஸ்பூமா தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து விடலாம் என்று நான் சொல்லவில்லை. சர்க்காரே கொள்முதல் செய்து குறைந்த விலையில் விற்பனை செய்யவேண்டும். படி ரூ. 1-4-9 விற்பனும் பரவாயில்லை—அந்த அளவுக்கு விற்கும் நிர்ப்பந்தம் ஏற்படாது. ஆகவே தான் சர்க்கார் கொள்முதல் செய்து அவர்களே விநியோகம் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சர்க்கார் 2 லட்சம் டன் தானியம் ப்ரொக் யூர் செய்யப் போவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். நமது நாட்டில் 44 லட்சம் டன் உணவு உற்பத்தி ஆகிறது. அதிலே 31 லட்சம் டன் அரிசி, பாக்கி 12 லட்சத்துக்கு மேல் வேறு தானியங்கள். சர்க்கார் இப்போது கொள்முதல் செய்யப்போவது 2 லட்சம் டன்தான். நமது அரிசித் தேவையானது 20 லட்சம் டன் என்று வைத்தால்கூட, 10 லட்சம் டன்னாவது கொள்முதல் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் குறைந்த விலையில் கொடுக்க முடியும். சர்க்காருக்கு பெரிய நிலப்பிரபுக்களின் பிடிப்பு இருப்பதால் அவர்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் தடங்கல் இருந்துகொண்டிருக்கிறது.

ஸ்டேட் டிரேடிங் என்று கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அது ஒரு வரவேற்கத்தகுந்த அம்சமே. 1956-ல் பாலக்காட்டில் நடந்த யக்ர் நாட்டிலே கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தீர்மானம் போட்டது. உணவு நெருக்கடி தீவிரமாகப் போகிறது. அரிசி கொள்முதல் விநியோகத்தை சர்க்காரே

[Sri N. K. Palanisami] [16th February 1950]

எடுத்து நடத்தவேண்டுமென்று தீர்மானம் போட்டு அதன் அடிப்படையிலே வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறது. அதை இப்போதுதான் சர்க்காரே எடுத்து நடத்தப்போகிறது. ஸ்டேட் டிரேடிங் நல்ல முறையில் இருக்கவேண்டும். ஸ்டேட் டிரேடிங் என்று சொல்லி பதுக்கல்காரர்களுக்கு லைசன்ஸ் கொடுப்பது, 2 லட்சம்டன் மட்டும்ப் ரொக்யூர் செய்வது என்றால் இதுதான் ஸ்டேட் டிரேடிங் என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். இவர்கள் ஸ்டேட் டிரேடிங் என்று சொல்வது பாலை நன்றாகக் காய்ச்சி, ஆற வைத்து, சர்க்கரைபோட்டு பூனைகேக கொடுப்பது மாதிரி இருக்கிறது. இந்த வியாபாரம் பூராவையும் மொத்த வியாபாரிகளிடம் கொடுத்தவுட்கிறார்கள். கங்கேமத்தில் மொத்த வியாபாரி ஒருவருக்கு லைசன்ஸ் கொடுத்திருக்கிறார்கள் . . .

SRI P. G. KARUTHIRUMAN : ரஷியாவில் ஸ்டேட் டிரேடிங் வைத்திருக்கிறார்கள். அது பெரிய பூனையாக இருக்குமா என்று கேட்கிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : மொத்த வியாபாரிக்கு அரசாங்கம் லைசன்ஸ் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அரசாங்கம் எந்த மொத்த வியாபாரிக்கும், தனிப்பட்ட நபருக்கும் லைசன்ஸ் கொடுக்கவில்லை.

SRI N. K. PALANISAMI : ஆகவே, இரண்டு லட்சம் டன் கொள்முதல் செய்வது ஸ்டேட் டிரேடிங் அல்ல. சர்க்கார் கொள்முதல் செய்து சர்க்காரே அதை விநியோகம் செய்யவேண்டும். அந்த அடிப்படையில் சர்க்காரின் கொள்கை இருக்கிறதா என்றால் இல்லை.

மத்திய சர்க்கார் கூறுகிறார்கள் என்று ஸ்டேட் டிரேடிங் கொண்டு வரப் போவதாக சொல்கிறார்கள். இன்றைய தினம் அவர்கள் கட்சியில் இருப்பவர்களை அதை எதிர்ப்பதைப் பார்க்கிறோம். ராஜாஜி, முன்ஷி, ரங்கா போன்றவர்கள் எதிர்க்கிறார்கள். 19 ரூபாய், 20 ரூபாய் என்று வியாபாரிகளுக்குக் கொள்முதல் விலை வைத்திருக்கிறார்களே தவிர விவசாயிகளுக்கு குறைந்த பட்சவிலை எவ்வளவு விலை என்று குறிப்பிட்டு நிர்ணயம் செய்யவில்லை. ஸ்டேட் டிரேடிங் வைத்து சர்க்கார் பொறுப்பில் ஜனங்களுக்கு உணவு விநியோகம் செய்யவில்லை. 10 லட்சம் டன் கூட இப்போது கொள்முதல் செய்யப்போவதில்லை. எனவே நிவாரணக் கடைகள் மூலம் சரியாகச் சப்ளை செய்ய முடியப்போவதில்லை. விலையும் குறைய முடியாது.

நேருஜி அவர்களே ஸ்டேட் டிரேடிங் பற்றியும், கூட்டுறவு விவசாயத் தைப் பற்றியும் சொல்லியிருக்கிறார். அது வ வேறக்கத்தகுந்த அம்சம். உற்சாகமூட்டக்கூடிய அம்சம். நமது மட்டத்திலே—மாகாண மட்டத்திலே—அதை கொச்சைப்படுத்துவதாக இருக்கிறது. திரு. ராஜகோபாலாச்சாரியார், திரு. முன்ஷி போன்றவர்கள் ஸ்டேட் டிரேடிங் முறையே கூடாது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

12-30 இன்னொரு வேடிக்கை என்னவென்றால் புதிய ஒரு ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது. பெரிய முதலாளிகள் பூராவும் உணவு விலையைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்லிவந்தார்கள், ஸ்டேட் டிரேடிங் என்பது தனியார்தான் யில் கை வைப்பதாகும், அவர்கள் துறையில் தலையிடுவதாகும், என்று சொல்கிறார்கள் என்றால், உண்மையிலேயே நிலப்பிரபுக்களுக்கு ஆதரவு தருவதாக இருக்கிறது. இது வேடிக்கையாக இருக்கிறது, இது அபாய கரமாக இருக்கிறது என்று நான் எச்சரிக்க விரும்புகிறேன்.

ஸ்டேட் டிரேடிங் என்றால் சரியான முறையிலே இன்று சர்க்கார் எடுத்து, அதைக் கொள்முதல் செய்து, விநியோகம் செய்து, இரண்டு சர்க்கார் செய்ய வேண்டும். சர்க்கார் இதை எடுப்பதன் மூலம் வருமானமும் ஓளவு உண்டாகும். அதே நேரத்தில் இடைத் தாருகளை, கள்ள மார்க்கெட்களை ஒழிப்பதற்கு ஒரு முக்கியமான வரியாகும்.

16th February 1959] [Sri N. K. Palanisami]

இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் நிவாணக் கடைகள் வைப்பது ஸ்டேட்டேஷனமட்டும் உணவுப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துவிட முடியாது. எல்லாக் கட்சிகளுடைய ஒத்துழைப்பும் அவசியம். ஏற்கனவே பார்லிமென்ட்டில் மத்திய சர்க்கார் எல்லாக் கட்சிகளும் சேர்ந்த ஒரு கமிட்டியைப் போட்டிருக்கிறார்கள். கமிட்டி போட்டது மட்டுமல்ல, மாகாண சர்க்கார்களுக்கும் இம்மாதிரி கமிட்டி மாகாண மட்டத்திலே போடவேண்டும் என்று சொல்லியிருந்ததும்கூட இந்தச் சர்க்கார் தொடர்ந்து எதிர்த்து வந்திருக்கிறது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இன்றையதினம் நிலச் சீர்திருத்தம் உடனடியாகக் கொண்டுவரப்பட வேண்டும். அதற்கு அடிப்படையாக நேருஜி சொன்னதை வாவேற்கிறோம். கூட்டுறவு பண்ணை உமைத்தால்தான் பூமி கிடைக்கும் என்ற முறை இருக்கக்கூடாது. நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு எவ்வளவு என்று நிர்ணயிக்கப்பட வில்லை. அதிகப்படியாக இருக்கும் பூமியை கூட்டுறவு பண்ணையிலே சேர்த்து பஞ்சாயத்து மூலம் விடுவது ஏன்? உழுபவர்களுக்கு நலம் சொந்தமாக்கப்படவேண்டும்; பட்டா செய்து கொடுக்கவேண்டும். அவர்கள் இஷ்டபூர்வமான முறையிலே கூட்டுறவு பண்ணை ஏற்பாடு செய்யப்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் உழுபவர்களுக்கு உற்சாகம் இருக்க முடியும். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட முறையிலே செய்யவேண்டும்.

நாம் இன்னும் முனரூவது திட்டம் போடப்போகிறோம். இன்னு வருஷ காலத்திலே உணவுப் பிரச்சினையைத் தீர்த்தாகவேண்டும். இல்லா விட்டால் மன்னரூவது திட்டம் போடுவது கஷ்டமாகிவிடும். இன்றைய தினம் இதற்கு எதிர்ப்பு இருக்கிறது. நிலச் சீர்திருத்தத்திற்கும் பெரிய அளவு எதிர்ப்பு வரப்போகிறது. அன்-டெவலப் கண்ட்ரி என்ற முறையில் இன்றையதினம் கொறிவூக்குக் கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தைவிட விவசாயத்திற்குக் கொடுக்கவேண்டும். விவசாயத்திற்கு அதிகப்படியான தொகை பட்ஜெட்டில் ஒதுக்கவேண்டும். விவசாயத்திற்காக இப்பொழுது எவ்வளவு தொகை ஒதுக்கப்படுகிறதோ, அதை இரண்டு மடங்காகப் பெருக்கி உணவுப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, உணவு நிலைமையைப்பற்றி நடந்த இந்த விவாதத்தை நான் வாவேற்கிறேன். கனம் எதிர்க்கட்சித்தலைவர் அவர்கள், உத்தியோகப் பற்று இல்லாத இந்தநாளில், உணவுப் பிரச்சினையைப்பற்றிய தீர்மானத்தைத் தீர்மானித்திருக்கிறார். அதற்கு நோட்டீஸ் வேண்டுமென்று வற்புறுத்தாமல் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்ற கோரிக்கையையும் நான் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்டேன். உணவு நிலைமையானது, எல்லோரும் கலந்தாலோசித்து சரியான முடிவு கண்ட வேண்டிய ஒரு விஷயம். எல்லோருக்கும் இதிலே அக்கறை இருக்கிறது. இது கட்சிகளுக்கு அப்பாற்பட்டது.

இந்த அசாங்கம் உணவு நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்குப் பல திட்டங்கள் போட்டு நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளுகின்றது என்றாலும் அப்போதைக்கப்போது இந்த மன்றத்தில் உள்ள கனம் அங்கத்தினர்கள், எதிர்க் தாப்பிலே இருக்கும் அங்கத்தினர்கள், எல்லோருடைய அபிப்பிராயங்கள், யோசனைகள், அனுபவங்கள் இவைகளையெல்லாம் கூட கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு, தக்கவாறு திட்டங்களை உருவாக்கி நிலைமையைச் சமாளிக்கவேண்டும் என்ற கவலை இந்த அசாங்கத்திற்கு உண்டு. அந்த வகையிலே தான், இந்தத் தீர்மானத்தின்மீது நடந்த விவாதத்திலே பல கனம் அங்கத்தினர்கள் கலந்துகொண்டார்கள். கலந்துகொண்டவர்கள் எல்லாம் இந்த நிலைமையைச் சமாளிக்கவேண்டும், சரிப்படுத்தவேண்டும் என்ற கருத்துடன்தான் பேசினார்கள். ஆனால், மாறுபட்ட அபிப்பிராயங்களும் கூறினார்கள்.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [16th February 1959]

உணவுப் பொருள்களின் விலை அதிகமாகிறது, அதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவில்லையே, தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டு விலையைக் குறைக்கவேண்டும் என்ற யோசனையும் கூறப்பட்டது. ஆனால், குறைப்பது என்றால்—“விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய விளை பொருள்களின் விலை குறையக் கூடாது, விலை குறைந்தால், அவர்களுடைய வருமானம் குறையும், அதனால் அவ்வளவுதான் விலைவாசிகளைக் குறைக்கக்கூடாது” என்ற அபிப்பிராயமும் கூறப்பட்டது. இன்னதும் இணைத்துச் சரிப்படுத்தி, விவசாயிகளுக்கும் நியாயமான விலை கிடைக்கவேண்டும் வாங்கிச் சாப்பிடுகிறவர்களுக்கும் அவர்களுடைய சக்திக்கேற்ற விலை எதுவோ அந்த விலையைத்தான் நாம் நிர்ணயிக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு பக்கத்திலிருந்தும்—ஒவ்வொரு கோணத்திலிருந்தும்—வாதாடுவது சரியல்ல. விவசாயத்திற்கு வேண்டிய உரம் முதலியவைகளின் விலை அதிகமாகிறது என்று சொன்னார்கள். அதிலும் எந்த அளவுக்குக் கவனம் செலுத்திக் குறைக்கக்கூடுமோ அது குறைக்கப்பட்டு வருகிறது.

பிண்ணைக்கைப்பற்றி பல கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். பிண்ணைக்கின் விலை அதிகமாக இருப்பதற்குக் காரணம், ஒளவு அது அன்னிய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாகிறது. மத்திய அரசாங்கத்தின் வியாபார அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள்—“சமீப காலத்தில் விவசாயப் பொருள்கள் மூலமாகவே நம்முடைய அன்னிய நாட்டு வியாபாரம் பெருகியிருந்தது, அது இன்று குன்றியிருக்கிறது, விவசாயப் பொருள்களின் ஏற்றுமதி பெருகவேண்டும்” என்று கூறினார்கள். அவர் கூறியது நம்முடைய கவனத்தைக் கவலேண்டும். விவசாயப் பொருள்களின் ஏற்றுமதியையும் நாம் அதிகப் படுத்தவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். ஏற்றுமதியாக வேண்டிய பொருள்கள் ஏற்றுமதியாகாமல் சில சமயங்களில் குறைவாக அனுமதிக்கும்போது, அந்தப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்கின்றவர்கள், “ஏற்றுமதியை என் தடுக்கிறீர்கள்? என் குறைக்கிறீர்கள்? ஏற்றுமதியைப் குறைப்பதால் நாங்கள் விளைவிக்கின்ற பொருள்களின் விலை குறைந்து விடுகிறதே” என்று புகார் சொல்கிறார்கள். அகவே, விலைவாசி குறையக்கூடாது என்ற கோரிக்கையும் இருந்துவருகிறது. இதையெல்லாம் ஆப்போதைக்கப்போது சரிபார்த்துத்தான் ஏற்றுமதி அனுமதிக்கப்படுகிறது. ஆனால், பொதுவாக விவசாயப் பொருள்களின் விலையை நிர்ணயிக்கும் போது விவசாயச் செலவையும் கவனித்ததத்தான் நிர்ணயிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதிலும் கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்பதில் வேறு அபிப்பிராயம் இருக்க முடியாது.

கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பேசும்போது, “நாம் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்காமல், உற்பத்தியைப் பெருக்குகின்ற விவசாயிகள் மீது அபரண்டமாக அரசாங்கம் புகார் சொல்கிறது. குறை சொல்கிறது” என்று குறிப்பிட்டார்கள். அவ்வாறு அரசாங்கம் எப்பொழுதும் சொன்னது இல்லை. நான் அடிக்கடி இந்த மன்றத்தில் சொல்லியிருக்கிறேன்—“இந்த ராஜ்யத்தின் நிலைமையைப் பொறுத்தமட்டில், விலைவாசி அதிகமாக இருக்கலாம், அதற்குக் காரணம் முதலிலே உற்பத்தி செய்கின்ற விவசாயிகள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் பதுக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற தகவல் என்னிடம் இல்லை. அவ்வாறு நான் நம்பவில்லை” என்று நான் சொல்லியிருக்கிறேன். வியாபாரம் செய்கின்றவர்கள் மீது கூட அத்தகைய புகார் நான் சொன்னதில்லை. இந்த ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தமட்டில், இப்பொழுதுள்ள நிலைமையைப் பொறுத்தமட்டில், இந்த ராஜ்யத்து வியாபாரிகள் பதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள் என்று நான் சொன்னதில்லை. வேறு எங்காவது இருக்கலாம், ஆனால், இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள வியாபாரிகளைப் பொறுத்தமட்டில், அவர்கள் தானியங்களைப் பதுக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று எனக்குத் தகவல் இல்லை. அத்தகைய குற்றச்சாட்டை நான் சொன்னதில்லை. இருக்கும் நிலைமையை தான் கவனிக்கவேண்டுமேயொழிய, யார் பீதி பழியைச் சொல்வது என்பது பரிசீலனை அல்ல. அரசாங்கத்தின் பீதி பழி செல்வதா, வியாபாரிகள் பீதி பழி சொல்வதா? விவசாயிகள்மீது பழி சொல்வதா என்பது அல்ல பரிசீலனை.

16th February 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

இன்றிருக்கும் நிலைமையை எவ்வாறு சமாளிப்பது, அதற்கு என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பதுதான் இன்று நாம் கவனிக்க வேண்டியது. அதைப்பற்றி குற்றச்சாட்டுகளை கணம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அது வேறு விஷயம். அதைப்பற்றி நான் பின்னர் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஆனால், நாம் இன்று எல்லோரும் சேர்ந்து கவனம் செலுத்தவேண்டிய விஷயம் இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமையில் விலைவாசி அதிகப்படுகிறது, அதுதான் இன்றைய விவாதத்தில் முக்கியமாகக் கருதப்பட்ட பிரச்சனை. விலைவாசியை எப்படிக் குறைப்பது என்பது யோசித்து, உற்பத்தி செய்கின்றவர்களுக்கும், வாங்கி உண்கிறவர்களுக்கும் எல்லோருக்கும் கேட்கும் ஏற்படும் வகையில் செய்யவேண்டும். விலை அதிகமாக நிர்ணயிப்போம் என்றால், விவசாயச் செலவும் இன்னும் அதிகமாகும் என்பதை விவசாயிகள் உணராமல் இருக்க முடியாது. அதுதான் இன்றைக்கு முக்கியமான பிரச்சனை.

முதலில், விவசாயிகள் உற்பத்தியைப் பெருக்கவதற்கு, அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவி, சலுகைகள் பெருக்கப்படவேண்டுமென்பது பற்றி கணம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். விதை, உரம் போன்ற வகைகளின் உற்பத்தியைப் பொறுத்தமட்டில், பற்றாக்கறை இருக்கிறது. பற்றாக்கறை இருந்தாலும், எவ்வளவு தூரம் இருக்குமதி செய்து, போதிய ரசாயன உரத்தைப் பெறுவது என்பதிலே கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறோம். வரும் அண்டிலே இன்னும் அதிகமாகக் கிடைக்கும் என்று மத்திய அரசாங்கத்தின் முயற்சிகளிலிருந்து எனக்குத் தெரிகிறது.

மற்ற இயற்கை உரங்களை எடுத்துக்கொண்டால், பசுந்தான் உரம் தயாரிப்பதற்கு விதை கிடைப்பதில்லை என்பதைப்பற்றி கணம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். விதை வாங்குவதற்கு மாணியம் கொடுக்கிறோம். விதை பற்றாக்கறை இருக்கிறது. பற்றாக்கறை எங்கு இருந்தாலும் கள்ள மார்க்கெட் அத்தோடு சேருகிறது. அதையெல்லாம் தவிர்க்க, பசுமசு உரம் கிடைப்பதற்கும் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்திக்கொண்டுதான் வருகிறது. நல்ல விதை கிடைக்க வேண்டும் என்ற அந்த நோக்கத்துடன் விதைப் பண்ணைத் திட்டம் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இன்றைக்கு எவ்வளவோ பண்ணைகளை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்ற திட்டம் இருந்தாலும் அதில் பாதி கூட எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. இருந்தாலும் அரசாங்கம் இதை உணர்ந்து இப்பொழுது இருக்கிற விதைப் பண்ணைகளைக் கொண்டே நடத்தலாம் என்று சூருதி வேண்டுமானால் இன்னும் கொஞ்சம் மட்டும் அதிகமாக எடுத்துக்கொண்டு அதைச் சீராக நடத்தலாம் என்று உத்தேசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIYAR : கணம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நான் உரையாற்றும்போது பசுந்தான் உரத்திற்கு விதை வாங்கும்போது அது காலம் தாழ்த்தப்பட்டுதான் கொடுக்கப்படுகிறது என்று சொன்னேன். கருப்பு மார்க்கெட்டில்தான் கிடைக்கிறது என்று சொல்லவில்லை.

*** THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :** அவர் சொன்னதாக நான் சொல்லவில்லை. அதிலும் கருப்பு மார்க்கெட்டு இருக்கிறது என்று கூறினார்கள். சில இடங்களில் குறிப்பிட்ட காலங்களில் கொடுக்கப்படுவது இல்லை என்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியும். அதிலும் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்திக்கொண்டுதான் வருகிறது. இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய விதைப் பண்ணைகளை வைத்துக்கொண்டே ராஜ்யத்திற்கு வேண்டிய சுத்தமான விதைகளைப் பெற்று விடலாம் என்ற நம்பிக்கை அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. கிராமங்கள் பூராவும் இப்படிப்பட்ட விதைகளை எடுத்துக் கொண்டு விவசாயம் செய்வதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கையும் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. கிராமங்களில் இந்த விதையை எடுத்துக்கொள்வதற்கும் கவனம் செலுத்தப்பட்டுவருகிறது. சில பண்ணைகள் சரியானபடி

12-10
p.m.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [16th February 1959]

நடைபெறவில்லை என்பது வாஸ்தவம்தான். அவைகளிலும் கவனம் செலுத்தப்பட்டு அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

இதற்கு அதிகப்படியாக நிலத்தை வாங்குவதற்கு இப்பொழுது உத்தேசம் இல்லை. நல்ல நிலம் கிடைப்பது கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஒரு சில நல்ல நிலங்களும் வாங்கப்பட்டிருக்கின்றன. என்டிமீட் கமிட்டியார் சிபார்சு செய்த பிரகாரம், அவர்களுடைய யோசனையின் பேரில், அதிகப்படியான நிலங்களை இப்பொழுது வாங்குவது இல்லை. ஏனென்றால் சமீபத்தில் நிலச் சர்க்கிடுக்தச் சட்டம் வரப்பெற்றது. இன்னும் ஒரு அண்டில் அது நிறைவேற்றப்பட்டுவிடும். அப்படியே அரசாங்கமும் யோசனை செய்துகொண்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நிலச்சர்க்கிடுக்தச் சட்டம் வந்தால் உபரியாக நிலம் கிடைக்கும். அதை வைத்துக்கொண்டு எத்தந்த வகையில் சாகுபடி செய்யலாம் என்று யோசிக்கப்படும். கூட்டுறவு மன்றமில்லும் சாகுபடி செய்வதாக உத்தேசம். அப்பொழுது நல்ல நிலங்கள் குறைந்த விலைக்குக் கிடைக்கும். அப்பொழுது வேண்டிய நிலத்தை விகைப் பண்ணைகளுக்கு எடுக்கக்கொள்ளலாம் என்று உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுவரையிலும் இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய பண்ணைகளை வைத்துக்கொண்டு விதை சப்ளை செய்யலாம் என்ற உத்தேசம் அரசாங்கத்தினிடம் இருக்கிறது.

மற்றொரு விஷயத்தைப் பற்றி எதிர்கட்சித் தலைவரவர்கள் குறிப்பிட்டார். அதாவது கிணறு மான்யத்தைப்பற்றி. அது நல்ல திட்டம்தான். கொஞ்ச நாட்களுக்கு அது நடைபெற்று வந்தது. அதன் பிறகு அது தின்றிவிட்டது. சில இடங்களில் அதை சரியானபடி பயன்படுத்திக்கொள்ளவில்லை என்ற புகார் வந்ததால் அதை நிறுத்துவிட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு நான் பார்த்தேன், மற்ற ராஜ்யங்களில் அதை நடைமுறையில் ஏற்றுக்கொண்டு நீடிக்க நடத்திக்கொண்டு வருவதை. இது சம்பந்தமாக நடந்த மகாநாட்டில் இதைத் தெரிந்துகொண்டேன். மற்ற ராஜ்யங்களில் இது ஒரு நல்ல திட்டம் என்று அதை நீடித்து நடத்துக்கொண்டிருக்கிறதால் அது ஒரு நல்ல திட்டம் என்று கருதி அதைப்பற்றி மீண்டும் யோசனை செய்து, அதை நிறுத்தியது தவறு என்று உணர்ந்து, அதை மறுபடியும் ஆரம்பிக்க உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைக் கிணறு மான்யத்தின் மூலமாக அதிகப்படியான நிலம் சாகுபடிக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. அதனால் அதையே நீடிக்க வேண்டும் என்றும் கூறினர். அதையும் நாங்கள் உணர்ந்து ஜீவ நதிகள் பாயாத மாவட்டங்களாகிய செங்கற்பட்டு, தென்னாற்காடு, வட ஆற்காடு முதலிய மாவட்டங்களில் இந்த திட்டத்தை மீண்டும் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அந்த திட்டத்தின்படி சுமார் இரண்டாயிரம் கிணறுகளையாவது வெட்டவேண்டுமென்ற உத்தேசித்திருக்கிறோம். அதன்படி ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் 300, 200, 150 என்று பகிர்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். அந்த அடிப்படையில் அந்த திட்டத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்குக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக கூட்டுறவு பண்ணையைப்பற்றி இரண்டு வித அபிப்பிராயம் கூறப்பட்டது. அதில் ஒன்று கூட்டுறவு மன்றப்படி அதனால் பயன் இல்லை என்பது. சாதாரணமாக நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்கள் எல்லோரும் குறைந்த நிலம் தான் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களால் சின்ன சாகுபடியாகத்தான் செய்யமுடியும். அதால் கூட்டுறவுதான் சிறந்த சாதனம் என்று அவர்களால் கருதப்படுகிறது. சில இடங்களில் இது வரையிலும் கூட்டுறவு பண்ணை விவசாயம் சரியானபடி நடைபெற்றுமல் இருக்கிறார்களாம். அப்படி ஒன்று அல்லது இரண்டு இடங்களில் நடக்காமல், இருந்திருக்கலாம். அதற்குக் காரணம் எவ்வளவோ உண்டு. மதுரையில் கூட்டுறவு பண்ணை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அங்கே அது சரிவர நடைபெறவில்லை அதற்குக் காரணம் அதில் அரசியல் பகுந்து விட்டதால்தான். அதைத் தொடர்ந்து நடத்துவதாகவும் உத்தேசம். தவறான பிரசாரம் நடந்தால்

16th February 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

அதைக் கண்டு ஏழை விவசாயிகள் மனதில் குழப்பம் ஏற்படுகிறது. ஆனால் ஒன்றிரண்டு இடங்களில் நடைபெற்று வருவதைப் பார்த்தால் கூட்டுறவு முறைதான் சிறந்த முறை என்பது நன்றாகத் தெரியும். நிலச் சீர்திருத்தம் செய்வதுடன் அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பது அவசியம் அல்ல, நிர்ப்பந்தமும் இல்லை. நாம் முதலில் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் மூலமாக விவசாயிகளுக்கு வசதிகளை அளிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அதன்பிறகு கூட்டுறவு பண்ணையில் சேருவது, அதன் பிறகு சாகுபடி செய்வது. மற்றொன்றும் இருக்கிறது, கனம் அங்கத்தினர் கே. எஸ். சுப்பிரமணிய கவுண்டர் சொன்னது போல். அவருக்கு கூட்டுறவு முறையில் நல்ல அனுபவம் பெற்றவர், கூட்டுறவு முறையில்தான் விவசாயம் நடைபெற வேண்டும். அதுதான் சிறந்த சாதனம். அதனால் அதை சரியாக நடத்த வேண்டும். அப்படி சில சில இடங்களில் நல்ல முறையில் நடந்து வருகிறது. தேவஸ்தானம் நிலங்களை எடுத்துக்கொண்டால், முன்பு பெரிய குத்தகைக்காரர்கள் நிலங்களை குத்தகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு அவர்களுக்குக் கீழ் சிறு குத்தகைக்காரர்களை அமைத்து நிலங்களை குத்தகைக்கு விட்டு வந்தார்கள். அதனால் அவர்களால் நிலத்தை சரிவர பயிரிட முடிவது இல்லை. குத்தகையையும் சரிவர வசூலிக்க முடிவது இல்லை. அவர்களுடைய சரிவர பயிரிட செய்வது இல்லை. பணத்தையும் வசூலிக்க முடிவது இல்லை. அது தவறு என்று அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட நிலங்களையெல்லாம் எடுத்து கூட்டுறவு முறையில் விவசாயம் செய்தால் எவ்வளவோ நன்மையாக இருக்கும், அதன் மூலமாக விவசாயிகளுக்குச் சேர வேண்டியதும் சேரும் இப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்றுதான் இப்பொழுது வற்புறுத்தப்பட்டு வருகிறது. அப்படிச் சொன்னதன் பேரில் தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள பெரிய கிராமங்களில் அப்படித் தொடங்க வேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது ஒன்றிரண்டு இடங்களில் அப்படி தொடங்கியிருக்கிறது. இதை யெல்லாம் கவனித்து அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளும் எடுத்துக் கொள்ளப்படும். அதைப்பற்றி நாம் இன்னும் பரிசீலனை செய்யவேண்டும். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய கௌண்டர் சொல்லிய யோசனை களெல்லாம் சிறந்த யோசனைகள்தான். தக்க அனுபவமும், ஆற்றலும் படைத்தவர் சொல்லக்கூடிய யோசனைதான். அப்படி ஒரு கமிட்டி போட்டு அதை உருவாக்கவேண்டுமென்பதை நான் வரவேற்கிறேன். இதிலும் நமது அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தும்.

உற்பத்திப் பெருக்கப்பற்றி கொடுக்கப்பட்ட புள்ளி விவரங்களைப்பற்றி சிலர் குறிப்பிட்டார்கள். கனம் சட்டநாதகரயாலார் உள்பட அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இப்பொழுது கொடுக்கப்படுகிற புள்ளி விவரங்கள் சரியானது அல்ல என்று சொல்லுகிறார்கள். விளைவு இருக்கும் அளவில் உற்பத்தி பெருகவில்லை என்றும் சொல்லுகிறார்கள். மற்றும் அங்குள்ள மணியக்காரர்கள் கொடுக்கக்கூடிய புள்ளி விவரங்களைத் தான் இங்கு சொல்லப்படுகிறது என்றும் புகார் செய்தார்கள். ஆனால் நான் சொல்வது, கனம் அங்கத்தினர்களுக்கே நன்றாகத் தெரியும். அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட, விவசாய இலாகா காரியதரிசியால் தயாரிக்கப்பட்ட அறிக்கையிலேயே அவர்கள் காண்பார்கள். 1955-56-ம் ஆண்டில் நமது ராஜ்யத்தில் மொத்த தானிய உற்பத்தி 44 லட்சத்தி 21 ஆயிரத்து 980 டன் என்பதை அவர்கள் காண்பார்கள். 1958-1959-ம் ஆண்டில் மொத்தம் 49 லட்சத்தி 87 ஆயிரம் டன் உற்பத்தியாகியிருக்கிறது. இன்னும் அதிகமாகக்கூட வந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் மழை பெய்யாததாலும், சில இடங்களில் பூச்சிகள் பயிரை அழித்ததன் காரணத்தாலும் அதனால் பயிர்கள் நாசமாய்ப்போனதன் காரணத்தாலும் கணிசமான அளவு உற்பத்தி பெருகவில்லை. அப்படியிருந்தும் சில இடங்களில் கணிசமான அளவில் உற்பத்தி பெருகித்தான் இருக்கிறது என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் உணரவேண்டும்.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR: Can we reach the revised target?

[16th February 1959]

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I cannot say that now. Sir, we are making every effort to increase production and we have still got another two years. ஆனால் ஒன்று இந்த ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தமட்டில் உற்பத்தியில் நாம் படிப்படியாக உயர்ந்துகொண்டேதான் வருகிறோம். 1949-ம் ஆண்டில் இந்த ராஜ்யத்தின் உற்பத்தி 30 லட்சத்தி 40 ஆயிரம். 1955-56ல் சுமார் 44 லட்சம், 1958-59ல் சுமார் 50 லட்சம் டன். ஆகவே நமது ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த மட்டில் 1949-க்குப் பிறகு உற்பத்தி கணிசமான அளவில் பெருக்கிக்கொண்டேதான் வந்திருக்கிறது. இன்னும் எவ்வளவு தூரம் பெருகும் என்றும் எதிர் பார்க்கப்படுகிறது. இருந்தபோதிலும் இன்னும் பெருக்குவதில் கவனம் செலுத்திக்கொண்டேதான் வருகிறோம்.

12-50
p.m.

மற்றொரு விஷயத்தையும் நான் விளக்க விரும்புகிறேன். புள்ளி விவரங்களைப்பற்றி கனம் எம். பி. சுப்பிரமணியம் அவர்களும் குறிப்பிட்டார், அதாவது மணியக்காரர்கள் கொடுக்கக்கூடிய புள்ளி விபரங்களை வைத்துக்கொண்டு இங்கே கூறப்படுகிறது என்று. அப்படிச் சொல்வது சரியல்ல. அதையே நம்பவேண்டும் என்றும் நாங்கள் சொல்லவில்லை. குறிப்பிட்ட வகையில் சர்வே செய்து சரியானபடி விஞ்ஞான முறையில் கணக்குப் பார்க்கப்படுகிறது. அதையும் நல்ல முறையில் கவனித்து வரப்படுகிறது. ஒவ்வொரு இடத்திலும் பரவலான முறையில் எவ்வளவு விளைகிறது என்று கணக்கிட்டுப் பார்க்கப்பட்டு வருகிறது. அந்தக் கணக்கை வைத்துக்கொண்டு மணியம், கர்ணம் கொடுக்கக்கூடிய கணக்கையும் வைத்துக்கொண்டு கணக்கிடப்படுகிறது. அவர்கள் எல்லோரும் தவறுகள் செய்கிறார்கள் என்றும் நான் சொல்லவில்லை. மணியம், கணக்கர்களுடைய கணக்குகள் அதில் இல்லை. கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு மற்றொன்றையும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பத்து நாட்களுக்கு முன்பு டில்லியில் விவசாய இலாகா அமைச்சர்களுடைய மகாநாடு நடந்தது. அந்த சமயத்தில் தென் மண்டல உணவு நிலைமையைப்பற்றி மைசூர் ஆந்திரா, கேரளா ராஜ்யத்தின் உணவு மந்திரிகளும் கலந்துகொண்டார்கள், அதில் நானும் கலந்து கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அப்போது கேரள அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு புகார் சொன்னார்கள். கவலை தெரிவித்தார்கள். அதாவது “மாதந்தோறும் 20 ஆயிரம் டன் சராசரி தமிழ்நாட்டில் இருந்து அரிசி எங்களுக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறது இப்போது அரசாங்கம் 2 லட்சம் டன் வாங்க முற்பட்டால் அதனால் எங்களுக்கு வருவது குறைந்துவிடுமோ, பாதிக்கப்படுமோ என்று அஞ்சுகிறேன்” என்று தெரிவித்தார்கள். அவர்கள் சொன்னது இது, நான் சொல்லவில்லை. மாதந்தோறும் 20 ஆயிரம் டன் வருவதாக அவர்களே குறிப்பிட்டார்கள். மொத்தம் எவ்வளவு போகிறதோ, நமக்குத் தெரியாது. சென்னை நகருக்கு—ஆந்திராவிலிருந்து நெல் வருகிறது—அரிசி வருகிறது. ஆனால் போதிய அளவு வரவில்லை. மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்தும் வரவில்லை. புள்ளிவிவரங்கள் வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால் இது நன்றாக விளங்கும். இதையெல்லாம் குறிப்பிடுவது அரசாங்கத்தின் சார்பாக பெருமை அடித்துக்கொள்வற்காக இல்லை. விவசாய அபிவிருத்திக்காக நாம் ஏராளமாகப் பணம் செலவு செய்கிறோம். ஆனால் விவசாயிகள் ஒன்றும் ஊக்கத்தோடு, உற்சாகத்தோடு விளைவைப் பெருக்கவில்லை என்பதாக விவசாயிகளிடமிருந்து அபாண்டமாக நாம் பழி சுமத்திவிடக் கூடாது என்பதற்காகச் சொல்கிறேன். விவசாய மக்கள் வெள்ளாடையைப் பெருக்கவேண்டுமென்று மிக்க ஊக்கத்துடன், உற்சாகத்துடன் பெரு முயற்சி செய்து ஈடுபடுகிறார்கள். உற்பத்தியைப் பெருக்கிக் கொண்டும் வருகிறார்கள். அவர்களது ஆற்றலுக்கும், உழைப்புக்கும் குறைவு வரக்கூடாது என்பதற்காகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒரு ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தமட்டில் இவ்வளவு அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய வேண்டியது அவசியம் இல்லை. அதனால் நமக்குப் போதுமானதை உற்பத்திச் செய்துகொண்டால் போதுமானது என்று

16th February 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

நான் திருப்தி அடையவில்லை. நம் லட்சியம் எல்லாம் உணவைப் பெருக்க வேண்டும். நம் தேவைக்குப் போக அதிகமாக ஏற்றுமதி செய்ய வேண்டும் என்பதுதான். இதுதான் அரசாங்கத்தின் எண்ணமும்.

கனம் அங்கத்தினர் கருத்திருமன் அவர்கள் ஆத்திரத்தோடு பேசினார். அவர் நல்ல விவசாயி. கஷ்டப்பட்டு விவசாயம் செய்கின்றார். தன் விடத்தில் 3 ஏக்கர்தான் இருக்கிறது என்று சொல்கிறார். சொத்து பிரிவினை செய்யப்பட்ட பிறகு அவருக்கு அவ்வளவு தான். அவர் குடும்பத்திற்கே முன்பு 25 ஏக்கர்தான் இருந்தது என்கிறார். அவர் நன்றாக உழைத்துப் பயிரிடுபவர். ஆகையால் அவருக்கு அதன் அருமை தெரிகிறது. “விலையைப் பற்றி நீங்கள் ஏன் கவலைப்படவேண்டும்? எதற்காக குறைந்த விலை என்று நிர்ணயிக்கவேண்டும்?” என்று ஆத்திரப்பட்டார்கள்.

நாம் இப்படி கொள்முதல் செய்வது என்று இல்லாவிட்டால் நம் ராஜ்யத்தின் தேவைக்கு மற்ற நாடுகளோ, ராஜ்யங்களோ ஏற்றுமதி செய்யத் தயாராய் இருக்கவேண்டும். கனம் கருத்திருமனைப் போன்றவர்கள் உற்பத்தியைப் பெருக்கிக் கொடுக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே இந்த விலைக் குறைவு பற்றி விவசாயிகள் கவலைப்படமாட்டார்கள். யாருக்கும் அந்தக் கவலை ஏற்படாது. உற்பத்தியைப் பெருக்கி விட்டால் கேஷமும். இதற்கிடையில் விலையைக் கட்டுப்படுத்துவது என்றால் ஏன் அப்படிச் செய்யவேண்டும் என்கிறார்கள். இன்றைக்கு விவசாயிகளுக்கு ஆகிற செலவு அதிகமாயிற்றே, விவசாயிகளுக்குத் தேவையான இதர சாமான்களைக் கட்டுப்படுத்த அரசாங்கம் முன்வருமா என்றெல்லாம் கேட்டார்கள். இன்னும் சிலர் உணவுப் பொருளின் விலை விஷம்போல ஏறிக் கொண்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். நான் முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன். விலை ஓரளவு தான் ஏறியிருக்கிறது. அதைத் தடுப்பதில் அரசாங்கமும் கவனம் செலுத்தி வருகிறது. விலை அதிகப்படாமல் இருப்பதற்கு தான் அரசாங்கமே அதை வாங்கி அவசியம் நேரிடும்போது நியாயவிலைக் கடைகளின் மூலம் விநியோகிக்க வேண்டும் என்பதற்கு எல்லாவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படுகிறது. இதைத்தான் முன்பும் சொன்னேன். விலை அதிகமாகிறது என்கிறார்கள். விலை ஏறிக்கொண்டே போகவில்லை. ஏறுகிறது, இறங்கவும் செய்கிறது. நாம் ஒன்றும் இவ்விஷயத்தில் தவறு செய்துவிடவில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் புள்ளிவிவரங்கள் இருக்கின்றன. அரிசி ஏழை மக்களுடைய உணவு. அதன் விலையை நாம் சரியாகக் கண்காணித்துக்கொள்ளாவிட்டால் அதிகமான ஏழைமக்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். 1956-7-8-ல் விலை என்ன இருக்கிறது என்று பார்க்கலாம். சும்பகோணத்தில் 19:56 ரூபாய் ஒரு மூட்டை. வேலூரில் 18:31, திருச்சியில் 20:50, மதுரையில் 19:20. அதற்குப்பிறகு கொஞ்சம் குறைந்தது. அப்படிக்குறைந்து வந்தபோது ஏகக் கவலை தெரிவிக்கப்பட்டது. இப்படி விலை குறைகிறதே, நாமே வாங்கி விற்கலாமா என்றெல்லாம் யோசனை சொன்னார்கள். 1958 ஜூலைவிலிருந்து 20 ரூபாய்க்கு வந்தது. ஆனால் அப்போது நாகர்கோவிலில் மாததிரம் 27:42 ரூபாயாக இருந்தது. அதிகம் தான். அதனால் சர்க்கார் கவலைகொண்டது.

ஆனால் இப்போது சமீபத்தில் விலைவாசி எப்படி இருக்கிறது என்பதற்குப் புள்ளிவிவரம் வைத்திருக்கிறேன். 16-1-59-ல் கடலூரில் 20:35. அடுத்த வாரத்தில் 6-2-59-க்கு அதே விலை தான். கோயம்பத்தூரில் 16-1-59-ல் 22 ரூபாய். இந்த வாரத்தில் 6-2-59-க்கு 18:28 ரூபாய். கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிறது. மதுரையை எடுத்துக்கொண்டால் 16-1-59-க்கு 21:32 ஆக இருந்தது. இப்போது 6-2-59-க்கு 20:06 ரூபாயாக குறைந்து இருக்கிறது. நாகர்கோவிலை எடுத்துக்கொண்டால் 16-1-59-ல் 22:86 ஆக இருந்தது. அதற்குப் பிறகு 6-2-59-ல் 20:57 ஆக இருந்தது. விலை ஒரேயடியாக ஏறிக்கொண்டும் போகவில்லை. இறங்கியும் விடவில்லை. கொஞ்சம் ஏறுகிறது. உடனே இறங்குகிறது. ஆனால் வரவரக் குறைந்து வருகிறது. இந்த புள்ளிவிவரங்களை எல்லாம் கொடுப்பது நம்மையே திருப்திபடுத்திக்

[Sri M. Bhaktavatsalam] [16th February 1959]

கொள்வதற்காக அல்ல. இப்போதுள்ள விலையை நம்ப முடியாது. அறுவடை காலத்தில் கொஞ்சம் குறைவதும், நடவு காலத்தில் கொஞ்சம் உயர்வதும் வழக்கமாக இருக்கிறது. இதனால் நாம் பீதி அடையவேண்டாம்.

1-00 ஆகவே தான் நாம் இந்த நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளுகிறோம். இது
p.m. ஒரு தலையீடு. தலையீடு என்றால் கன்ட்ரோல் தான். ஆனால் கனம் அங்கத் தினர்களுக்கு சொல்ல விரும்புவது என்னவென்றால், இம்மாதிரி கன்ட்ரோலைத் தவிரக் வேண்டும் என்பது தான் எல்லோருடைய எண்ணமும், அரசாங்கத்தின் எண்ணமும். ஆகவேதான் பார்க்கிறோம் உற்பத்தி பெருகாதா என்று. அப்படியும் இல்லை என்றால் கூறுகிறவர்கள் கூறுகிற அளவிற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம். விவசாயிகளுக்கோ, வியாபாரிகளுக்கோ தொல்லைக் கொடுக்கவேண்டும், அவர்களை இம்சிக்கவேண்டும் என்பதற்கல்ல. இதையெல்லாம் கவனித்துப் பார்த்து நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகிறது. என்ன நடவடிக்கை எடுக்கிறோம் என்றால், முதலிலே அதிக பட்ச விலையை நிர்ணயித்திருக்கிறோம். இரண்டாவது, இரண்டு லட்சம் டன் அரிசி வாங்க வேண்டுமென்று முன்பு முடிவு செய்திருக்கிறோம். மூன்றாவது அவசியம் ஏற்பட்டால் அப்படி வாங்குகிற அரிசியை நியாய விலை கடைகள் வைத்து சர்க்கார் நடத்தவேண்டும் என்பது. எனக்கு கடைசியில் வந்த தகவலிலிருந்து 141 டன் அரிசி அளவிற்கு இப்போது தஞ்சையிலே வாங்கும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று இந்த நேரத்திலே சொல்லிக் கொள்ள பிரியப்படுகிறேன். கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலமாக இப்போது நமக்கும் சில குறைபாடுகள்பற்றி சொன்னார்கள். இரண்டு லட்சம் டன்தானே வாங்கப்போகிறார்கள் என் 10 லட்சம் டன் வாங்கக்கூடாது என்று ஸ்ரி சட்டநாத கரையாளர் அவர்கள் சொன்னார்கள். நான் சொல்லுகிறேன் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் மார்க்கெட்டில் விற்கக்கூடிய உபரி தானியங்கள் 10 லட்சம் டன்தான். இதில் 5-ல் ஒரு பங்கு அரசாங்கம் வாங்குகிறது என்று வைத்தும் 5-ல் ஒரு பங்கு அரசாங்கம் வாங்கிக்கொண்டு மிஞ்சும் நாலு பங்காக குறைந்த விலைக்கு விலையை மட்டும் என்றுதான் இந்த ஏற்பாடு. எல்லாவற்றையும் வாங்குவதற்கு உத்தேசம் இல்லை. ஏன் வாங்குகிறோம் என்றால் இந்த அடிப்படையில் அதிகபட்ச விலையை நிர்ணயிக்கிறோம். நாமே முன்னின்று தலையிட்டு ஓரளவாவது வாங்கிக் கொண்டால் தான் விலையை நிர்ணயம் செய்ய முடியும் என்று நாம் வாங்குகிறோம். அதோடு பின்னால் அவசியம் ஏற்பட்டால் அதை நியாய விலை கடைகள் மூலம் செய்யலாம் என்று buffer stock ஆக வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று வைத்துக் கொள்ளுகிறோம். நியாய விலைக் கடைகளைப்பற்றி முன்பே நான் இந்தச் சமன்றத்தில் சொல்லியிருக்கிறேன். இப்பொழுது விலை நிர்ணயம் செய்திருப்பது நாங்கள் வாங்குவதற்கு மாத்திரம் அல்ல. இந்த விலையில் யார் வாங்கினாலும் யார் விறகுலும் குற்றம் இல்லை. இது அரசாங்கத்தின் உத்திரவாகும். அதை மீறினால் குற்றம். அப்படியிருக்கும் போது விலை தானாக குறையவேண்டும். இப்போது இருக்கும் விலையை விட இரண்டு ரூபாய் குறையும் என்று நினைக்கிறேன். இதுதான் என்னைத்திடில் உள்ள தகவல். 6-2-59-ல் இங்கு இருக்கும் விலையைப் பற்றி சொன்னேன். இதை விட இரண்டு ரூபாய் குறையவேண்டும். தானாக குறைந்து விட்டால் நியாய விலை கடைகளுக்கு அவசியம் இல்லை. சாதாரண மார்க்கெட்டில் அதற்கு விலை நிர்ணயம் ஆகிவிடும். சாதாரண மார்க்கெட்டில் விலை அதிகம் இருக்கும்போது அது நியாய விலை கடைகளில் இருந்துதான் வந்தது என்று ஏதோ வியாபாரிகள் சொல்வார்கள் என்றால் அவர்களை குறை கூறக்கூடாது. கள்ளமார்க்கெட் செய்கிறார்கள் என்று ஒரு அங்கத்தினர் சொன்னால் அப்படி ஒன்றும் இல்லை, நாம் நியாய விலை கடைகள் வைப்பதற்கு முன்பு இந்த நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளாத நிலையில் விலை அதிகமாக இருக்கிறது. ஏழைகள் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்று சொன்னபோது, வியாபாரிகள் வைத்திருந்ததை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டார்கள். அவர்களை கொடுத்துவிட்டார்கள், அரசாங்கத்தின் உத்திரவு இல்லாமலேயே அவர்களின் சேவையைப் பாராட்டுகிறேன். இவ்வாறு விலையை நிர்ணய

16th February 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

யித்துவிட்டால் இந்த விலையில் எங்கு விற்கவேண்டும் என்பது அவர்களுடைய திட்டம். அதற்காகத்தான் இரண்டு லட்சம் டன் வாங்குவது என்று போட்டோம். அதுதான் **State Trading**. **State Trading** என்று பிரமாதமாக பேசினார்களே அப்போது இந்த இரண்டு லட்சம் டன் அரிசி வாங்கத்தானா? என்று ஒரு அங்கத்தினர் கேட்டார். **State Trading** என்பதற்கும் இதற்கும் சம்பந்தமில்லை. **State Trading** என்பதைப் பற்றி யோசிப்பதற்கு முன் நாங்கள் யோசித்து முடிவு செய்து விட்டோம். **State Trading**-ஐ ஒரு ராஜ்யம் மட்டும் முடிவு செய்வது அல்ல. மற்ற ராஜ்யங்களும் சேர்ந்து கலந்தாலோசிக்கவேண்டும். இந்தத் திட்டத்தைப்பற்றி எல்லா ராஜ்யங்களையும் அபிப்பிராயங்களும் கொடுக்கப்பட வேண்டும். அந்த முறையில்தான் (**State Trading**) ஸ்டேட் டிரேடிங் நிறைவேற்றப்படவேண்டும். ஸ்டேட் டிரேடிங் அவசியம் என்று நாங்கள் கூறுகிறோம். மற்ற ராஜ்யங்களும் தெரிவிக்கவேண்டும். இந்த ராஜ்யத்திற்கு ஒரு ஸ்டேட் டிரேடிங் மற்றொரு ராஜ்யத்திற்கு ஒரு ஸ்டேட் டிரேடிங் என்றால் நடைபெறுது. பின்னால் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய விஷயம். இன்றைக்கு நாம் விலைக்கு வாங்குவது அதிகபட்ச விலை நிர்ணயிக்கத்தான் என்பது ஸ்டேட் டிரேடிங் திட்டத்திற்கு முதல் படி என்று எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். நாம் இன்று எடுத்துக்கொள்கின்ற நடவடிக்கை பின்னால் சர்க்கார் ஸ்டேட் டிரேடிங் திட்டத்தில் கீழ் கணிக்கப்படும். நெல்லின் விலையைப்பற்றி கனம் எதிர்க்கட்சி தலைவர் பேசும்போது எதற்காக ஒவ்வொரு தரத்திற்கும் இன்னினை விலை என்று போடவேண்டும். மூன்று தரங்களாக பிரித்து விட்டால் போதாதா என்று கேட்டார். ஆனால் கனம் அங்கத்தினர் கருத்திருமன் அவர்கள் இரண்டு தரமே போதும் என்று சொன்னார்கள். நான் அவர்களைக் கேட்கிறேன். இரண்டு தரம் என்றால் சிவப்பு அரிசி வெள்ளை அரிசி என்று எடுத்துக் கொள்வதா? கருப்பு அரிசியும் இருக்கிறது. எல்லாவற்றையும் சேர்த்து இரண்டே தரம் என்று பிரித்துவிட வேண்டும் என்று சொல்லுவது நியாயமா என்று கேட்கிறேன். விவசாயம் தெரிந்தவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும் மட்டமான அரிசி இருக்கிறதென்று. குறைந்த விலைக்கு கிடைக்கப்படுவதெல்லாம் கூட வெள்ளை அரிசிதான். ஆகவே கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கருத்திருமன் அவர்கள் சொல்லுவதை எடுத்துக் கொண்டால், வெள்ளையாக இருக்கும் அரிசியை எல்லாம் ஒரே விலையில்தான் விற்கவேண்டும், அவர்கள் அதிகபட்ச விலை கொடுக்கவேண்டும் என்பது நியாயமல்ல. மூன்று தரமாக பிரிக்கலாம் என்று எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதுகூட சரியாக வராது. அவர்களுக்கு நல்ல அனுபவம் இருக்கிறது தெரியும். மற்றவர்களுக்கும் தெரியும். நாம் இப்போது தரங்கள் வைத்திருக்கிறோம் என்றால் அதற்கு விலை நிர்ணயம் செய்திருக்கிறோம் என்றால் விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்யும் தானியங்களுக்கு தக்க விலை கிடைக்கவேண்டும் என்பதற்குத் தான் வியாபாரிகளும் ஏமாந்துவிடக்கூடாது. அவர்கள் ஏமாறவும் விடக்கூடாது என்பது அரசாங்கத்தின் எண்ணம். அதற்குத்தான் விலையை நிர்ணயம் செய்திருக்கிறது. விலை தாளை உருவாகும். முன்பெல்லாம் ப்ரொக்யூர்மென்ட் செய்த காலம் உண்டு. இதைவெல்லாம் வைத்துத்தான் ப்ரொக்யூர்மென்ட் கன்ட்ரோல் ஆர்டர் போட்டிருக்கிறார்கள். என்ன விலை போடுகிறார்கள் என்றால் குறைந்த பட்ச விலை போடவில்லை. கனம் அங்கத்தினர் பழனிசாமி அவர்கள் **Living Index**-ஐப்பற்றி எல்லாம் குறிப்பிட்டார். இங்கே குறைந்த பட்சம் என்ற பிரச்சனை எழவில்லை. எல்லாம் அதிகபட்சம்தான். இருந்தாலும் விவசாயிகள் உறுதி கொண்டிருக்கிறார்கள். விவசாயிகள் நஷ்டம் அடைவதை இந்த அரசாங்கம் பார்த்துக்கொண்டிருக்காது. அதுதான் மத்திய அரசாங்கத்தின் கருத்தும் கூட. அதைத்தான் அடிக்கடி வற்புறுத்தி வருகிறார்கள். அதற்கப்புறம், அவர்களிடம் உள்ள நெல்லையோ அரிசியையோ நாம் நிர்ணயிக்கும் விலைக்கு வாங்கிக்கொள்வோம்; அவ்வாறு வாங்கிக்கொள்ளும்போது அவர்களிடம் உள்ள அந்த தானியங்களில் ஒரு பாதியை வாங்கிக்கொள்வோம். மற்றொரு பாதியை அவர்கள் விற்க வேண்டும்; அதை அவர்கள் நாம் நிர்ணயித்த விலைக்கு மேற்படாமல் விற்க

1-10
p.m.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [16th February 1959]

வேண்டும். மிகவும் குறைந்த விலைக்கு உணவு தானியங்களைக் கேட்டால் விவசாயிகள் பாதிக்கப்படுவார்களே என்ற எண்ணம் அரசாங்கத்திற்கு இல்லாமலில்லை. அதனால்தான், விவசாயிகளே இவைகளை நேரிடையாக விற்க முன்வந்தால், இவைகளை கோவாபரேடில் ஸொஸைடிகள் அரசாங்கத்தின் ஏஜெண்டுகளாக இருந்து அவர்களிடமிருந்து வாங்கட்டும் என்ற ஏற்பாட்டையும் செய்திருக்கிறோம். இரண்டு லட்சத்திற்கு மேல் எங்கள் ளால் விற்க முடியவில்லை என்று விவசாயிகள் சொன்னால் எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவு வாங்கிக்கொள்ள நாங்கள் தயார். எனவே கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். நிதியைப்பற்றி, கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சுப்ரமணிய கௌண்டர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார். அது கவனிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆகவே விவசாயிகள் நேரிடையாக விற்க வேண்டுமென்றாலும், அதற்கும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். ஆனால் இப்போது வியாபாரிகள், “எல்லாவற்றையும் உங்களுக்கே கொடுத்து விடுகிறோம். எங்களுக்கு வருவதில்லையே” என்று புகார் சொல்லுகிறார்கள். காரணம், இந்த உத்தரவு பிப்ரவரி 2-ம் தேதி தான் வந்திருக்கிறது. ஒரு மாத காலத்திற்கு இப்படித்தான் இருக்கும். தானியத்தை வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் கொஞ்ச நாள் போனால் அதிக விலை கிடைக்குமோ என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். மற்றொரு காரணம், இந்தக் கண்ட்ரோல் நாம் மட்டும் போட்டால் போதாது. மைசூரிலும் ஆந்திராவிலும் கண்ட்ரோல் உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆந்திராவில் இந்த உத்தரவை சரிவர அமல் நடத்தவில்லை என்று சில கனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் அந்த மாதிரியான தகவல் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. உத்திரவு பிறப்பிக்கப்பட்ட பிறகு அதை எந்த ராஜ்யமும் சரியாக அமல் நடத்தும் என்று தான் நான் நினைக்கிறேன். உத்தரவை சரிவர அமல் நடத்துவது அந்த அந்த ராஜ்யத்தின் நன்மைக்கு உகந்தது. கேரளாவில் கூட கண்ட்ரோல் உத்தரவு போடப்படவில்லை என்று முன்பு தெரிவித்துள்ளேன். “சீக்கிரத்திலேயே இந்த உத்தரவைப் போடப்போகிறோம்” என்று கேரள அரசாங்கத்தார் சொன்னார்கள். உத்தரவைப் போடுவதற்கு முன்பு அவர்கள் சிற்சில விலைவாசிகளைப் பரிசீலனை செய்துகொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. அங்கே சீக்கிரத்திலேயே அந்த உத்திரவு வந்து விடும் என்று நாங்கள் எதிர்பார்க்கிறோம். கேரளாவில் விலை நிர்ணயிக்கப்படாததால், தமிழ் நாட்டு வியாபாரிகள் இங்கிருந்து தானியங்களை கேரளாவிற்குக் கொண்டுவர விற்கிறார்கள் என்றும், அங்கே அதிக விலை கிடைக்கும் என்ற எண்ணத்தில் அவர்கள் அவ்வாறு செய்கிறார்கள் என்றும் சொல்லப்பட்டது. அவ்வாறு கேரளாவிற்கு இங்கிருந்து நெல்லும் போகிறது, அரிசியும் போகிறது என்று சொல்லப்பட்டது. அங்கே அதிகமாக அரிசி போகவில்லை. ஆனால் நெல் வெளியே போவதைத் தடுக்க வேண்டும் என்பது இப்போது எங்கள் அபிப்பிராயம். அரிசி போனால் போகட்டும். நெல்லிலிருந்து குத்தி எடுக்கப்பட்ட அரிசி அங்கே ஓரளவு போவதை நாங்கள் ஆட்சேபிக்கவில்லை. அரிசியை நாளும் விற்க வேண்டும், நம் விவசாயியும் விற்க வேண்டும். எனவே நெல் அங்கே போவதைத் தடுக்க வேண்டும் என்பது தான் அரசாங்கத்தின் அபிப்பிராயம். இதை வற்புறுத்துவதில் இந்த அரசாங்கம் கவனம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. ஆந்திராவில் அரிசியின் விலை ஒன்றாகவும் சென்னையில் அரிசியின் விலை வேறாகவும் இருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படி ஒன்றும் இல்லை. விலைவாசி, மற்றும் எல்லாவற்றையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு, இன்ன ரக அரிசிக்கு இன்ன விலை என்று மத்திய அரசாங்கத்தார் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். இங்கேயுள்ள வர்த்தகர்களால் ஒரு புகார் சொல்லப்பட்டது. ஒரு ரகத்திற்கு, சென்னை யிலுள்ள விலையும் ஆந்திராவிலுள்ள விலையும் ஒன்றாகவே இருக்கிறது. ஆந்திராவிலிருந்து இங்கே தானியங்களைக் கொண்டுவரும்போது நாங்கள் வண்டிச்சத்தம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. எனவே அதை விற்கும் போது வண்டிச் சத்தத்திற்கான பணத்தை விலையில் சேர்க்க எங்களை அனுமதிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். அவ்வாறே அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; ஆந்திராவிலிருந்து கொண்டு வந்து

16th February 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

இங்கே விற்கும் அரிசியின் விலையில் வண்டிச் சத்தத்தைச் சேர்க்கலாம் என்று சமீபத்தில் உத்தரவு போடப்பட்டிருக்கிறது. அதே மாதிரி, நமது ராஜ்யத்திற்குள்ளேயே உபரியாக உள்ள ஜில்லாக்களிலிருந்து பற்றாக்குறை ஜில்லாக்களிலுள்ள வியாபாரிகள் தானியங்களை வாங்கிச் செல்கிறார்கள். அவர்களும் இதே கஷ்டத்தைத் தெரிவித்து, தாங்கள் அந்த தானியங்களை விற்கும்போது அவைகளின் விலையில் வண்டிச்சத்தத்தையும் சேர்க்க அனுமதிக்க வேண்டுமென்று கோரினார்கள். அது அனுமதிக்கப்பட்டது. தஞ்சாவூர், சிதம்பரம் முதலிய இடங்களிலிருந்து ராமணாபுரம், சேலம், ஈரோடு முதலிய இடங்களுக்குக் கொண்டுபோய் விற்கப்படும் அரிசியின் விலையில் வண்டிச் சத்தத்தையும் சேர்க்கலாம் என்று சமீபத்தில் உத்தரவு போடப்பட்டிருக்கிறது. உணவுப் பிரச்சினையை சமாளிக்கும்போது அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைக்கக் கூடிய வியாபாரிகளுக்கு இந்த இடையூறுகள் இருக்கக்கூடாது என்ற நோக்கத்துடன் இந்த உத்தரவுகள் பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

உணவு தானியங்களின் விலைவாசிகளைப்பற்றி கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இப்போதுள்ள விலைகளைப் பற்றிச் சொன்னேன். இன்று நெல் என்ற விலையாக இருக்கிறதோ அதற்கேற்றப்படி தான் "ரீடெய்லர் ப்ரைஸ்" இருக்கிறது. அது பட்ணம் படி ஒன்று 11 அணுவிலிருந்து 15 அணு வரை விற்கிறது. அதன் விலை குறைய வேண்டுமென்றால், அப்போது அதைக் குறைத்துத்தான் ஆக வேண்டும். நாம் விலையை ரொம்பக் குறைத்திருக்கிறோம் என்று கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கருத்திரமன் சொன்னார். சிலில் ஸ்பீஸஸ் கமிஷனர் அவர்கள் சொன்ன, ஈரோடு முதலிய இடங்களிலுள்ள உற்பத்தியாளர்களையும் மற்ற வர்களையும் பார்த்து அவர்களுடன் கலந்தாலோசித்து பிறகு தான் இந்த விலையை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். முக்கியமாக C.O. 2 ரக அரிசியின் விலை ரொம்பக் குறைவாக இருக்கிறது என்று கனம் அங்கத்தினர் சொன்னார். அதை உயர்ந்த ரக அரிசியுடன் சேர்க்கக்கூடாது. உயர்ந்த ரக அரிசிக்கு அதிக விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாம் அதிக அரிசி உற்பத்தி செய்திருக்கக்கூடும், அதற்காக நாம் அந்த அரிசிக்கு அதிக விலை எதிர்பார்ப்பது சரியல்ல. தஞ்சாவூரில் உற்பத்தி செய்பவர்களுடன் கலந்தாலோசிக்கப்பட்டது. சில ரக அரிசிகளின் விலைகளை உயர்த்தவேண்டுமாம் என்பது பற்றி நான் சிலரிடம் விசாரித்தேன். அதை அவர்களும் வற்புறுத்த முடியவில்லை. உயர்ந்த ரக அரிசிக்குக் கொடுக்கும் விலையை இந்த ரக அரிசிக்கும் கொடுக்க வேண்டும் என்று அவர்களாலும் வற்புறுத்த முடியவில்லை.

நியாய விலைக் கடைகளை அதிகாரிக் வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இது சம்பந்தமாக ஏற்கனவே விளக்கியிருக்கிறேன். விலைகள் தானாகக் குறைகின்றனவா என்று பார்ப்போம் என்றும், அவை தானாகக் குறையாவிட்டால் அதிக பட்ச விலையை நிர்ணயித்து நியாய விலைக் கடைகளைத் திறப்போம் என்றும், இது தான் அரசாங்கத்தின் யோசனை என்றும் சொன்னேன்.

எவ்வளவோ "வேஸ்ட் லாண்ட்ஸ்" இருக்கின்றன என்றும், அவைகளை ஏன் விவசாயத்திற்கு உட்படுத்தக்கூடாது என்றும் ஸ்ரீ எம். பி. சுபாமணியம் கூறினார். அவர் குறிப்பிடப்படாமல் சேலத்தில் ஆத்தூர் தாலுகாவில் நிலங்களை மொத்தம் 30,000 ஏக்கருக்கு மேல், நிலமில்லா விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்தோம். ஆனால் அவர்களால் சாகுபடி செய்ய முடியவில்லை. இடச் சூழ்நிலையில் தான் கூட்டுறவுப் பண்ணைகள் மூலம் விவசாயம் செய்வது அவசியம் வற்புறுத்தப்படுகிறது. நிலம் இருந்தால் அதில் விவசாயம் செய்யப்பட்டுத்தான் வருகிறது. மேலும், விவசாயிகளுக்கு என்னென்ன வசதிகளை அளிக்க முடியுமோ அவைகளை அரசாங்கம் அளித்துக் கொண்டதான் இருக்கிறது.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [16th February 1959]

உணவு தானியங்களைக் கொள்முதல் செய்யும் அரசாங்கம், அதனால் தனக்கு நஷ்டம் வந்துவிடாதபடி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் எச்சரிக்கை விடுத்தார். முன்பு பற்றாக்குறை இருந்த காலத்தில் அரசாங்கம் நெல்லை வாங்கி ஸ்டாக்கில் வைத்திருந்து விற்பது. அது ஒரு விதமான “ஸ்டேட் டிரேடிங்” அப்போது அவ்வாறு நெல்லை வாங்கி வைத்திருந்து விற்பதில் அரசாங்கத்திற்கு நஷ்டம் வந்ததே என்று கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் சொன்னார். அப்போது அரசாங்கத்திற்கு நஷ்டம் வந்தது என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. ஒரு தனி மனிதனும் உணவு கிடைக்காமல் பட்டினி கிடந்து சாகக்கூடாது என்ற எண்ணத்தில் அப்போது அரசாங்கம் அந்த நடவடிக்கையை மேற் கொண்டிருந்தது; வேறு வேலை இல்லாமல் அரசாங்கம் அதைச் செய்யவில்லை, “நாமும் உணவு தானிய வியாபாரம் செய்து லாபம் சம்பாதிப்போம்” என்ற நோக்கத்துடன் அரசாங்கம் அதைச் செய்யவில்லை. ஆக்கத் திட்டங்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அரசாங்கம் அனுபவமில்லாத அதிகாரிகளை இதற்கு நியமித்து தாங்களே அரிசியைக் கொள்முதல் செய்து விற்குல் அரசாங்கத்திற்கு நஷ்டம் வரும். இப்போது வியாபாரிகள் அரிசியை விவசாயிகளிடமிருந்து நேரிடையாக வாங்குவதில்லை, அவர்களிடமிருந்து தனி நபர்களும் வாங்குவதில்லை. இந்தப் பொறுப்பை சில கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னோம். அவைகளும் மிகந்த உற்சாகத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. கூட்டுறவுச் சங்கத்தினரும் தங்கள் தங்கள் நஷ்டம் வராத வகையில் இப்பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்வார்கள். நஷ்டம் வந்தால் அரசாங்கம் இதை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். நஷ்டம் வராத வகையில்தான் திட்டம் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு வேளை நஷ்டம் வருமோ என்று சந்தேகப்படும்போது, அப்பத்துக்கிடமான திட்டத்தை அரசாங்கம் ஏன் மேற்கொள்ளவேண்டும் என்று சிலர் நினைக்கலாம்.

அரசாங்கத்திற்கு அவ்வாறு எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணம் இல்லை. இன்றைய நிலைமையில், விலை அப்படியே இருக்கிறது. விஷம் போல் ஏறுவிட்டாலும் கூட, விலை குறைய வேண்டும். அறுவடை வருகிறது, இருந்தாலும் விலை குறையவில்லை. உற்பத்தி பெருகியிருக்கும்போது வேறு யாரிடமாவது யாசகம் கேட்பதா அல்லது கடன் கேட்பதா? நாம் இங்கிருந்துதான் வாங்க வேண்டும். அந்த வகையில்தான் இந்தத் திட்டம் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. இது, அரசாங்கத்திற்கு பதிலுதான். விவசாயிகளுக்கும் ஒரு புறம் தஷ்டம். சில பேர்கள் ஒத்துழைக்காமல் போகலாம். அல்லது விவசாயிகள் விலை குறைந்து போய் விட்டதே என்று நினைக்கலாம். எத்தனையோ சிக்கல்கள் இருக்கின்றன இதில், அந்த சிக்கல்களை தீர்த்து நிலைமையை எப்படியாவது சமாளிக்க வேண்டும். பற்றாக்குறை இருக்கக் கூடாது. மனிதனால் ஆக்கப்படும் பற்றாக்குறை வரலாமென்று சிலர் எச்சரிக்கை செய்கிறார்கள். அல்லது பயமுறுத்துகிறார்கள். அதற்கு இடம் கொடுக்க மாட்டோம். இது, கஷ்டமான வேலையுதான். ஆனால், அதை அரசாங்கம் துணிந்து ஏற்றுக் கொள்கிறது. இதில், நான் எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பையும் கோருகிறேன். இன்று, அங்கத்தினர் பல யோசனைகள், அபிப்பிராயங்கள் தெரிவித்தார்கள். எனக்கும், சர்க்காரின் நிலையை விளக்கக்கூற ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. கனம் அங்கத்தினர்கள், எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்களையும் உள்பட சொல்கிறேன், எல்லா அங்கத்தினர்களுடைய ஒத்துழைப்பும், யோசனைகளும் அரசாங்கத்திற்கு வேண்டும். அரசாங்கம் அதை வரவேற்கிறது. அரசாங்கம் அதை எதிர்பார்த்திருக்கிறது. அந்த வகையில் அங்கத்தினர்கள் எல்லோரையும் அப்போதைக்கப்போது கலந்து கொள்ளவேண்டுமென்பது என் ஆவல். உணவு நிலை பற்றி வேறுபட்ட அபிப்பிராயங்கள், லட்சியம் ஒன்றே எனினும் நல்ல எண்ணத்தோடு சொன்னாலும், வேறுபட்ட பல கருத்துக்கள் கூறப்பட்டன. விலை நிர்ணயம் பற்றியும், விவசாயிகளின் செல்வாக்கிற்குப் படி அதிகப்படி விலை நிர்ணயம் இருக்க வேண்டுமென்றும் பல கருத்துக்கள்

**CONSTITUTION OF A COMMITTEE TO SUGGEST WAYS AND '79
MEANS FOR BRINGING DOWN PRICES OF FOODGRAINS
AND ESSENTIAL ARTICLES**

16th February 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

சுற்றுப்பட்டன. கனம் அங்கத்தினர்களின் யோசனைகளையும், ஆலோசனைகளையும் கேட்டு உணவு நிலைமையை சீர்படுத்த வேண்டுமென்ற ஆவல் சர்க்காருக்கும் உண்டு. ஆகவே இந்த மன்றத்திலுள்ள சில அங்கத்தினர்கள் ஒரு கட்சியில் உள்ளவர்கள் மட்டுமல்ல பல கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களாகயிருந்தாலும் அவர்கள் ஒரு சிலரைச் சேர்த்து ஒரு கமிட்டி போடுவோம். அந்தக் கமிட்டி அப்போதைக் கப்போது ஆலோசனைகள் சொல்லட்டும். உணவு நிலையை சமாளிக்கும் விஷயத்தில் அரசாங்கம் எடுக்கும் நடவடிக்கைகள் பொறுத்தமட்டில் ஆலோசனை கூறுவது அல்லது வேறு புது திட்டங்கள் என்ன எடுக்கலாம், என்னென்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்கலாம் போன்று காரியங்கள் குறித்து ஆலோசனை சொல்ல ஒரு கமிட்டி நியமிப்பது என்பது அரசாங்கத்தின் எண்ணம். அதைப் பற்றி அரசாங்கம் தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே நான் எதிர் கட்சித் தலைவர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்வேன், அவர்கள் பிரேரேபித்திருக்கும் தீர்மானத்தை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வதற்கில்லை. அது அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதல்ல. இருந்தாலும் மற்ற கட்சியில் என்று சொல்லுவதில் ஆட்சேபனையில்லை. நாங்களும் அப்படியே நினைக்கிறோம். விவசாயப் பிரச்சனை அல்லது உணவு பிரச்சனை என்பது கட்சிகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. மற்ற கட்சிகள் பிரதிநிதிகளையும் சேர்த்து ஒரு கமிட்டி போடலாம் என்ற யோசனை அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. அதை சீக்கிரம் நிறைவேற்றப் பார்க்கிறோம். ஆகவே எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் அவர்களது தீர்மானத்தைப் பிரேரேபித்ததினால், பல அங்கத்தினர்கள் அவரவர்களது அபிப்பிராயங்களைச் சொல்ல விரும்பு கிடைத்ததோடு அரசாங்கமும் குறைந்த நிலையை சொல்ல முடிந்தது என்றிருந்தாலும் இந்தத் தீர்மானத்தை அவர்கள் “ப்ரஸ்” செய்யாமல் வாபஸ் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு நான் எனது வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

*** SRI P. G. KARUTHIRUMAN :** கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, எனக்கு ஒன்றும் அதிகமாக சொல்வதற்கில்லை. அமைச்சர் அவர்களிடம் ஒரு விண்ணப்பம் சமர்ப்பித்துக்கொள்ள சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். முதலில் நான் ஆத்திரமாக பேசவில்லை, அமைதியுடன், அன்புடன் தான் பேசினேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : கனம் அங்கத்தினர் பேசின போது அமைதியாகத்தான் பேசினார். ஆனால் என்னிடம் பேசும் போது கொஞ்சம் ஆத்திரம் இருந்தது.

SRI P. G. KARUTHIRUMAN : விலை நிர்ணயம் என்று சொல்லும் போது, கண்டரோல் இல்லாத காலத்தில், சாதாரணமாக நெல்லில் இரண்டு வகைகள் தான் உண்டு. ஒன்று “இளம் வித்துக்கள்” இரண்டாவது “வலிய வித்துக்கள்.” பயிர்களில் “குறுகிய காலப் பயிர்கள்” “நீண்ட காலப் பயிர்கள்” என்று இருக்கின்றன.

DEPUTY SPEAKER : The hon. Member will please be brief.

SRI P. G. KARUTHIRUMAN : இந்த வித்துக்களுக்கு இடையேயுள்ள வித்தியாசம் ஒரு ரூபாய்தான். அது 60 ரூபாய் என்றால் இது 70 ரூபாய் இருக்கும். ஆனால் இப்பொழுது நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும் விலையைப் பார்க்கும்போது 4½ ரூபாய் வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஆகவே வித்துக்களில் வெள்ளை, கருப்பு, கிவப்பு என்ற நிற வித்தியாசம் செய்யக்கூடாது. அவைகளை இரண்டு வகைகளாகத்தான் பிரிக்க வேண்டும் லீ.ஒ. 25 என்பது ஆனைக் கொம்பு ஜாதியைச் சேர்ந்தது. விவசாய இலாகா அதிகாரிகளுக்கு இது தெரியும். ஆக, இதைப் புனர் பரிசீலனை செய்து ஏழை விவசாயிகளைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

80 • CONSTITUTION OF A COMMITTEE TO SUGGEST WAYS AND
MEANS FOR BRINGING DOWN PRICES OF FOODGRAINS
AND ESSENTIAL ARTICLES

16th February 1959]

SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIYAR: Sir, the Hon. Minister has clarified my points. Not only has he clarified my points, but he has also conceded many of my points, namely, giving of subsidy for wells, appointment of committees, and so on. In view of the assurance given by the Hon. Minister, I do not propose to press the resolution before the House, Sir.

The resolution was, by leave, withdrawn.

DEPUTY SPEAKER: The House will now adjourn and meet again at 9 a.m. on Tuesday, the 17th February 1959.

The House then adjourned.

VI—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

B. Reports and other papers.

25. *The Madras Open Places (Prevention of Disfigurement) Bill, 1958, as passed by the Madras Legislative Council.*

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS